

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 57

Dimecres, 16 de juliol de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 41, primera reunió

S U M A R I

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Francesc Dalmau i Norat (tram. 401-00022/08) p. 3

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 6

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00036/08 i 234-00037/08) p. 6

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre el capteniment del Govern
davant la situació econòmica (tram. 350-00004/08) p. 6

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al desembre del 2006 i al 2007 (tram. 264-00001/08) p. 32

Procediment

per a elegir quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.b
de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00010/08) p. 33

Procediment

per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.c
de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00021/08) p. 33

Procediment

per a elegir nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català
Internacional per la Pau (tram. 284-00011/08) p. 34

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius per a crear els espais
de benvinguda educativa (tram. 317-00180/08) p. 34

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ajornament de les reunions
de la Comissió Mixta de Transferències i la Comissió Bilateral Generalitat - Estat
i sobre les perspectives de desplegament de l'Estatut (tram. 317-00184/08) p. 35

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç del curs polític (tram. 317-00181/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i la necessitat del treball conjunt en la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00182/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els espais de benvinguda educativa amb relació al model vigent d'integració dels alumnes nouvinguts (tram. 317-00183/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00185/08) p. 39

Pregunta

al Govern sobre la situació dels professionals de l'àmbit de la salut (tram. 310-00233/08) p. 40

Pregunta

al Govern sobre la col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i la Generalitat Valenciana a les comarques del Montsià i del Maestrat (tram. 310-00236/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre la coordinació entre els cossos de policia amb relació als darrers esdeveniments (tram. 310-00238/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre els relleus directius al capdavant de l'àmbit consorcial de projecció exterior del qual forma part la Generalitat (tram. 310-00239/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre la connexió de Guissona i el seu entorn amb l'eix Transversal (tram. 310-00235/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les balances fiscals (tram. 310-00234/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el paper de les entitats financeres amb relació al finançament delshabitatges de protecció oficial (tram. 310-00237/08) p. 47

Decret llei

de mesures urgents en matèria fiscal i financera (tram. 203-00002/08) p. 48

Projecte de llei

de seguretat industrial (tram. 200-00034/08) p. 64

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 41.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Francesc Dalmau i Norat (tram. 401-00022/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

3. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00036/08 i 234-00037/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 303)

4. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre el capteniment del Govern davant la situació econòmica (tram. 350-00004/08). Govern de la Generalitat. Substanciació.

5. Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera (tram. 203-00002/08). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret llei. (Text presentat: BOPC 301)

6. Projecte de llei de seguretat industrial (tram. 200-00034/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 302-A)

7. Projecte de llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00035/08). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 302-B)

8. Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al desembre del 2006 i al 2007 (tram. 264-00001/08). Comissió de Peticions. Presentació.

9. Procediment per a elegir quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.b de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00010/08). Grups parlamentaris. Designació.

10. Procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.c de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00021/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Procediment per a elegir nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00011/08). Grups parlamentaris. Designació.

12. Interpellació al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat (tram. 300-00145/08). Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 300-00147/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00146/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives de futur del desplegament de l'Estatut (tram. 300-00148/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Interpellació al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 300-00149/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Interpellació al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00150/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica (tram. 302-00118/08). M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 302-00119/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 302-00120/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

21. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere Rodrigo ha delegat el vot per motiu de baixa per maternitat per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 41 en el portaveu del seu grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Francesc Dalmau i Norat (tram. 401-00022/08)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de l'exdiputat Francesc Dalmau i Norat.

Iniciem aquest punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Francesc Dalmau i Norat que fou diputat d'aquesta cambra en la primera legislatura.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

Té la paraula l'illustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, permetin que doni la benvinguda a la família del doctor Dalmau –als seus fills, als seus néts, a la germana, a la seva companya–, a tots els amics que ens acompanyen, a l'alcalde de Palamós, a tots els regidors i els exregidors que avui estan aquí, molt especialment al senyor Joan Gasull, que va ser una persona importantíssima per fornir-me d'informació en aquest obituari, i donar-los la benvinguda a aquest temple de la paraula i de la democràcia pel qual tant van lluitar el seu pare, el senyor Francesc Dalmau i Norat, i el seu avi, el senyor Laureà Dalmau i Pla. Estic segur que avui ells se sentirien orgullosos, contents i emocionats de veure'ls avui aquí en aquest petit homenatge que els ofereix el Parlament de Catalunya.

«Últim adéu a un palamosí de llegenda», així titulava *El Punt* de Girona la notícia de l'enterrament del doctor Dalmau. I no n'hi havia per menys; intentar glosar la trajectòria humana i política del personatge amb profunditat seria una feina que ultrapassaria el temps i l'objectiu d'aquesta intervenció. L'extraordinària peripècia humana i política del doctor Dalmau seria perfectament novellable o cinematogràfica, i, segurament, en altres latituds això ja formaria part de la seva memòria històrica.

Tanmateix, el seu recorregut vital fou també el de milers i milers de dones i homes del nostre país que des d'una heroïcitat anònima i gairebé quotidiana es jugaren la vida en defensa de la llibertat, de la democràcia i de Catalunya. Gairebé ningú els podria representar millor que el doctor Francesc Dalmau i Norat. Perquè hi han persones amb un tremp especial, un tremp forjat segurament a l'enclusa del bocí d'història que els va tocar viure, i el doctor Dalmau fou una d'aquestes; la República, la Guerra Civil, la Segona Guerra Mundial, l'exili, la dictadura, la represa democràtica, la restauració de les institucions catalanes emmarcaren l'acció humana i política de qui féu de la lluita pels ideals la seva millor raó de ser.

Francesc Dalmau i Norat nasqué el 24 de juliol de 1915 a Girona. Els antecedents familiars tingueren de ben segur molt a veure amb la seva trajectòria posterior. El seu pare, Laureà Dalmau i Pla, fill d'Agullana, i també metge, exercí la professió a la ciutat de Girona i al mateix temps hi desenvolupà una intensa tasca política en el camp del catalanisme i el republicanisme: el 1910 fundà el setmanari *Catalanitat* i més tard el Centre Nacionalista Republicà, el 1932 fou elegit diputat al Parlament de Catalunya i el 1939 hagué d'emprendre, com el seu fill, el camí de l'exili cap a França. La seva mare, Laura Norat i Puig, era filla del cafè Norat, de la rambla de Girona, un establiment de referència a l'hora de parlar de les tertúlies i les inquietuds literàries de l'època. No és estrany, doncs, que l'ambient que respirà en la seva infantesa fos determinant per al seu futur.

Estudià batxillerat a l'institut de Girona i després medicina a la Universitat Autònoma de Barcelona. Va ser soci fundador de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, i arran dels fets del 6 d'octubre de 1934 va conèixer per primera vegada la presó.

Quan encara no havia acabat la carrera, esclatà la guerra i les seves previsions de futur, com passà a tants d'altres, s'estruncaren sobtadament. Durant la guerra, lluità en diversos fronts i en defensa de la República; principalment, al front d'Extremadura, on al llarg de dos anys hagué de posar en pràctica els coneixements de la carrera que no havia pogut acabar.

Derrotat l'exèrcit republicà, Francesc Dalmau s'exilià a França i, un cop instal·lat a Perpinyà, allà conegué l'espia britànic Donald Darling, que jugà un paper fonamental en els posteriors esdeveniments de la seva vida; Darling li facilità una beca que el Regne Unit atorgava als estudiants refugiats i gràcies a això pogué evitar els camps de concentració rossellonesos i continuà els seus estudis a Montpeller. Però l'ocupació de França pels nazis i la imminència de la guerra frustraren un cop més la seva ambició de ser metge.

Davant la petició dels seus pares de tornar a Catalunya per ocupar-se de la família, així ho féu, i fou immediatament detingut a la seva arribada a Girona. La carta de recomanació que portava del bisbe de Girona pel fet que a casa seva durant la guerra s'hi havien refugiat molts capellans –fins a vint-i-nou se n'hi contaren alguna vegada– no li serví per evitar ser empresonat al castell de Figueres i, després de passar per Reus i Madrid, ser condemnat al Batallón de Castigo de Soldados Prisioneros Número 1, a Punta Carnero, prop d'Algesires, un autèntic camp d'extermini.

Gràcies als seus coneixements de medicina i al fet de ser el responsable de la farmàcia del camp es guanyà la confiança dels vigilants i pogué entrar en contacte amb el consolat anglès a Algesires. La seva relació amb Donald Darling fou determinant per obtenir la documentació necessària per no ser retornat en cas d'escapar-se i arribar a Gibraltar.

Va protagonitzar una de les fugues més sonades de l'època. De nit, després d'esquivar les dues guàrdies costaneres i duent a sobre només el document d'identificació impermeabilitzat per un preservatiu i amb la certesa de saber que seria afusellat si l'atrapaven, travessà nedant els vuit quilòmetres que separen Punta Carnero de Gibraltar, tota una proesa fos l'època que fos.

Enviat a Londres, s'allistà a l'exèrcit britànic i ingressà al Royal Pioneer Corps. Formant part d'aquesta unitat, va participar en el desembarcament de Normandia, en l'avenç posterior de les tropes aliades per França i Bèlgica i en la decisiva batalla de les Ardenes, que suposà l'esfondrament del front occidental alemany i, pràcticament, l'acabament del conflicte.

Quan estava a punt d'embarcar-se per combatre al Pacífic, esclataren les bombes atòmiques sobre Hiroshima i Nagasaki que suposaren la rendició del Japó i la fi de tot plegat. Es llicencià de l'exèrcit britànic amb el grau d'oficial i quatre condecoracions de guerra. Les guerres feren d'ell un antifeixista militant.

Amb l'ajuda econòmica dels quàquers, reprèn els estudis a Montpeller, i finalment obtingué el diploma de doctor en medicina l'any 1947. Va treballar un temps a l'Hospital Sant Carles, de Montpeller, i, més tard, al Centre Hospitalari Mariscal Joffre, de Perpinyà.

De la dignitat amb què visqueren l'exili tant ell com el seu pare, en dona bona prova una circumstància fortuïta que es produí l'any 1947. Aquell estiu, la seva germana Josefina va salvar de morir ofegat a la platja de la Fosca, de Palamós, el director general de Seguretat de l'Estat, Francisco Rodríguez Martínez. En preguntar-li el militar com la podia recompensar, ella li va demanar que facilités el retorn del seu pare i el seu germà. Ell hi accedí i en donà garanties d'immunitat, però cap d'ells acceptà; no volgueren beneficiar-se d'un privilegi ni d'un tracte especial.

No fou fins una amnistia decretada l'any 1953, i que possibilità el retorn també d'altres exiliats, que Francesc Dalmau i el seu pare tornaren al Principat. Retornat a casa, féu de metge a Breda, Palafrugell i, finalment, l'any 1956, mercès a la creació de la Seguretat Social i a un error administratiu que no el reconegué com a exiliat, obtingué la plaça de metge a Palamós.

Casat amb Rosa Maria Oriol, de Palafrugell, tingueren quatre fills: en Jordi, en Ramon, la Laura i la Marta.

A les acaballes del franquisme fou nomenat president a Palamós de la delegació de l'Assemblea de Catalunya i, més tard, va participar al costat d'Heribert Barrera en la reconstrucció d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'any 1980 encapçalà la llista d'Esquerra Republicana per la demarcació de Girona a les eleccions del Parlament de Catalunya i fou elegit diputat. En aquesta primera legislatura, desenvolupà diferents tasques parlamentàries: diputat interventor, Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, Comissió de Política Territorial, Comissió de Govern Interior i Comissió d'Alta Muntanya.

L'any 1983 fou elegit alcalde de Palamós.

Un cop fixada la seva residència definitiva a Palamós, desplega una intensa activitat professional i ben aviat el seu reconegut ull clínic el féu mereixedor del renom que sempre tingué com a metge generalista.

També li donà notorietat el fet de ser durant quinze anys el metge particular de l'escriptor Josep Pla. L'empordanès li tingué sempre una confiança absoluta. Això és molt, parlant d'en Pla, una prova indiscutible del magnetisme personal del doctor Dalmau. L'escriptor de Llofriu li professà una sincera admiració, segurament perquè era dipositari de dues virtuts que ell no tingué mai –no es pot tenir tot–: un gran coratge personal i un idealisme encomanadís. En féu referència en molts dels seus escrits.

Home de caràcter després, humanitari i senzill, d'una senzillesa reveladora de la seva alçada moral, el seu tracte afable i cordial i l'atenció que sempre dispensà sense esperar cap remuneració econòmica als més desvalguts, en feren una persona d'una popularitat extraordinària, fins al punt que a Palamós ningú sabia el nom del seu carrer, general Sanjurjo; pels palamosins aquell

era el carrer del doctor Dalmau. Actualment, el carrer du el nom de Josep Fàbrega i Pou, que fou alcalde de Palamós, diputat per Esquerra Republicana de Catalunya i afusellat pels franquistes. Si els atzars de la vida feren que comencés a fer de metge més tard del que ell hauria volgut, ho compensà amb escriure: el doctor Dalmau exercí la medicina fins més enllà de la vuitantena.

No deixà mai de fer política, la seva consulta es convertí en un centre d'oposició al règim franquista. Entre una grip i un mal de panxa sempre hi havia temps per signar un manifest, fer tertúlia o endegar una activitat. Del seu consultori en sortí la reeixida plataforma de «Salvem Castell» o l'Associació per la protecció de l'Ermita i Paratge de Bell-lloc, iniciatives polítiques i culturals a favor del català. A la consulta del doctor Dalmau uns hi anaven a curar-se el cos i altres, l'esperit. Segurament, foren innombrables les vegades que en aquella casa s'hi arreglà el món.

Tingué fama de personatge singular. El fet de banyar-se al mar cada dia sense excepció tot l'any i que a causa de les seves obligacions polítiques passés consulta a hores intempestives, fins a les tres o les quatre de la matinada, no feren més que incrementar-ne la llegenda. Era una d'aquelles persones que a mi m'agrada dir que fan paisatge. Quan vas al lloc on pertanyen, si no els hi trobes, sembla que hi falti alguna cosa. El Palamós del doctor Dalmau de ben segur tenia un paisatge diferent.

Home de tarannà i humor britànic, de temperament conciliador, fou un anglòfil empedreït: admirava sense reserves la qualitat democràtica del sistema polític anglès. Cada any, convidava Donald Darling el seu benefactor, a passar l'estiu amb ell a Palamós. Mai va oblidar el que l'anglès feu per ell. Val a dir, però, que Donald Darling va morir sol, oblidat per l'*establishment*, en un estudi minúscul d'un carreró proper a la National Gallery. L'amo del pub que freqüentava va ser l'últim dipositari de la seva documentació. Estic segur que el dia que va morir en algun lloc devia ressonar un *Good bye, Sisquet*. Així era com l'anomenava l'anglès, en record i agraïment per quaranta anys d'una amistat envejable.

El doctor Dalmau fou un polític de conviccions inalterables, un home de principis i, al mateix temps, un home d'acció amb vocació de servei públic. Independentista convençut, sempre restà fidel al partit de la seva vida: Esquerra Republicana. Però la seva gran passió fou el país, Catalunya. És impossible imaginar-se la vida del doctor Dalmau sense Catalunya. La seva vida i la del país eren indistingibles, era una simbiosi total. Em recorden aquells versos que algú atribueix a Roís de Corella: «Una vida, dues vides, / quantes vides teniu vós? / Vós teniu la meua vida / i la vida de tots dos.»

Diuen que el que fa esclau a la vida no són les obligacions, sinó els compromisos. Doncs bé, si d'alguna cosa va ser esclau el doctor Dalmau va ser del seu compromís amb Catalunya. Aquest fou Francesc Dalmau i Norat, el doctor Dalmau, un català. La seva existència ens honora a tots. Que en tinguem memòria.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor diputat. Els convido a guardar un minut de silència en memòria de l'il·lustre senyor Francesc Dalmau.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El segon punt de l'ordre del dia és la Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos en el dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que puguem eximir-ne la lectura. *(Pausa.)*

Si és així...

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00036/08 i 234-00037/08)

...passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o incompatibilitat de diputats. La secretària primera donarà lectura del dictamen.

La secretària primera

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el dia 9 de juliol de 2008, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinades les dades declarades dels diputats Josep Casajuana i Pladellorens i Montserrat Ribera i Puig, relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1. b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Josep Casajuana i Pladellorens i Montserrat Ribera i Puig.

»Palau del Parlament, 9 de juliol de 2008.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, podríem passar a la votació. *(Pausa.)* I, en aquest cas, els proposo que sigui per assentiment, si els portaveus i les portaveus hi estan d'acord? *(Pausa.)* Doncs, sent així, i no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Compareixença

del president de la Generalitat per a informar sobre el capteniment del Govern davant la situació econòmica (tram. 350-00004/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre el capteniment del Govern davant la situació econòmica. El debat es desenvoluparà d'acord amb l'article 150.3 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec a petició pròpia davant la cambra per donar compte de l'estat de l'economia catalana i per exposar l'actuació del Govern amb relació a la situació econòmica a Catalunya.

Parlaré sobre les causes, sobre els efectes i sobre les mesures que el Govern ha pres per combatre els problemes derivats de l'actual conjuntura i per sortir-ne com més aviat i més ben parats millor. És evident que la confirmació d'unes perspectives més negatives del previst obliga el Govern de Catalunya a actuar amb un conjunt de mesures que s'afegeixen a les decisions de caràcter més estructural pensades per abordar el canvi de cicle i el canvi de model productiu que necessitem. Actuacions que complementaran les que hem pres i que prenguin també en el futur tant el Govern espanyol com les autoritats econòmiques comunitàries i les autoritats monetàries i altres organismes a nivell internacional.

Crec que ens correspon, a més d'actuar, fer-ho d'una determinada manera i amb unes determinades formes, procurant que el nostre capteniment infongui a la societat catalana la seguretat i la tranquil·litat necessàries en un moment de dificultats com el que vivim. Crec que la meua primera obligació com a president ha de ser vetllar pel benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I el primer que hem d'admetre és que les crisis econòmiques sempre –sempre– acaben tenint conseqüències sobre les persones, sobre les famílies.

És evident que avui per a moltes famílies catalanes les coses no són fàcils. La hipoteca d'un pis, omplir el dipòsit del cotxe o anar al mercat és avui notablement més car que fa un any; arribar a final de mes és més difícil. Per tant, doncs, vull que quedi clar que, davant de qualsevol altra prioritat, el Govern hi posa l'esforç per esmorteir o mitigar els efectes que la crisi pugui tenir entre els sectors de la ciutadania que vegin augmentar les seves dificultats. I, sobretot, crec que és la meua obligació emetre un missatge clar, dirigit al país, dirigit al món econòmic i empresarial i dirigit als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Un missatge fonamentat en el realisme d'un diagnòstic rigorós i serè, allunyat d'estridències, també, i d'exageracions alarmistes. Un missatge centrat en les mesures que el Govern pot prendre i que ha pres. Vivim en un moment i en un període de dificultats, de crisi eco-

nòmica, que serà probablement més llarga del que fa uns mesos tothom preveia, tothom; però ens en sortirem, com ens n'hem sortit sempre: superarem aquesta etapa com en vam superar d'altres, també, en el passat amb altres governs. I en sortirem enfortits, també, com llavors.

El Govern de Catalunya ha pres i prendrà les mesures necessàries i al seu abast per fer front a aquesta situació. Treballarem per no deixar ningú enrere, ajudarem les famílies a fer front a la situació adversa i ajudarem les empreses perquè mantinguin i millorin la seva competitivitat. El Govern farà el que li correspongui, però vull que empreses, sindicats i ciutadania entenguin que aconseguir superar aquest moment requerirà l'esforç, el sacrifici i la responsabilitat de tothom. I això també inclou, en alguna mesura òbviament, les forces polítiques de l'oposició.

Centraré la meua intervenció en tres blocs. En primer lloc, faré el diagnòstic sobre l'actual situació econòmica i les seves causes. Parlaré, després, de les condicions en les quals es troba l'economia catalana per fer front a aquesta situació. I, finalment, detallaré les mesures que el Govern ha adoptat i pensa adoptar per combatre els efectes de la desacceleració de la nostra economia.

Per situar-nos en un punt de partida que sigui indiscutible, considero raonable compartir algunes consideracions. Primera consideració, hem entrat en una fase de desacceleració de l'etapa de fort creixement econòmic que havíem tingut durant més de dotze anys. Segona consideració, el context econòmic internacional no és gens favorable en aquest moment de desacceleració, per l'encariment extraordinari dels preus del petroli, per les tensions de liquiditat derivades de la crisi de les hipoteques d'alt risc. Tercera consideració, aquest context internacional dificulta la gestió d'aquest període perquè no permet esmoreir-ne el ritme i la intensitat. Quarta consideració, hi ha sectors de l'economia catalana que han entrat en crisi, estem en crisi, i ho hem d'acceptar i admetre que hi haurà empreses i famílies catalanes que ho passaran, que ja ho estan passant, malament. I quinta consideració, no sabem el que durarà la crisi, però el que és segur és que la remuntarem i que treballarem perquè així sigui.

Tots vostès saben que durant els darrers anys la mitjana de creixement de la nostra economia ha estat del 3,5 per cent anual, que suposa un diferencial d'1,3 punts respecte de la zona euro. Entre els anys 2000 i 2007 s'han creat a Catalunya 691.000 llocs de treball. S'ha reduït la taxa d'atur fins al 6,6 en el punt més baix fa uns mesos. Hem sabut aprofitar un conjunt de factors externs que ens ajudaven, una conjuntura econòmica internacional favorable, una integració cada cop més gran de l'economia espanyola en l'economia europea, la solidesa d'una divisa com l'euro amb uns tipus d'interès baixos i, fins fa poc, l'avantatge competitiu dels baixos costos laborals respecte d'economies més desenvolupades. Avui podem mirar i tractar de tu a tu les principals economies europees, cosa que no podíem fer fa quinze anys. Una dada, només, per il·lustrar-ho: avui el PIB per habitant a Catalunya és un 12 per cent superior al de la zona euro, enfront del 4 per cent de finals dels anys noranta.

Vostès saben que la història econòmica s'escriu sobre la base de cicles, dels quals és difícil preveure'n el final amb exactitud. I el període de creixement ha entrat en una nova fase i viurem un període de dificultats per a la nostra economia i això afectarà en graus diversos determinats sectors. És una crisi amb causes exògenes i endògenes, que té causes aquí i lluny d'aquí, i que trobarà solucions aquí i d'altres que li vindran també de molt lluny d'aquí.

Crec que convé encertar el diagnòstic real i les mesures que es prenguin i que governs, empreses i forces sindicals apostin en la mateixa direcció i amb objectius semblants. Només ens en sortirem si és tota la societat que rema en el mateix sentit, si no, serà molt més difícil i les conseqüències acabaran pagant-les, com passa tantes vegades, els sectors més febles i necessitats. Disposar d'un diagnòstic realista i clar és la dada bàsica que ha permès prendre les mesures necessàries a cada moment, com de fet ja s'està fent des de fa mesos, des del primer dia d'aquesta legislatura, donant continuïtat a una opció estratègica de la legislatura anterior, s'està treballant per preparar la nostra economia per a un canvi de model productiu.

L'economia catalana està avui més ben preparada per superar l'actual conjuntura gràcies a l'esforç conjunt que han realitzat les administracions i els agents econòmics en els darrers anys, que eren anys de creixement. Això no vol dir pas que no notarem els efectes negatius de la situació present, perquè ho notarem i molt, uns sectors més que altres, hi insisteixo.

L'acusada desacceleració que està vivint l'economia catalana s'explica principalment per una caiguda, com vostès saben, molt forta del sector de la construcció d'habitatge residencial amb els consegüents efectes sobre l'ocupació, l'atur i el consum. Uns efectes que, a causa del fort component inercial d'una activitat com la construcció, s'aprofundiran durant el que queda d'any i un temps més.

Tot i això, si fem cas al que prediuen els organismes internacionals, a finals de l'any 2009 es podria començar a remuntar la situació, tot i que això, com vostès saben, també pot ser revisable dintre d'uns mesos, ja ha passat de fet en el passat.

Aquesta situació accelerarà el final d'un model productiu basat fonamentalment en un ús intensiu de la mà d'obra poc qualificada com a peça important del motor del creixement econòmic. El Govern i les empreses, les universitats, fa anys que estan orientant una part important dels seus esforços cap a un canvi de model productiu, invertint en coneixement, recerca i innovació, apostant per obrir la nostra economia cap a sectors amb un alt valor afegit.

Malauradament, el canvi de cicle previst ha coincidit en el temps amb un conjunt de factors a nivell internacional que endureixen la nostra situació actual, un alentiment del ritme de creixement econòmic del món occidental. Tot i així la taxa de creixement interanual de l'economia catalana, com vostès saben, al primer trimestre de l'any 2008, fou del 2,5 per cent, clarament superior a l'1,7 per cent de la zona euro. I, si analitzem

les dades de creixement del darrer trimestre a nivell europeu, veiem que l'economia catalana està creixent a una ritme similar al Regne Unit, a Suïssa, a Suècia i molt per sobre de països que presenten ja taxes de creixement negatives com és el cas de països, tan diferents també, com Dinamarca, Portugal o Irlanda.

Altres factors negatius a nivell internacional que hi estan jugant: un progressiu afebliment del dòlar respecte de l'euro, ahir mateix va marcar un mínim històric en arribar a cotitzar per sobre d'1,60 dòlars per euro; el fort augment dels preus del petroli i dels aliments, com a conseqüència de l'increment de la demanda dels països asiàtics i d'altres factors.

La setmana passada mateix vam conèixer una dada gens positiva, no?, gens positiva sobre la inflació, ja que l'IPC interanual s'ha situat al 4,9 per cent a Catalunya i al 5 per cent a Espanya; tot i que el diferencial amb la zona euro es manté al mateix nivell dels darrers anys. I pel que fa als preus han tingut un comportament especialment negatiu, com vostès saben, el dels aliments, l'habitatge i el transport.

I després també un altre factor, les restriccions de liquiditat derivades de la crisi de les hipoteques d'alt risc americanes, la segona onada de la qual ha tingut repercussions negatives aquesta mateixa setmana.

Aquests factors contribueixen a endurir i fer més difícil la situació de l'economia catalana, perquè la fortalesa de l'euro dificulta les exportacions, perquè la pujada general dels tipus d'interès i de les primes de risc endureix les condicions del finançament de les famílies i de les empreses.

Bé és cert que aquest any, l'any 2008, creixerem significativament –molt significativament– menys que l'any 2007, però aquest creixement inferior al dels anys anteriors de moment segueix sent un creixement positiu. També és innegable que hi ha moltes empreses amb dificultats, els ERO, els expedients de regulació d'ocupació, anunciats per Roca, Pirelli, o ACC en els últims dies són un exemple.

Però, malgrat les dificultats, n'hi ha altres que segueixen apostant per projectes d'inversió, serveixin també com a il·lustració dos o tres exemples en un sentit contrari: la multinacional Dow Chemical, que ha anunciat que construirà un centre de desenvolupament de tecnologies de dessalinització i reciclatge d'aigües, es tracta d'un centre pioner que situarà Catalunya en una posició de lideratge a nivell internacional en aquest camp. Un altre exemple el tenim a FICOSA, crec que és important l'encertada línia de diversificació que ha iniciat la companyia en obrir una part de la seva activitat cap a sectors amb més valor afegit com són l'aeronàutic i l'espai. O, per una altra banda, que el segon operador mundial de terminals marítimes, l'operador DP World dels Emirats Àrabs, gestioni la nova terminal de contenidors del port de Tarragona. DP World invertirà 87 milions d'euros i generarà cent llocs directes i dos mil llocs indirectes.

Per tant, el potencial de la nostra economia és valorat i reconegut internacionalment, també com ho demostra l'acord per ampliar la celebració del Congrés Mundial

de Mòbils, l'antic 3GSM, fins a l'any 2012 a la capital de Catalunya, a Barcelona.

Voldria parlar a continuació de quin és l'estat de l'economia catalana per afrontar la situació econòmica, no? Darrerament, com vostès saben, s'han sentit veus comparant aquesta situació amb la que es va viure durant la primera meitat dels anys noranta. La situació jo crec que avui és ben diferent d'aleshores. Un cop d'ull al quadre macroeconòmic de les economies catalana i espanyola llavors i ara posa de manifest la seva solidesa actual.

Per exemple, pel que fa referència al sanejament dels comptes públics de l'Estat, s'ha passat d'una situació de dèficit a una situació de superàvit; d'un nivell de deute públic que encara és més significatiu del 62 per cent del PIB a un nivell del 36 per cent del PIB.

Mercat laboral, llavors la taxa d'atur es va situar per sobre del 20 per cent; avui, malgrat els augments dels darrers mesos, estem, de moment, en un 7,6 per cent d'aturats.

Mercats crediticis, fa quinze anys els tipus d'interès dels préstecs a empreses i famílies estaven al 10 per cent, és a dir, molt per sobre del 5,6 per cent, que és on podrien arribar en aquest moment.

I, si em permeten el símil automobilístic, diríem que l'economia catalana duia una velocitat alta, sostinguda durant anys, i que ara l'haurà de reduir sensiblement durant un parell d'anys, com a mínim. Però això crec que no vol dir de cap manera que estiguem aturant el motor, ni que el vehicle hagi sortit de la carretera, aquesta és la realitat de la nostra situació econòmica i l'hem d'acceptar, i no és bo –no és bo– menystenir-la. Tampoc no és bo sobredimensionar-la, el sentit de la responsabilitat crec que ens obliga tots plegats a ser prudents, els uns i els altres.

Voldria referir-me a continuació al nostre model productiu. El Govern fa anys que impulsa i condueix el procés de transformació de la nostra pauta de creixement cap a un model més equilibrat. Des de finals dels anys noranta, quan van començar a aparèixer alguns episodis de deslocalització, l'esforç dels successius governs ha anat en una doble direcció: enfortir l'empresa catalana i animar-la a prendre el risc d'internacionalitzar-se i prendre mesures de caràcter més estructural que ens conduïssin cap a un canvi de model productiu.

El nostre model productiu s'havia basat tradicionalment en activitats de poc valor afegit i intensives en mà d'obra poc qualificada. El dinamisme d'aquests sectors ha permès absorbir el nombrós contingent de treballadors estrangers que ha arribat i al mateix temps reduir la taxa d'atur, però aquest dinamisme ha limitat el creixement de la productivitat. I en el món global, l'economia catalana ja no pot seguir jugant amb les mateixes cartes amb les que durant molts anys havia guanyat, ha de fer un canvi cap a un model més equilibrat, que recuperi els increments de productivitat que ens permetin reduir el nostre elevat dèficit per compte corrent i competir, a nivell internacional, en sectors de més valor afegit mitjà-alt i un elevat contingut tecnològic.

Alguns canvis significatius ja s'han produït, hem fet un salt important en la despesa en recerca i desenvolupament, hem passat de l'1,06 de l'any 2000 a l'1,43 del PIB a l'any 2006, pràcticament un 40 per cent. I manténim l'objectiu, difícil, del 2 per cent per a l'any 2010.

Ahir mateix el Govern va aprovar el text base del que volem que sigui el Pacte nacional per a la recerca i innovació, serà el full de ruta per a les polítiques públiques en aquest àmbit, esperem que per als propers mesos, i servirà per confirmar un canvi del qual ja tenim evidències en relació amb l'excel·lència de la recerca que es fa a Catalunya. Per exemple en projectes en l'àmbit oncològic, com els liderats pels doctors Baselga i Messegue.

Hem d'aconseguir que aquesta nova empenta signifiqui també el naixement de noves empreses globals intensives en coneixement, com Futurlink, líder en aplicacions per a mòbil; Thrombotargets, una empresa de «biotec» que compta amb productes aprovats per l'Agència del medicament americana; o Horizon, que recentment ha ampliat capital; o el projecte de Ferrer Internacional al futur Biopol de Bellvitge que començarà l'any vinent.

Aquesta mateixa setmana també dues de les revistes internacionals de més prestigi, *Nature* i *Science*, publiquen reportatges amb Catalunya com a exemple d'avenços en els darrers anys.

En segon lloc, s'ha produït un fort augment de la inversió en béns d'equipament. Durant el període 2004-2007 la formació bruta de capital de l'economia catalana ha augmentat a una taxa anual del 6 per cent. Tot això, més recerca i molta més inversió en béns d'equipament combinat amb l'aposta decidida per la internacionalització, s'afegeix a l'atractiu que Catalunya segueix mantenint en relació amb la inversió estrangera. N'és un bon exemple que Barcelona hagi estat reelegida com la quarta millor ciutat europea per fer negocis, segons alguns dels estudis internacionals més prestigiosos, només superada per Londres, París i Frankfurt. I ho és també la candidatura de Barcelona com a seu de la Secretaria General de la Unió per al Mediterrani. És una gran notícia que, més enllà de suposar un reconeixement del paper de Catalunya en el marc mediterrani, reforça la potència de la nostra capital també a nivell internacional.

Per una altra banda, cada vegada hi han més empreses catalanes que engeguen projectes d'inversió fora de les nostres fronteres i d'altres que segueixen atraient inversions cap a Catalunya. Vull remarcar i aplaudir que moltes petites i mitjanes empreses catalanes hagin decidit optar per la multilocalització, com a element de competitivitat internacional. Com a conseqüència de la nostra creixent internacionalització, el grau d'obertura de l'economia està per sobre del 70 per cent del PIB i les nostres exportacions d'alt contingut tecnològic suposen el 40 per cent de les de tot l'Estat. I entre l'any 2004 i 2007 la inversió directa de nou establiment a Catalunya s'ha doblat, el volum d'inversió l'any 2007 va ser superior als mil milions d'euros, cal tenir present aquesta dada per relativitzar l'impacte de la deslocalització, hi ha empreses certament que tanquen, però també hi ha empreses noves que s'installen.

Ara bé, cal seguir treballant per crear un entorn que garanteixi la competitivitat i la capitalització de l'economia catalana i capitalització en un sentit més ampli, que abasti el conjunt de la nostra societat.

Fa unes setmanes en una intervenció davant el món econòmic, afirmava precisament que Catalunya, per poder assegurar el seu futur, s'ha de capitalitzar i ho deia referint-me als diversos tipus de capital: el capital físic, completant les infraestructures projectades i planificant-ne de noves; el capital tecnològic, treballant per enfortir la xarxa de centres de recerca i invertint en recerca i desenvolupament, i també capital humà, capital social i capital polític.

Per una altra banda, és evident que el canvi de model productiu no serà possible si el Govern no l'impulsa, amb la complicitat i l'esforç de tots els agents polítics, sindicals, econòmics i socials de Catalunya. Això és el que pretenen els pactes de què hem parlat en algunes ocasions –el de l'habitatge, el de la recerca i el de les infraestructures, fonamentalment–, i és l'esperit també que ha conformat l'acord estratègic signat l'any 2005 i actualitzat i reeditat fa una setmana.

L'acord estratègic és el pla segurament més detallat i precís que ha tingut mai l'economia catalana per actuar amb una visió estratègica, per abordar els canvis estructurals amb profunditat que permetin mantenir i fer créixer la competitivitat de la nostra economia.

El primer acord ha suposat avenços significatius en aspectes clau per a la millora de la competitivitat i la productivitat de l'economia catalana; s'han executat els gairebé 4.600 milions d'euros previstos i més del 95 per cent de les mesures, mesures de gran rellevància econòmica i social, com la creació de l'Agència Catalana d'Inversions, l'establiment de l'índex de renda de suficiència, la creació de nous centres tecnològics...

L'acord actualitzat i reeditat 2008-2011, més ampli i ambiciós que el primer, contempla uns recursos anuals de més de 7.000 milions d'euros destinats a l'execució de les diferents actuacions. El conjunt de més de cent –en concret cent dues– mesures, estructurades en grans eixos, fixa un conjunt de línies estratègiques de cara als propers anys. Les principals línies són la innovació i la transferència tecnològica, la formació professional, l'èxit escolar a l'anglès, les infraestructures estratègiques, la regulació de la competència, la simplificació administrativa i la contractació pública, l'ús racional i de qualitat dels recursos, i la immigració i el mercat laboral.

El nou acord estratègic mobilitzarà 33.200 milions d'euros en tot el seu període, de manera que en total durant el període 2005-2011 s'hauran mobilitzat més de 37.000 milions d'euros. L'acord és també, a més a més, un missatge de confiança cap a la societat catalana en el moment actual. Precisament ahir mateix es va celebrar una reunió de treball del Govern amb les institucions signants de l'acord estratègic, per abordar l'actual conjuntura econòmica i analitzar el conjunt d'actuacions per fer-hi front. La dinàmica positiva de treball entre institucions i agents econòmics i socials permetrà sumar esforços per sortir de la crisi.

Senyores diputades, senyors diputats, davant de la situació econòmica actual, el Govern ha adoptat un conjunt de decisions i mesures que li permetin actuar en els dos fronts que he presentat en el meu diagnòstic de la situació, per una banda sobre els problemes de fons que arrossega la nostra economia, i per una altra, donant suport a les famílies i als sectors econòmics més afectats per la frenada; no podem deixar de fer ni una cosa ni l'altra. El Govern ha adoptat en tot moment una posició realista, flexible i oberta a l'evolució de la conjuntura, aquí i a nivell internacional, i en funció d'aquesta evolució modificarem o ampliarem mesures ja adoptades, o en prendrem de noves si fos necessari.

Voldria donar compte, finalment, del conjunt de mesures que des de fa mesos ha anat prenent el Govern de la Generalitat per fer front als efectes de la desacceleració de la nostra economia.

El Pla de mesures de dinamització, aprovat el mes d'abril passat, era la primera resposta global, sistematitzada, del Govern al deteriorament de la situació econòmica internacional de finals de l'any passat i els seus efectes sobre l'economia catalana. És un pla de quaranta-dues mesures amb un impacte econòmic xifrat en 2.700 milions d'euros i orientat directament a pal·liar els efectes de la desacceleració. Els seus principals objectius són contrarestar el descens de l'activitat del sector immobiliari; atenuar les restriccions de liquiditat al sistema financer català; garantir l'accés del sector empresarial als recursos financers que requereixi per desenvolupar la seva activitat, i afavorir la recol·locació de les persones que es quedin a l'atur; controlar les tensions inflacionistes, i fomentar la competència i l'eficiència de l'economia a mitjà termini.

Tant el paquet de mesures de dinamització com d'altres actuacions del Govern constitueixen la resposta a aquestes preocupacions.

Concretant aquestes respostes, davant de l'aturada del sector de la construcció el Govern fomenta la inversió en obra pública i vol accelerar les actuacions previstes al Pacte nacional de l'habitatge. A dia d'avui, la Generalitat està realitzant obra pública per valor de més de 12.300 milions d'euros; això donarà un respir a la davallada de l'activitat de moltes empreses del sector de la construcció. La inversió finançada per la Generalitat durant l'any 2008 és equivalent –amb els paràmetres que utilitzen les associacions del sector– a més de 43.000 llocs de treball, 12.000 dels quals són nous i s'estan cobrint amb treballadors provinents del sector de l'habitatge.

La política pública d'habitatge també contribuirà fortament a aquest sentit, amb una inversió global que, sumant aportacions de la Generalitat i del sector privat, serà de més de 7.000 milions, entre aquest any i el vinent, i això suposarà també l'ocupació, suposaria l'ocupació utilitzant aquests mateixos paràmetres, d'unes cinquanta mil persones.

La setmana passada precisament es va signar el conveni de col·laboració amb les entitats financeres que operen a Catalunya. Està previst mobilitzar 12.000 milions d'euros per a l'adquisició de fins a seixanta mil habitatges i

la rehabilitació de cinquanta mil més. L'acord suposarà una important reducció de l'estoc de pisos que tenen els promotors catalans i donarà feina també, esperem, a milers de treballadors, mitjançant l'impuls també, en aquest cas, dels treballs de reforma d'habitatges.

Aquest impuls a la rehabilitació es complementa amb un augment d'1,5 punts de la deducció aplicable a l'impost de la renda, en el nostre tram d'aquest mateix any, que el Govern va aprovar i que figura en el decret llei enviat a aquesta cambra.

Abans d'acabar aquest mes de juliol, el Govern aprovarà un decret de creació de les noves figures d'habitatge protegit, a l'habitatge concertat de Catalunya i a l'habitatge de lloguer amb opció de compra. És un pas endavant en les polítiques de protecció social, ja que permetrà l'accés a un habitatge de propietat o de lloguer de moltes famílies que avui n'estan excloses.

Segon, un segon grup de mesures que té per objectiu atenuar les tensions de liquiditat del sistema financer català. El Govern vol garantir que totes les empreses tinguin accés al finançament necessari per poder desenvolupar la seva activitat i garantir les seves plantilles de treballadors, amb els nostres modestos instruments. L'Institut Català de Finances ha assumit aquesta tasca com a prioritària, ampliant ja els instruments financers a disposició de les empreses catalanes en 1.100 milions d'euros.

Fa dues setmanes, el Govern va aprovar l'ampliació, un 14 per cent del límit d'endeutament, de l'Institut Català de Finances per a l'exercici 2008, per valor de 500 milions d'euros, i va augmentar en 300 milions d'euros els avals que la Generalitat pot prestar a fons de titulització que destinin la seva inversió a finançar l'activitat productiva de petites i mitjanes empreses –figura també al decret llei que es va enviar a aquesta cambra.

La nova línia ICF Creixement, per a projectes de fusió i consolidació empresarial, dotat amb 150 milions d'euros, és també el primer exemple d'ampliació de línies pròpies de l'Institut Català de Finances; però en vindran més, com l'ampliació de la línia ICF Crèdit amb 300 milions d'euros, que s'afegiran als 675 milions d'euros ja disponibles i que esperem tancar aquest mateix mes.

També tindrà un efecte estimulant el conjunt de mesures preses pel Govern per reduir i racionalitzar els tràmits administratius, després d'un llarg procés, requerits per les empreses. Com ja he indicat en ocasions anteriors, aquesta reducció tindrà un important impacte des del punt de vista econòmic i reduirà en més d'un milió els documents a presentar.

En tercer lloc, hi ha un paquet de mesures per afrontar els problemes derivats de l'augment del nombre de persones aturades. Com he dit, les actuacions en obra pública i la política d'habitatges poden absorbir de forma directa part de l'atur generat per la crisi en el sector de la construcció residencial. El Govern està reforçant també les actuacions formatives d'impacte a curt termini, per orientar aquests treballadors cap a sectors amb capacitat de creació d'ocupació a curt i mitjà termini. El Servei d'Ocupació de Catalunya ja ha posat en marxa durant el mes de juny diversos programes, dotats amb més de 150 milions d'euros, que beneficiaran entre

28.000 i 35.000 persones. El desplegament de la Llei de la dependència serà un altre element d'indubtable ajut en les actuals circumstàncies, perquè, més enllà del seu impacte social amb relació als milers de persones que pateixen aquesta dependència, el desplegament de la llei també comportarà, està comportant la creació de llocs de treball.

Quart. El Govern també ha adoptat mesures per combatre la inflació. Com saben, ja fa dos anys que es va aprovar un primer pla de mesures contra la inflació i des de fa uns mesos el diferencial d'inflació amb l'economia espanyola és negatiu per primera vegada des de l'any 2001. A dia d'avui, més d'un 70 per cent de les trenta-nou mesures estan ja finalitzades o en un estat molt avançat d'execució i s'ha convocat el comitè d'experts per a l'actualització del pla a les noves circumstàncies.

Les principals mesures han estat orientades a promoure l'estalvi i l'eficiència energètica, a crear instruments que dotin de major transparència la formació de preus en el sector de l'alimentació. En són exemples la línia de 32.000 milions d'euros de subvencions que l'Icaen destina a projectes d'estalvi i eficiència energètica; les subvencions que es convocaran aquest any per a la introducció de vehicles més eficients; la posada en marxa de diversos observatoris sectorials, com el de la llet, la fruita fresca i el vi, o la voluntat de posar en marxa enguany l'observatori de preus.

Com veuen, senyores i senyors diputats, el Govern procura articular respostes concretes a problemes concrets. No estic dient amb aquestes mesures que l'economia catalana pugui superar immediatament la desaceleració; ja saben que no és així, sabem que no hi ha receptes màgiques ni instantànies. La nostra economia no pot blindar-se enfront del context econòmic internacional, però el Govern té l'obligació de treballar amb tots els instruments de què sigui capaç de dotar-se per atenuar-ne les conseqüències i ajudar les empreses i les famílies més vulnerables.

Un altre bloc de mesures fa referència a l'austeritat presupostària de les administracions públiques, de contenció de la despesa corrent, en aquest cas de la mateixa Generalitat. El grup va acordar, ahir mateix, reduir en un 25 per cent determinades partides de la despesa corrent que, tot i ser necessàries, no es consideren imprescindibles. Així mateix, el Govern va acordar ahir mesures de contenció del creixement de les plantilles de personal al servei de l'Administració, excepte en aquells serveis essencials i que estan relacionats amb els serveis ciutadans bàsics o amb la protecció de la ciutadania.

Em permetran encara, per acabar, una darrera reflexió sobre el moment present i l'esforç col·lectiu, polític i social, per fer-hi front. Hi ha un acord general sobre el fet que la descentralització de l'Estat, a partir de la Constitució del 78, ha estat clau en l'etapa de progrés que han viscut Catalunya i Espanya els darrers vint-i-cinc anys, en tots els ordres, també en l'econòmic. Els catalans hem viscut una etapa de consolidació del nostre autogovern i de creixement de la nostra economia. A nosaltres no ens ha de convèncer ningú que l'autogovern ens va bé i que, quan les coses van bé per a Catalunya, també els van bé a altres.

Durant tots aquests anys s'ha avançat notablement en la descentralització administrativa, en la transferència de competències de l'Estat a les autonomies i, en el nostre cas, a Catalunya. Una nova concepció del que han de ser els pols de capitalitat i una estructura més equilibrada han estat també factors clau en el dinamisme de l'economia al conjunt de l'Estat.

Doncs bé, aquesta realitat, força indiscutible, ens proporciona un argument més a la nostra reclamació de desplegament de l'Estatut, perquè és evident que la descentralització ha estat positiva i la proximitat és necessària; ho ha estat fins ara i ho segueix sent avui, també en el terreny de l'economia. Estic convençut que amb més autogovern, més competències i un millor finançament superarem abans aquesta situació, que una Espanya més descentralitzada, amb unes comunitats amb més competències, més recursos, més responsabilitat, segur que també sabrà trobar més fàcilment el camí de la recuperació, igual que una Europa més unida, més forta i amb més pes en el context internacional ens ajudaria en aquest sentit. Hi ha raons de proximitat, de coneixement directe de la realitat, de capacitat de resposta immediata davant els problemes que tenim plantejats, que, amb autonomia i recursos adequats, resoldrem millor i abans. N'estic segur.

Vaig acabant. Estem davant d'un problema que afecta tot el país, i els problemes, com els grans acords que són de país, és bo que es procuri abordar-los amb el màxim d'acord possible.

Jo he vingut aquí, avui, a exposar-los el diagnòstic que fa el Govern i el conjunt d'iniciatives i mesures que hem pres per fer-hi front. Però, com he dit al començament, també he vingut a escoltar les idees i propostes que els grups de la cambra vulguin presentar i que vagin en la direcció de superar aquestes dificultats. Totes les idees seran ben vingudes i estudiades.

També crec que ho hem de fer tot procurant d'evitar el dramatisme i sense negar la evidència que Catalunya avui té més persones ocupades que mai: hem crescut de manera especialment positiva en els darrers anys, hem assolit la taxa d'atur més baixa de la nostra història recent i encara hi som molt a prop. Estem davant d'una desaceleració acusada del nostre nivell de creixement, estem en crisi. Hi havia una previsió, fruit d'una voluntat política compartida entre els agents econòmics, d'anar reduint el pes que tenia el sector, sectors com el de la construcció. Aquesta previsió s'ha vist desbordada, molt especialment per factors exògens, com ja he dit.

Ens correspon assumir la situació, adoptar les mesures que estiguin al nostre abast, que serveixin per remuntar aquest sotrac. No sabem què durarà la crisi, serà probablement més llarga del que fa uns mesos es preveia, però la superarem i en sortirem enfortits.

El Govern de Catalunya seguirà prenent les mesures al seu abast per fer front a aquesta situació amb realisme, per no deixar ningú enrere, ajudant les famílies a fer front a la situació adversa, ajudant les empreses perquè es perdi el mínim nombre de llocs de treball, ajudant sobretot aquelles empreses que tinguin la determinació de

reaccionar amb imaginació, amb noves propostes, amb esperit constructiu davant la situació que vivim.

Ens correspon, així mateix, reclamar contenció i reclamar ambició. No es tracta només de capejar el temporal, perquè si només persegüim això sortirem una hora o altra d'aquest episodi, però en sortirem més afeblits. Es tracta d'actuar en sentit de la responsabilitat, determinació i amb prou ambició, perquè, passada la turbulència dels mesos que vindran –més que mesos, ja ho sabem–, la nostra economia estigui en condicions de tornar a assolir nivells de creixement acceptables i que puguem sostenir en el temps.

El Govern fa i farà el que estigui a les seves mans, començant per predicar amb l'exemple, però cal més: cal que l'esforç sigui compartit, cal que els costos d'aquesta situació no recaiguin sobre les famílies amb rendes més baixes o amb menys poder adquisitiu i menys seguretat, cal que la despesa social es mantingui, cal que el Govern i les empreses aprofitin aquest moment per completar els canvis estructurals que als darrers anys han començat o hem començat a abordar.

Si hagués de sintetitzar amb uns pocs conceptes el missatge que els he volgut transmetre diria: «Realisme en el diagnòstic, determinació en les actuacions, ambició per sortir de la crisi, contenció en la despesa, inversió i despesa social com a prioritats, compromís que ningú quedi enrere, esforç conjunt i diàleg entre Govern, oposició, sectors econòmics i sindicats.»

Si realment ens mou el propòsit d'arribar a fer de Catalunya d'aquí a cinc/deu anys un sol poble de vuit milions d'habitants, de ciutadans, estic convençut que trobarem el punt d'acord necessari i els camins adequats per superar aquest moment, aquest moment de dificultat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Els grups parlamentaris han sol·licitat de suspendre la sessió durant un quart d'hora.

Per tant, suspenem la sessió, que reprendrem exactament a un quart i mig de dotze.

La sessió se suspèn a les onze del matí i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia.

El president

Es reprèn la sessió.

Les intervencions dels grups parlamentaris seran de major a menor. Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè ens demanava realisme i solucions. Em permetrà que, a més a més, doncs, també des de l'oposició puguem fer una valoració del que vostès fan o no fan, que també és la nostra feina, no?

Comencem pel realisme. Vostè fa pocs mesos, enrere, no molts, en el debat de política general de l'any passat, ens va dir que en el discurs detallaria que el Govern estava prenent mesures necessàries per tal que l'economia catalana mantingués el seu pols actual, el d'aleshores: «El manteniment del vigor de l'economia catalana i del ritme de creació de llocs de treball permetrà superar aquestes dificultats temporals; avui» –deia fa uns mesos– «no tenim cap indicador que ens faci percebre el contrari.»

Pocs mesos després vostès van presentar un pressupost, van dir que creixeríem aquest any el 3 per cent; ara probablement no arribaríem a l'1 i mig. I això fa cinc mesos o sis que ho van dir. I el conseller d'Economia ens va fer un pronòstic d'aquells per tenir-lo en compte, no?; diu: «I en cap cas no es produeix destrucció de llocs de treball ni hi ha indicis que s'hagi de produir en el futur.» I en aquest moment s'estan destruint 250 llocs de treball diaris. Doncs, Déu n'hi do, si parlem de realisme! Vostès devien estar instal·lats en una altra història, en una altra pel·lícula, que no era realista, perquè d'això no fa dos o tres anys, d'això fa pocs mesos. Ens deien que l'atur no pujaria aquest any 2008, no?, i resulta que està sent exactament el contrari del que vostès varen pronosticar.

Per tant, escolti'm, totalment d'acord: realisme, el màxim possible; però, escolti, el primer realisme se l'ha d'aplicar el Govern. I sap què passa, senyor president? Que sempre hem tingut la sensació que aquí es van amagar coses perquè hi havia eleccions espanyoles el dia 9 de març i a algú li convenia que de tot això no se'n parlés gaire. Sempre hem tingut aquesta impressió.

Segona cosa. Crec, i en això coincideixo amb vostè, que la gran qüestió no és estrictament aquest paquet de mesures o aquell altre –després en parlarem–; la gran qüestió és, des d'un punt de vista de país, si quan es surti d'aquesta crisi el nostre país, Catalunya, estarà més ben preparat o més mal preparat que quan va entrar en aquesta crisi. Estarem en millors condicions o en pitjors condicions? Aquest és el gran tema.

I aleshores la pregunta és: vostès estan preparats com a govern per assegurar que quan sortim d'aquesta crisi estarem en millors condicions que quan hi vàrem entrar, sí o no? Permeti'm que la nostra valoració sigui clarament que no. Vostès no estan fent les coses, ni les estan fent bé perquè quan hàgim de sortir d'aquesta crisi, que un dia o altre en sortirem, el país estigui més ben preparat.

Jo crec que en aquest moment vostès no estan liderant un missatge potent de credibilitat i de confiança en el terreny econòmic i en la política econòmica, a diferència, per cert, del que havia succeït sempre en els governs de la Generalitat de Catalunya, que eren un referent des del punt de vista del lideratge en política econòmica, a Catalunya i a la resta de l'Estat. I vostès, simplement, no hi són. La seva veu no s'escolta, la seva opinió no es té en compte. Moltes vegades aquí, poquet; però és que fora d'aquí, gens, concretament, per exemple, des del punt de vista de la política econòmica a nivell estatal, en la qual el Govern de Catalunya hauria d'estar influent. Ei!, i a més a més amb un govern amic! Nosaltres hi havíem d'influir, des de Convergència i Unió, amb governs que no eren amics. Però vostès els tenen molt propers, són vostès mateixos! Vostès hi tenen ministres allà! Per tant, escolti'm, hi haurien d'estar influent, la seva veu hauria de ser escoltada i el seu guió, en part, aplicat. I resulta que això és exactament el contrari; vostès no hi són, no compten per res.

I no em digui que no hi han coses a fer; hi han coses a liderar. Vostè ens deia «propostes». Doncs, miri, liderin la rebaixa de l'impost de societats per posar-la en els nivells de la Unió Europea. Estem molt per sobre en l'impost de societats respecte als estàndards i mitjanes de la Unió Europea; per tant, les nostres empreses, els teixits industrials, econòmics, turístics, comercials, etcètera, estan castigats –agraris, també. Liderin això! Nosaltres hem fet propostes en aquest sentit. Posin-se al nostre costat allà! No li faci tanta por allò de si el senyor Zapatero cau o no cau. Posin-se al nostre costat, liderant aquestes reformes!

Una altra cosa que es podria fer, una altra solució: per què es fa el discurs d'innovació constantment i resulta que a l'hora de la veritat un govern del Partit Socialista es carrega els incentius a la innovació a partir del 2011? Com pot ser això, senyor president? I vostès no diuen res. Vostès haurien d'estar liderant que el 2011 es recuperin els incentius per a la innovació i per a la internacionalització de les empreses. Ara, tot això no ho fan! Tot això és com si fos música celestial, per vostès! I resulta que aquí és on ens juguem una bona part de les coses que s'han de fer. Després li posaré, si tinc temps, també algun altre exemple, no?

Per tant, fixin-se, no es tracta només d'aquest paquet de mesures perquè l'ICF tingui una mica més de diners per prestar-ne una mica més a les empreses. Escolti'm, si tots sabem una cosa. Jo els agraeixo la bona voluntat de fer servir l'ICF, perquè segur que és un mecanisme que en bona part és útil, no? Ara, vostès es pensen que realment 600 milions d'euros més a l'ICF poden resoldre la tempesta que està caient? O poden ajudar a resoldre-la? Escolti, això és fer una mica de pessigolles i res més.

En canvi, estem parlant de temes de política econòmica general. I ara li parlaré d'altres que a més a més depenen de vostè i que no depenen del Govern espanyol, i que tampoc s'estan fent. I aquests ja no és aquesta mesura o aquella altra, és la direcció del país i la direcció del Govern, i la capacitat del Govern de fer les coses que ha de fer, que això és el fonamental, que vol dir transmetre confiança i credibilitat. Allò que deïem,

no?: serem capaços de sortir d'aquesta crisi en millors condicions del que hi vàrem entrar? Tenim un govern capaç de fer aquesta feina? Tenim un full de ruta? Un itinerari? Tenim un govern prou cohesionat per fer tot això? Amb prou idees? Amb prou projecte? Amb prou lideratge?

Deixi'm posar-li alguns exemples. I en l'exemple hi han les solucions. Una, vostès –li ho vaig dir fa quinze dies aquí i no m'ho va poder o saber replicar; espero que avui portarà les dades més allò, endreçades, no?–, vostès, és que no gasten ni el seu propi pressupost en els temes que són fonamentals! Ara suposo que després em traurà algun full que no sé què dirà. Però, escolti'm, miri: Cambra de Contractistes, llegeixi l'últim informe de la Cambra de Contractistes. Vostè ens ve aquí i ens diu que la inversió pública de la Generalitat està creixent i que és un gran motor de dinamització econòmica. Per favor! Escolti'm, 27 per cent de caiguda d'un any per l'altre! Dades del mes de maig. Sí, home, llegeixin l'informe de la Cambra de Contractistes, que s'hi juguen molt, amb això, escolti'm, perquè són les dades que els afecten directament a ells! I parla de la Generalitat de Catalunya; les altres administracions també, amb caiguda.

Aquesta feina l'han de fer vostès i l'han de fer bé –i l'han de fer bé–, i no la fan bé. I les dades de l'any passat, liquidades –ja són dades reals–, demostren que la inversió pública del Govern de la Generalitat no va créixer i que, en termes reals, descomptant la inflació, van avall. I després ens fan discursos sobre la inversió pública, gran motor de dinamització en moments de crisi. Però, escolti'm, vostès no fan la feina!

O, per exemple, els 1.500 milions d'euros que tenim de Madrid dels pressupostos derivats de l'Estatut. A on estan els projectes d'aquests 1.500 milions d'euros? Vostès encara no els han explicat en aquest cambra, i estem a mitjans d'any, passat mitjans d'any, eh!

Un altre exemple: el Pla d'innovació i recerca, que vostès diuen que van aprovar ahir. Fixi's vostè com ho ha dit vostè mateix; és que les seves pròpies paraules són molt reveladores, eh?, diu: «El text base.»

Senyor president, s'han passat un any i mig –un any i mig– per fer un text base d'innovació i recerca, que és un tema clau a nivell de país? Un any i mig per fer un text base quan només havien de fer una cosa, que era seguir la política que des de l'any 2000 s'estava fent per part del Govern de la Generalitat i del conseller Mas-Colell i, després, del conseller Solà en el primer Govern del tripartit i del president Maragall? Només havien de fer això, i fer-ho bé. Fixin-se, si no era tan difícil. Només això. I resulta que ara, un any i mig després, del seu propi Govern, ens anuncien que el Govern ha aprovat un text base, que, per cert, em temo molt que no està comentat ni amb els rectors de les universitats, que resulta que fan bastant més del 50 per cent de la innovació i de la recerca, sobretot de la recerca, d'aquest país.

Un altre exemple –i vaig molt de pressa, perquè jo tinc molt poc temps, no?, com vostès poden comprovar–: el Pla d'infraestructures. Escolti'm, vostès han vingut en aquest debat de política econòmica, en plena crisi, quan

estan caient per tots costats, quan les empreses estan mig tancant o tancant del tot, quan hi ha neguit –realisme, eh?, però hi ha neguit, vostè ho ha reconegut i jo li ho agraeixo–, quan hi ha molta gent que s'està quedant sense feina..., vostès vénen a aquest debat sense el Pla d'infraestructures. En aquest cas, ni text base... (*Pausa.*) Aprovat pel Govern, no. (*Veus de fons.*) Escolti'm, doncs, no està aprovat oficialment, aquest text, no?, suposo. A on està aquest base o aquest text del programa d'infraestructures? L'han aprovat vostès? Està pactat? Està pactat amb Convergència i Unió? Està pactat amb el Partit Popular?

Vostès no el tenen. Entre altres coses perquè no saben resoldre una cosa tan elemental com una columna vertebral en matèria de carreteres que es diu «quart cinturó»! Perquè si es veiessin vostès tres aquí i haguessin de donar l'opinió –el senyor Montilla, el senyor Carod i el senyor Saura– sobre el quart cinturó, ens donarien tres opinions diferents sobre una infraestructura fonamental a nivell d'aquest país. I no diguin que no. Va ser un pacte a petició de Convergència i Unió, que vostès, clarament, doncs, en aquest moment no tenen a punt –no tenen a punt. Aquesta és la realitat. Perquè, escolti'm, si tant el tenen a punt i diuen, per què ja definitivament no el signem? Si tant a punt està, conseller d'Obres Públiques, president de la Generalitat, per què no el signem? Podien haver vingut aquí amb això sobre la taula, no? I no ho tenen pas.

Un últim exemple, el Servei d'Ocupació de Catalunya. Estem en un moment, vostè ho reconeixia, en què resulta que la gent, en bona part, està perdent la feina i està passant aquest neguit individual i familiar. I vostès en el Servei d'Ocupació de Catalunya dissenyen un programa de reestructuració i d'orientació del que ha de ser en el futur. En lloc de fer-lo servir i que sigui operatiu –i està muntat des de fa bastants anys–, vostès n'estan dissenyant la reestructuració i la futura orientació, i ho han tret en un concurs públic. Per no dir res de la formació contínua, que vostès segueixen sense obtenir els recursos del Govern espanyol, malgrat les sentències del Tribunal Constitucional.

Doncs, bé, escolti'm, acabo aquest primer d'intervenció. Vostès, crec que del que no són capaços és de transmetre credibilitat i confiança, que és la base de tot això. No són capaços de tenir un itinerari clar. No són capaços de fer allò que és més elemental: gastar bé el seu pressupost, invertir com s'ha d'invertir, generar confiança en el país i, a més a més, aprovar els pactes que són fonamentals per sortir de la crisi millor del que hi hem entrat.

No ha parlat ni una línia de finançament, senyor president, ni una línia. Estem a menys d'un mes de la data clau del finançament, que és el 9 d'agost, i vostè ve aquí, parla de política econòmica, parla d'aspectes socials i no cita el finançament, i encara no ens han explicat a hores d'ara què pretenen exactament! On és el full de ruta? On és l'itinerari?

Jo em temo molt, senyor president –i amb això acabo–, que aquest cop... La sequera..., al final els va salvar la pluja, no? (*Pausa.*) Sí, home, la pluja els va salvar, en bona part. (*Remor de veus.*) No digui que no, senyor

conseller, que vostè mateix es va adreçar a la Moreneta. (*Rialles.*) Per tant, no ho digui, que no. No ho digui, que no. La pluja els va salvar de la sequera, però em temo molt, senyor president, que aquest cop la pluja no els salvarà. La pluja, aquest cop, no els salvarà per superar la crisi econòmica.

Jo li reitero, i vostè sap que és així –i li ho reitero una vegada més, formalment, en aquest debat– que Convergència i Unió està en disposició d'ajudar en tots aquests terrenys que li he dit: a liderar política econòmica a Madrid, a fer el pacte d'innovació i recerca ben fet, a fer el pacte d'infraestructures, a acordar el finançament, a fer front comú no amb altres comunitats autònomes, sinó a dintre de Catalunya, per defensar allò que és nostre. No es tracta de fer un gran pacte, aquí, dels territoris suposadament rics contra els territoris suposadament menys rics. Es tracta de fer un pacte a Catalunya per actuar des de Catalunya amb tota l'energia necessària per resoldre tots aquests temes, que són els únics –més enllà de la mesura aquesta o d'aquella altra mesura– que ens permetran sortir d'aquesta crisi millor i més ben preparats i més ben equipats i amb major confiança del que hi vàrem entrar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull, en primer lloc, agrair al molt honorable president de la Generalitat la seva compareixença, a petició pròpia, i la intervenció amb què ha obert aquest debat. És així com se serveix l'interès del país, mirant la realitat de cara, sense defugir els aspectes negatius, sense amagar-se al darrere de la manca de competències i recursos, no mirant tan sols a Madrid esperant que escampi, renunciant a la petita política, massa sovint plena de gesticulació, declaracions buides i alarmisme, cercant consensos, anant per feina, com ho està fent el Govern, començant pel seu president, i sumant tots els esforços en una mateixa direcció.

La conselleria d'Economia i Finances, dissenyant l'estratègia i aconseguint un acord amb els agents socials –gran diferència amb la crisi de l'any 93–; la conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa, en permanent contacte amb el món empresarial, les universitats i els centres de recerca, impulsant, sí, el Pacte nacional per a la recerca i la innovació; la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, pitjant l'accelerador de la inversió pública i de la Llei de barris; la conselleria de Treball, millorant les capacitats del Servei d'Ocupació de Catalunya i les seves oficines de treball, donant suport a l'emprenedoria i millorant el nostre sistema de formació professional, en col·laboració estreta amb el Departament d'Educació; la conselleria d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, impulsant la renovació del camp català i la competitivitat del sector agroalimentari; la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, desenvolupant el Pacte nacional per a l'habitatge; la conselleria

d'Acció Social i Ciutadania, impulsant les polítiques de suport a les famílies i el Pacte nacional per a la immigració. També els departaments de Salut, amb la recerca biomèdica; de Cultura, amb les indústries culturals i audiovisuals; de Governació, amb la col·laboració amb el món local, i de Justícia, amb un fort grau d'inversió.

Aquesta és, doncs, la prioritat del Govern: fer front a una situació econòmica difícil, superar-la amb la màxima rapidesa possible. Un debat rigorós sobre la situació econòmica requereix evitar, en la mesura del possible, el partidisme. La ciutadania, amb raó, ni ho entendria ni ens ho perdonaria. Per tant, el nostre grup vol contribuir modestament a un diagnòstic real de la situació i a la recerca del consens sobre les polítiques bàsiques que ens han de permetre sortir de la crisi com més aviat millor i com més forts millor.

Hem de començar dient que aquesta és una crisi global, que té unes causes fonamentalment exògenes. Des de fa més d'un any, la conjuntura econòmica internacional és negativa. Aquí, tot just comencem ara a sentir els seus efectes, però la crisi hipotecària als Estats Units ve de lluny i està provocant una important restricció del crèdit i de la liquiditat a nivell mundial.

Permetin que citi algunes dades. El preu del petroli. Recorden la crisi del 93? El preu del petroli era de 17 dòlars/barril, 16 dòlars el 94, 17 el 95, 20 el 96, 19 el 97. Deu anys més tard, el 2007, el preu del petroli era 54 dòlars/barril el gener, i 91 dòlars/barril el desembre. El gener d'enguany, el preu del barril era de 92 dòlars, i a finals de juny superava els 132. Avui, a 138, ha dit Catalunya Ràdio.

Ho dic, també..., quan es parla de previsió... Saben què valia..., quin era el preu del petroli quan vam presentar el pressupost: 77 euros. Avui, els deia, 138. Gairebé el doble. Això era previsible? Mirin, no. No ho era ni per al Govern de Catalunya, ni per al Govern d'Espanya ni per a la Comissió Europea, ni per a l'OCDE, ni per al Banc Mundial, ni per al Fons Monetari Internacional, i segur que em deixo encara algú.

El 80 per cent de l'augment de la nostra taxa d'inflació es deu precisament a l'increment del preu del petroli i a l'augment del preu dels aliments. I, a diferència de la crisi del 93, ara no tenim cap control sobre la paritat de la nostra moneda ni sobre els tipus d'interès. És la primera «crisi euro», en una Europa, a més, que dubta –i permetin-me el parèntesi de celebrar la ratificació, ahir, al Senat espanyol, del Tractat de Lisboa.

Dilluns el conseller Castells era rotund respecte a això en la seva intervenció davant el Cercle d'Economia. Cito literalment: «No sé si hem parat massa atenció que aquesta és la primera crisi important que pateix el nostre país en plena era de globalització i formant part de la zona euro. I això modifica, i de quina manera, el terreny i les regles del joc. Avui la capacitat d'actuació dels governs, també la del Govern central, és limitada. No podem recórrer, com en el passat, a modificar el tipus de canvi per compensar les pèrdues de competitivitat derivades d'una major inflació o una menor productivitat, ni a utilitzar el tipus d'interès o les variables monetàries per adaptar-les a la fase del cicle en què es

troba específicament la nostra economia. L'única manera de mantenir i recuperar els nivells de benestar i prosperitat és millorar la nostra productivitat.» Acaba aquí la cita.

Aquesta crisi, per cert, està fent caure molts del cavall del neoliberalisme. Ara tothom reclama regulació i intervenció dels poders públics. També als Estats Units, amb Bush encara ocupant la presidència. Els mateixos que cridaven fa un any que l'Estat els feia nosa, avui demanen que intervingui. Benvinguts. Els adoradors de la mà invisible demanen ara intervencions més tangibles. Benvinguts, també.

Però el fet que la crisi sigui global, que les seves causes siguin fonamentalment exògenes i que la moneda única i l'autonomia dels bancs centrals resti marge de manobra als governs, no pot ser en cap cas una excusa per a la inacció, com ho ha demostrat en la seva intervenció el president Montilla. L'economia catalana té trumfos a la mà. El seu creixement sostingut al llarg de molts anys ha permès consolidar unes bases sòlides. Durant els darrers dotze anys, el creixement mitjà del PIB ha estat del 3,5 per cent, 1,3 punts per sobre de la zona euro. Avui, ho deia el president, la renda mitjana dels catalans és un 12 per cent..., de la renda mitjana europea.

Tenim altres fortaleces: les nostres empreses, la nostra gent. Tenim també la fortaleza que ens dona un acord amb els agents socials. Aquesta és la millor recepta per afrontar una difícil situació econòmica: iniciativa política, acció de govern i consens social.

Però, certament, tenim també algunes febleses. El sector immobiliari, el pes del qual és inferior a Catalunya que al conjunt d'Espanya, està en una situació molt delicada, després de massa temps de posar al mercat un volum d'habitatges superior al que la nostra economia podia absorbir. Estem registrant un increment de l'atur bàsicament en el sector de la construcció, però no només en aquest. Tenim episodis de deslocalització i tancament d'empreses, però també d'empreses que s'instal·len aquí i d'empreses catalanes que s'instal·len a altres països.

El nostre grup parlamentari dona ple suport al Govern en les línies d'actuació que el president ha plantejat, en les mesures que ajuden a contrarestar la caiguda de l'activitat econòmica, en les mesures de contenció i estalvi, en els pactes nacionals, en les mesures palliatives per als sectors socials que es poden veure més especialment afectats per la crisi, i en l'impuls a la transformació del model de competitivitat que necessita la nostra economia.

Lògicament, amb més recursos i el ple desplegament de l'Estatut, estarem en millors condicions per assolir aquests objectius. Catalunya ha de fer un salt endavant en matèria d'infraestructures del transport i de les comunicacions. Hem de poder treure el màxim profit del potencial dels nostres ports i dels nostres aeroports. Cal millorar les nostres xarxes de distribució elèctrica, les nostres interconnexions, la nostra capacitat de generar energies alternatives. Hem de resoldre definitivament els nostres problemes hídrics. Cal impulsar la reforma de l'educació i de la formació professional. Cal apostar de forma decidida per la recerca i la innovació.

Aquests són els objectius de la nostra acció de govern. Però aquests són també objectius de país, que requereixen un cert grau d'unitat nacional. No s'espantin: no demanem a l'oposició que deixi de ser-ho ni d'exercir la seva funció –que desitgem que duri per molts anys–, però sí que els volem dir que alguns d'aquests objectius requereixen unitat catalanista. I alguns d'ells requereixen també intel·ligència i coordinació en les nostres aliances i la nostra col·laboració amb forces polítiques d'àmbit estatal.

Sortir de la crisi econòmica requereix també exercicis de responsabilitat en l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat per a l'any vinent. No ens podem permetre perdre un any d'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Sortir de la crisi és incompatible amb promoure inestabilitat política. I avançar en l'autogovern és incompatible amb fer el joc, per activa o per passiva, amb els que han impugnat el nostre Estatut o volen separar els nens a l'escola en funció de la llengua.

Acabo, senyor president. Atacar la crisi implica en primer lloc posar-se al costat dels que més la pateixen..., amb els que pateixen i patiran situacions d'atur, amb els que han de fer front al cost creixent de les hipoteques, amb els que veuen com es redueix significativament la seva capacitat adquisitiva.

Per això, molt honorable president de la Generalitat, voldríem també més concrecions del seu compromís de mantenir el pes de les polítiques socials, perquè no volem que els més febles hagin de pagar el cost de l'ajustament econòmic. Els de sempre no han de pagar pels errors, imprevisions i excessos d'uns pocs.

Afortunadament, Catalunya té un teixit productiu potent, divers i competitiu, té uns empresaris que arrisquen i uns sindicats responsables. Catalunya té els millors centres de formació i de recerca, tenim la millor gent. Tenim capacitat d'emprendre, d'innovar i d'arriscar. Per això ens en sortirem. I crec que val la pena que la nostra intervenció acabi, precisament, amb aquest missatge de confiança.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, senyor president de la Generalitat, no m'estendré en les causes de la situació en què ens trobem ni entraré en el debat semàntic, si això és desacceleració, recessió o crisi.

És evident que estem per primera vegada en una crisi global. S'ha dit ja en aquesta tribuna: és la primera crisi de l'euro. I que no tan sols en aquesta cambra no disposem de totes les claus per poder-hi fer front; avui en dia, ni tan sols el mateix Govern de l'Estat –els estats que formen part de la Unió Europea– disposen d'instruments

com antany havia disposat el mateix Govern espanyol, els distints governs espanyols, a l'hora de devaluar moneda, a l'hora de prendre mesures que anaven molt més enllà de les que avui un govern de l'estat que forma part de la zona euro pot prendre.

Però és evident que aquesta, com deia, és la primera crisi global. És una crisi que té les seves conseqüències en el final d'un cicle energètic, que encara pot durar molts anys..., però que tindrà conseqüències no només sobre sectors com el transport, sectors com la indústria i, evidentment, això pica el turisme, sinó també en àmbits com l'economia domèstica o familiar.

Per això hem de parlar que això no és una crisi. Hem de parlar en plural: són moltes crisis alhora. És una crisi sobre les famílies, sobre el poder adquisitiu de les famílies, és una crisi sobre les famílies que han de fer front a una hipoteca. És una crisi sobre les petites, mitjanes i grans empreses que veuen com la seva capacitat, la seva liquiditat, quedarà «mermada» a l'hora de fer front, doncs, als pagaments, a l'hora de poder competir, a l'hora de poder fer front al deute que ha contret amb el sector bancari. És també una crisi, com ja hem dit també, del sector bancari, que no podrà tenir, si se'm permet, la mateixa alegria creditícia que ha tingut fins ara. És també una crisi estructural del sector industrial a l'hora de fer front a un model de deslocalització, que en alguns moments hem sabut pilotar, en d'altres no, i que veurem com altres sectors emergents, altres pols emergents en el planeta aniran creant, aniran «mermant» les bases d'un model d'ocupació que fins ara ha estat el que ens ha portat aquest model econòmic, que ha de canviar.

S'ha dit també en aquesta tribuna: cal canviar el paradigma econòmic, cal canviar el model, cal apostar, en el seu moment, pel que van fer els estats europeus i que cada cop veiem que és més difícil –siguem sincers i realistes–, com és l'estratègia de Lisboa, perquè hi ha una sèrie d'obstacles que hem de saber explicar, hem de saber posar damunt de la taula, que ho impedeixen.

Tot això, com deia..., moltes crisis alhora, però sobretot també sent conscients que el nostre marc polític és limitat. Això no vol dir, com ha fet molt bé el Govern, que s'hagi de defugir –amb l'excusa de la manca de competències, de la manca de recursos– una responsabilitat, i és que el Govern de Catalunya ha d'assumir el repte de posar-se al dia, de ser capaç de fer-hi front i sortir-ne enfortits, d'aquesta crisi, amb un nou paradigma econòmic i sobretot amb un nou model i nous jaciments d'ocupació.

Però siguem conscients, com deia, que per assumir els reptes ens calen segurament més competències i ens calen més recursos –després em referiré a tot el que fa referència al finançament.

És evident que l'Administració ha de ser, com s'ha dit ja també..., ha de prendre mesures, des de la formació, des de les infraestructures, o fer una administració més àgil i que no posi problemes. En aquests moments, si alguna cosa requereixen les empreses és una administració més àgil.

Les mesures que es van prendre des de l'Oficina de Gestió Empresarial van en aquesta línia; es van determinar,

es va fer la diagnosi i s'estan aplicant a poc a poc, però crec que s'ha de ser més exigent per part del mateix Govern a l'hora de fer una administració que porti de la simplificació administrativa que sigui en aquests moments la seva bandera; no entorpir els emprenedors. Si fem referència a les dades del Banc Mundial, veurem com l'Estat espanyol –no hi ha dades de Catalunya, de moment–..., les dades del Banc Mundial defineixen l'Estat espanyol com un dels estats més entorpidors per a la gestió empresarial. Els dies que es tarden en obrir una empresa, la contractació de personal són, en definitiva, traves a l'hora de localitzar inversions. Però també ho és un endarreriment crònic en matèria d'infraestructures. Si hi hem de fer front i n'hem de sortir enfortits, cal posar-nos al dia. I, com bé sabem, per molta voluntat, feina, esforç que es faci de planificació –per exemple, en l'àmbit ferroviari aquest Govern i l'anterior es van trobar, doncs, amb molt poc planificat–, cal que aquest Govern comenci ja a posar travesses i cal que comencem a definir noves línies ferroviàries, cal que definim nous mapes de mercaderies perquè, segurament, serà una de les claus per poder sortir, com deia, enfortits d'aquesta crisi.

Cal també que apostem per la recerca i la innovació, serà un dels elements clau per poder-ne sortir bé i per canviar el nostre paradigma de creixement industrial. I, segurament, tenim instruments en aquesta línia. Falta capital? És evident. És un dels principals problemes que té aquest Govern; és un dels principals problemes que té aquest país. Però la innovació, la recerca, la capacitat d'avançar i crear –ho repeteixo– nous models de creixement econòmic serà vital per poder-ne sortir.

Però, com els deia, també hi ha obstacles. I l'obstacle principal moltes vegades el trobem fora d'aquí, fora d'aquest Govern. Parlem de finançament.

És evident que el dèficit fiscal, que s'ha demostrat aquests dies amb les balances..., la balança, en aquest cas, en singular, publicada pel Govern de Catalunya i crec que ratificada, per fi, per les balances fiscals publicades pel Govern de l'Estat deixen ben clara una cosa: Catalunya és discriminada, no ara, durant molts anys, amb un acumulat impressionant en base al dèficit fiscal que s'aplica. I això és un ròssec que té l'economia catalana, que té aquest Govern i que té aquest país. I, segurament, sense dèficit fiscal o amb un dèficit fiscal més minorat la situació que estaria avui plantejant, les sortides, la creació d'infraestructura, l'aposta pels innovadors a l'hora d'invertir en recerca, la creació de nous pols tecnològics, de nous clústers industrials, segurament seria molt més fàcil. Tenim els instruments que tenim però no podem renunciar a disposar dels recursos que són de Catalunya, pertanyen a l'esforç col·lectiu de les ciutadanes i ciutadans i les empreses de Catalunya i que en bona part veiem com no romanen a Catalunya. Per tant, aquest ha de ser un objectiu que hem de saber plantejar i hem de tenir clar.

Com deia, hi ha moltes crisis. Hi ha una crisi que afecta les persones, que afecta els treballadors, que afecta els autònoms, que afecta les petites i mitjanes empreses. Avui en dia, a Catalunya tenim un 20 per cent de persones al llindar de la pobresa, una precarietat a Catalunya que es representa amb 1.150.000 persones amb sou in-

ferior als mil euros bruts mensuals, el 34 per cent de la població ocupada, dels vint als vint-i-nou anys, la meitat; és a dir, el 50 per cent cobra menys de mil euros.

Crec que són dades per fer reflexionar quan estem parlant d'un encariment de l'eüríbor –s'ha encarit una mitjana de setanta-dos euros al mes– i fa que, en molts moments, moltes famílies catalanes –moltes famílies, moltes persones joves– no puguin afrontar el deute concret. Ja som conscients que molts catalans i catalanes van fer hipoteques al límit. La situació de preus de l'habitatge comportava gairebé arribar al límit. Aquest petit encariment, que per a algunes rendes mitjanes i altes del país pot semblar un encariment gairebé imperceptible, és la fi del somni de moltes famílies catalanes. I crec que aquest Govern ha de tenir un compromís amb aquestes famílies catalanes. Sabem que no és el marge polític ni competencial ni executiu del Govern de Catalunya assumir el repte de modular, ajudar que aquestes famílies puguin fer front –aquestes persones– a la hipoteca. Però, el Govern ha de tenir l'autoritat moral per assegurar amb bancs i caixes de Catalunya i buscar solucions a un problema tan greu com aquest. Cada cop que una persona, una família catalana no pot arribar a final de mes i no pot pagar la hipoteca, sabem que passen a un llindar que debilita la nostra societat i debilita la nostra cohesió com a poble.

Per tant, crec que el Govern aquí, president, hauria de prendre una posició, la iniciativa, assegurar amb bancs i caixes i buscar una solució, les solucions que s'escaiguin per poder modular que les famílies puguin contreure el deute que van tenir, total, per tenir un habitatge. És evident que aquest Govern ha fet una política i està fent una política d'habitatge important com no s'havia fet mai –acord amb els bancs i les caixes per fer habitatge social, acord en el Pacte nacional per l'habitatge–, però ara estem parlant d'aquells que fa un any, dos anys, tres anys, quatre anys van contreure en el seu moment una sèrie de compromisos per poder tenir un habitatge.

També volia referir-me a la crisi energètica. Aquest esforç mai serà prou –s'ha dit també en aquesta tribuna i ho compartim. Tots els esforços que es facin han de servir per sortir reforçats d'aquesta crisi, i la nostra dependència en aquests moments del petroli és excessiva.

Energies alternatives i el que puguin comportar les energies alternatives. No és comprensible que, avui en dia, a Catalunya siguem incapaços d'apostar per la indústria del silici, que, quan parlem d'energia fotovoltaica, haguem d'acabar sempre important. Que hem tingut elements importants en sectors com l'energia eòlica, però que, a hores d'ara, ens falta gruix empresarial. No és només posar molins, posar plaques fotovoltaïques, es tracta de crear una indústria al seu entorn. Això és apostar pels nous models de creixement, pel nou paradigma econòmic.

Hem de ser conscients també que la competència d'altres països seguirà en augment i, per tant, sortir enfortits, no tan dependents del petroli. Fer un país que tingui un nou model energètic també serà repte d'aquest Govern. Sabem que les competències tampoc són totals, depenem també de dinàmiques d'Estat, però això no ha de ser excusa per fer aquest canvi en el nostre model.

I vaig acabant. Segurament podrem prendre mesures a l'hora d'incentivar la creació de noves infraestructures –ferrocarril–, infraestructures en matèria de telecomunicacions –fibra òptica–, un canvi important en el model educatiu –formació–; la filosofia de les tres efes: fibra òptica, ferrocarril i formació. Han de ser els reptes per sortir d'aquesta crisi. Sense oblidar aquelles famílies que, en aquests moments, patiran, patiran perquè la crisi, com deia, té moltes cares.

Però fixin-se que tot això té un element aglutinador que és que es compleixi la disposició addicional tercera i que tinguem un pacte de finançament just. I aquest és l'esforç principal en què s'ha d'esmerçar aquest Govern, senyor president. Si no hi ha un acord just, segurament totes les mesures que puguem prendre no seran suficients com per poder sortir reforçats d'aquesta crisi, que no sabem quan s'acabarà. Però tinguem una altra cosa clara: només assolirem un pacte just que beneficiï la majoria de catalans i catalanes si hi ha unitat en aquesta cambra.

No en traurem re de buscar sempre velles tàctiques, cometre, si se'm permet dir-ho, errors vells. En tot cas, comprometem-nos tots plegats a fer errors nous. Però els errors vells són el tacticisme, és buscar sempre, anar pujant el llistó, abaixar-lo, per veure qui, en definitiva, s'emporta el gat a l'aigua. Cal un acord en aquesta cambra i qui vulgui ser-hi... (*Veus de fons.*) Sí, sí, el gat a l'aigua, però que, al final, el gat és moll. I ja estem veient quina és la situació actual, eh? Els pilars fonamentals que vam aprovar en aquesta cambra el 30 de setembre van saltar en el seu moment i avui tornem a estar com sempre: un monòleg per part de l'Estat espanyol; no hi ha diàleg, hi ha monòleg.

Si no ens posem d'acord en aquesta cambra, no hi haurà diàleg; depèn de tots nosaltres. N'hem de ser capaços. No cometem errors vells. De la fortalesa, la unitat serà l'únic element per sortir-ne amb un bon acord de finançament que ajudarà i de molt a tenir més instruments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, en primer lloc, deixi'm que li agraeixi que, finalment, hagi decidit venir a aquesta cambra a donar compte de les accions que ha estat duent a terme el Govern de la Generalitat per encarar la crisi econòmica que patim i que, des de l'oposició, portem ja setmanes reclamant que vostè pogués venir a donar compte de les mesures que pren el Govern, no?

Dir-li també que nosaltres li agraïm que vulgui també escoltar les propostes que puguem fer-li des de l'oposició, però deixi'm que li digui, senyor president, que també ens agradaria que de tant en tant vostè fes cas de les propostes que es fan des de l'oposició i que, final-

ment, a vegades, s'han d'aplicar després de molt mesos de reiterar-les, no?

Miri, vostè avui deia que s'ha de donar un missatge molt clar al país, no?, que no s'ha d'enganyar, no s'ha de fer catastrofisme, però s'ha d'explicar molt clarament què és el que està passant, no? I el que està passant, senyor Montilla, és el que saben totes les famílies a casa nostra. Cada dia que passa hi ha un nou indicador, un nou informe que ens adverteix que la crisi econòmica que ens ve a sobre cada vegada és més gran, és més elevada, no?

I el que no pot fer un govern que es digui responsable, senyor Montilla, és amagar aquesta crisi o fer com vostè ha fet avui que és venir a aquest Parlament a dir que les coses no van bé per després dir que tot va bé i que en dos anys o en tres –en els que siguin– sortirem d'aquesta crisi, no?

Jo, senyor Montilla, li demano tres coses, no? Li demano, en primer lloc, realisme. En segon lloc, li demano que el Govern de Catalunya es posi al capdavant de la manifestació i doni exemple del que vostè està reclamant a les famílies catalanes. I, en tercer lloc, li demano preocupació per les persones, mesures reals, no mesures cosmètiques per sortir en un titular de premsa, no?

Miri, el que primer li demano és que expliqui al conjunt de ciutadans de Catalunya quina és la realitat, com estem, com ens trobem. Ja sabem com estan les coses en el context internacional, ho han explicat a bastament tots els dirigents polítics i també tots els mitjans de comunicació. El que hem d'explicar, senyor Montilla, és com està la realitat a casa nostra. No pot ser que surti un conseller del seu Govern dient als catalans que han de consumir més, amb alegria, com si no passés res, perquè sí que estan passant coses –estan passant coses. I el que no podem fer és dir als catalans que poden tirar de veta com si aquí no passés absolutament res. I, per tant, senyor Montilla, primer de tot, realisme.

El segon que li demano és que vostè, que el seu Govern faci el mateix que vostès estan exigint a la societat catalana. La Generalitat de Catalunya va tancar l'any 2007 amb una caiguda important dels seus ingressos –vostè ho sap–, amb un dèficit de 535 milions d'euros i amb una recaptació pels impostos de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats de 1.200 milions d'euros menys del que vostès havien pressupostat.

La caiguda brusca del mercat immobiliari farà que les previsions d'ingressos a la baixa que vostès van fer als pressupostos tornin a quedar curtes. Vostès han previst als pressupostos més ingressos que els drets liquidats l'any 2007. Si la compravenda d'habitatges ha caigut en un 33 per cent en el darrer any, senyor Montilla, com pensen ingressar més? Vostè, d'això, no n'ha dit ni una sola paraula. Com quadraran els comptes de la Generalitat? Vostè, avui, no n'ha dit ni una sola paraula.

La recaptació per la resta d'impostos tampoc està millor. La recaptació per IVA a Catalunya ha caigut més d'un 15 per cent en els cinc primers mesos de l'any, símptoma clar que l'activitat econòmica s'atura.

I això farà que el dèficit de la Generalitat sigui major aquest any que els seus comptes i que els seus comp-

tes, senyor Montilla, no quadrin. I crec que és important, senyor Montilla, que vostè avui expliqui com pensa fer que els comptes quadrin.

Per això, senyor president, la segona cosa que li demanem, des del Grup Parlamentari Popular, és que retalli la despesa. Vostè ha anunciat avui que ahir van aprovar una mesura per reduir un 25 per cent les partides en despesa corrent. Però, és que nosaltres fa molt temps que li diem que ha de reduir la despesa corrent, senyor Montilla. Vostè pot fer moltes coses en aquest sentit per donar exemple al conjunt de la societat catalana; per exemple, pot reduir el nombre d'alts càrrecs i de personal de confiança. Pot també congelar-se el sou i el sou dels membres del Govern i de tots els alts càrrecs i personal de confiança de l'Administració, com ha fet el Govern de la Comunitat de Madrid. Pot també donar exemple, senyor president, reduint el nombre de conselleries del Govern de la Generalitat; pot, per exemple, reunificar o fusionar Acció Rural amb Medi Ambient, pot integrar la conselleria de Treball en Economia o en Benestar i Família i pot suprimir la Vicepresidència del Govern, que l'única cosa que fa és malbaratar els recursos públics, no?

També pot continuar, senyor Montilla, fent una millor gestió dels recursos públics. Pot reduir la despesa corrent. Pot començar, per exemple, reduint i eliminant significativament els informes inútils que encarrega la seva Administració. Pot retallar la despesa en subvencions a entitats partidistes, que, per cert, tenen la seva social i operen fora de l'àmbit del territori de Catalunya. Pot, per exemple, introduir racionalitat econòmica als mitjans de comunicació de la Generalitat; l'any passat, vostè sap que es van haver d'injectar més de 1.200 milions d'euros per eixugar el deute i, cada any, les pèrdues dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat són de centenars de milions d'euros, no? Pot, per exemple, reduir la despesa en publicitat institucional del Govern; vostè sap que, en el darrer any, vostès es van gastar 24 milions d'euros en publicitat institucional. Pot simplificar i racionalitzar el sector públic empresarial, eliminant i reduint els organismes i les agències que no tenen gaire utilitat.

Aquests són alguns dels exemples que vostè té, senyor Montilla, per reduir i retallar la despesa corrent i fer créixer la inversió productiva. El seu Govern, senyor Montilla –li ho reitero–, no pot continuar al marge del que vostè està demanant al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Nosaltres li demanem, també, en tercer lloc, que pensi en les persones, que es deixi de mesures cosmètiques, que pensi en mesures reals. L'atur, vostè ho sap, està acabant amb les expectatives de milers de catalans. La darrera dada publicada ens diu que a Catalunya hi ha 311.422 aturats, 65.932 més que fa un any, i la previsió, senyor Montilla, és que n'hi hagin molts més, no?

En un any, l'atur a Catalunya ha crescut un 26,86 per cent, i tornem a veure el que feia anys que no vèiem, que són cues davant les oficines de treball.

Avui mateix hem sabut que la Sony, a Viladecavalls, té previst acomiadar 275 treballadors, i Pirelli, a Manresa,

280 treballadors. A més a més, les hipoteques, vostè ho sap, comencen a ser difícilment pagables per al conjunt dels ciutadans de Catalunya i la quota mitjana d'una hipoteca a Catalunya ha pujat a 1.017 euros, el primer trimestre de l'any 2008.

També s'ha d'omplir el cistell de la compra, on el preu dels aliments a Catalunya ha pujat un 6,6 per cent en el darrer any, molt per sobre de la inflació, que està en xifres rècords, com també ho sap perfectament, del 4,9 per cent.

Senyor Montilla, vostè tampoc ha fet cap referència a mesures per solucionar els problemes que tindran els pensionistes catalans, especialment els que cobren les pensions més baixes, que, amb una inflació del 5,1 per cent, veuran com el seu poder adquisitiu torna a disminuir un cop més, i vostè no ha fet ni un sol esment a aquesta qüestió, no?

També, vostè ha fet referència a les mesures que té previstes –i que ja les han aplicades– perquè les empreses siguin més competitives, i ha fet referència al decret que es va aprovar el mes de maig per eliminar els tràmits i la simplificació de procediments per facilitar l'activitat econòmica.

Senyor Montilla, això no ha servit absolutament per a res. És veritat que hem eliminat tràmits, però el resultat ha estat prou discret, no? Perquè vostès primeren les mesures d'ordre administratiu sobre les de caràcter econòmic, fiscal i financer. I això no ha aturat, senyor Montilla, que moltes empreses catalanes continuïn amb un procés de deslocalització, que no van a altres estats, sinó que, simplement, el que fan, senyor Montilla, és canviar de comunitat autònoma: se'n van a l'Aragó o se'n van a la Comunitat Valenciana.

L'EPA, i vostè ho sap també, diu que tenim uns quatre-cents cinquanta mil treballadors a Catalunya en el sector de la construcció. I el sector de la construcció, senyor Montilla, i sé que vostè ho sap, ha caigut en picat, no?, passant dels 130.000 habitatges iniciats l'any 2006 al fet que aquest any només se n'hagin iniciat, senyor Montilla, 50.000.

Vostè ha dit en el seu discurs que l'obra pública solucionarà tots aquests problemes. Senyor Montilla, no pot enganyar d'aquesta manera el conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. L'obra pública a Catalunya només representa el 20 per cent del sector de la construcció. I, per tant, ni l'obra pública ni la rehabilitació podran absorbir tots els treballadors que aniran irremediablement a l'atur.

Senyor Montilla, jo crec que davant aquest panorama vostè ha de prendre mesures que siguin realment eficaces per resoldre la crisi i perquè no afectin el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Miri, vostè demanava propostes. Ja sé que ara potser..., no sé si està consultant amb el senyor Solbes o amb qui...; però, en qualsevol cas, senyor Montilla..., miri, vostè demanava propostes, jo les hi poso sobre la taula, ja li ho explicaran després quan acabi de parlar, no? Però, miri, vostè pot reduir la fiscalitat sobre els ciutadans, pot baixar els impostos, especialment sobre aquells que

els han afectat més la pujada del tipus d'interès i de les quotes de les seves hipoteques, poden augmentar el tram autonòmic les deduccions per adquisició d'habitatge.

Vostè, avui, senyor Montilla, després d'aquest punt, aprovaran un decret llei, per cert, senyor Montilla, contrari –contrari– a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on proposen un increment de les desgravacions per la rehabilitació d'habitatges, però la veritable situació de la dificultat econòmica la pateixen les famílies que han vist créixer les quotes hipotecàries.

Jo li demano, senyor Montilla, per acabar, li demano una altra cosa. Catalunya perdrà amb aquesta crisi molt més del que pot guanyar amb el nou finançament. Per tant, senyor Montilla, li demano que tots els esforços del seu Govern es dediquin a fer front a la crisi i no al debat sobre el finançament. Les decisions que es prenguin o que s'hagin de prendre ara seran cabdals per saber com sortim d'aquesta crisi, si en sortim més ràpid o més lentament, i, sobretot, senyor Montilla, el que és més important, què és el que perdrem pel camí. En qualsevol cas, espero resposta a les nostres preguntes i després en el torn de rèplica continuarem parlant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, el nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, jo també vull començar la meua intervenció agraïnt la seva compareixença. Pocs debats poden ser tan oportuns i tant de l'interès de la ciutadania, de l'interès directe, d'allò que s'hi juguen, el que és seriós, com el debat que avui tenim en aquest hemicicle; i poques circumstàncies incideixen tant en una acció de govern, quan hi ha desacceleració, turbulències financeres, dit curt, ras i sense eufemismes, quan hi ha crisi.

Una crisi que ens arriba després de deu anys de fort ritme de creixement, d'un creixement per damunt de la mitjana europea, cosa que ens ha permès –s'ha dit aquí i és cert– absorbir l'atur preexistent. Però també cal dir que és un període en el qual s'han incrementat, fortament –cal assenyalar-ho–, les desigualtats socials. Del 1995 al 2005 els salaris van retrocedir un 4 per cent, en el mateix període els beneficis empresarials van pujar el 73 per cent. La gent que s'ha incorporat en aquest període al mercat de treball, més de la meitat, guanyen menys de mil euros, especialment les dones. La proporció dels salaris amb la renda nacional és ara més baixa que en cap moment dels darrers deu anys. I en els tres anys, del 2002 al 2005, al 25 per cent de les famílies amb menys recursos se'ls ha reduït la riquesa en un 60 per cent.

Cal tenir-ho ben present, no només per fer una correcta diagnosi i perquè és de justícia, sinó perquè ens diu qui pot –qui pot– en termes de qui està en condicions de pagar aquesta crisi. Una crisi que es veia a venir, primer,

com una possibilitat; després, com una probabilitat, i que no tothom i a tot arreu va estar prou encertat a prendre les mesures que podien ajudar a acostar-s'hi.

Hem de recordar que l'any 2007 els pagaments als accionistes es van incrementar un 23 per cent respecte a l'any anterior? O que l'any 2007 algú va decidir de fer una deducció de quatre-cents euros a l'IRPF, que el seu caràcter lineal no ha afavorit les rendes més baixes, però que ha tingut un cost de 6.000 milions d'euros? O que algú ha decidit eliminar l'impost del patrimoni, que no crec que afecti aquell sector de gent que tinguin majors problemes per afrontar la crisi? O, senzillament, els qui fins fa molt poc negaven simplement la bombolla immobiliària?

Una crisi que arriba, i coincidim amb els elements de la seva diagnosi, amb elements externs, però que també té unes causes internes, endògenes, i que cal assenyalar-les, del nostre model productiu: el sobrepès del sector de la construcció, que estava allunyat de les necessitats reals de la nostra societat, de les capacitats reals de la nostra societat, de la capacitat de poder afrontar... I això va haver-hi qui ho va advertir. I sort n'hi ha hagut que en aquest país es va posar en marxa una política d'habitatge quan molt poca gent hi creia i molt poca gent la defensava. O és que no ens recordem que quan debatíem la Llei d'habitatge se'ns deia que era una llei intervencionista? Ara tothom ens demana, precisament, que intervinguem en aquest sector. El que hauríem hagut d'improvisar, afortunadament, s'ha posat en marxa abans.

Una economia que també estava excessivament..., està excessivament basada en el sector de serveis *low cost*, perquè ens entenguem, basat només en aquells costos molt petits a nivell de la gent que hi treballa. Una cultura empresarial –a vegades, no totes, evidentment, afortunadament– molt basada en aquests baixos costos laborals i en la consecució de beneficis a molt curt termini.

Davant d'aquesta diagnosi, d'aquesta situació de crisi, és obvi que els nostres objectius han de ser: que s'afrontin les mesures necessàries –s'ha dit així, i hi estem d'acord– no per *capear* el temporal, sinó per sortir-ne al més ràpidament possible i de la millor manera; que el cost d'aquesta crisi no es pagui en termes de trencament de la cohesió social, i que les mesures empreses ens permetin sortir-ne amb un model econòmic que haurà de ser necessàriament diferent, evolucionant cap a un model productiu basat en activitats amb un més gran valor afegit.

El seu Govern, honorable president, té el marge de maniobra que el marc legal ens dona. No obstant això, s'ha donat resposta i una ràpida resposta, que ens satisfà, amb el paquet de mesures, amb les línies d'actuacions, que estan en l'antípoda del que s'ha dit d'amagar l'ou, en les antípodes de no buscar la solució. Tot el contrari, per la rapidesa en la resposta, per l'amplitud, per la concreció d'algunes mesures que considerem prioritàries: les ARE, els increments de les línies d'aval, la formació lligada a la contractació, pel fet que són coses que van en la línia del que hem proposat des de la nostra força política, el dret de superfície a l'Incasol,

els estímuls d'habitatge al lloguer i a la rehabilitació, la millora de l'accés al mercat del treball..., ens hi sentim còmodes i identificats. Sempre voldríem més concreció o més ambició en alguna de les mesures.

En l'apartat de l'ocupació hem d'estar segurs que tindrem els recursos necessaris per tal que els itineraris formatius no es trenquin perquè la gent troba una feina de tres mesos i marxa, i que els ajuntaments tindran les eines per fer la política. En recerca i desenvolupament no hem de fugir de l'objectiu, difícil, però objectiu, del 3 per cent del PIB. Amb les deduccions de despeses de rehabilitació hauríem d'anar, en la mesura que ens fos possible, més enllà, anar desenvolupant la nova economia ambiental. Amb les infraestructures..., les infraestructures del nostre país hauran de respondre a la necessitat canviant. Si anem acceptant que l'economia del futur serà com a mínim una economia amb menys petroli, adequem les nostres decisions en matèria d'infraestructures a aquesta nova realitat.

Tot això, molt honorable president, sé que vostè no ho veu com les exigències d'una força política radicalitzada, sinó que són les propostes que, davant del fracàs d'algunes velles polítiques, una força política absolutament, inequívocament identificada i compromesa amb el projecte d'un govern catalanista i d'esquerres per al nostre país, planteja en aquest debat del dia d'avui.

Tenim un seguit d'eines que sense respondre exactament a la situació de crisi són eines que hem de saber utilitzar. En primer lloc, l'existència de l'Acord per la competitivitat, la qualitat de l'ocupació de l'economia catalana, que no es tracta, ho he dit, d'un aspecte estrictament anticrisi, ni per la seva gènesi, ni per les seves característiques, ni pel seu caràcter estratègic; però que és evident que un país que disposa d'aquesta eina –d'aquesta eina–, d'aquesta capacitat de concertació és un país que està en condicions d'afrontar millor la crisi que en aquest moment tenim.

Caldrà parlar de política fiscal i caldrà continuar apostant per un sistema fiscal just i progressiu, que permeti avançar a millorar la distribució de la riquesa i a disposar dels recursos imprescindibles per tirar endavant les polítiques públiques de serveis socials que seran necessàries. I espero que anem fugint de les propostes d'anar afavorint determinades economies familiars, que sempre acaben sent, vés per on, aquelles economies familiars que poden fer front amb major facilitat a la crisi.

Espero que sabrem fugir de la progressiva «indirecte-rització», d'anar tornant cap als impostos indirectes el nostre sistema fiscal. Per un tema de justícia, sí; però també per un tema, perquè hem de recordar que els impostos indirectes són els que generen inflació.

I una qüestió que avui encara no s'ha dit aquí però que és bàsica, important: la lluita contra el frau fiscal. La lluita contra el frau fiscal, a Espanya i aquí, s'ha de convertir en un eix que ens ha de permetre disposar d'uns recursos públics que en aquest moment no tenim.

Caldrà fer quadrar els comptes, és clar que sí. Ho preguntava algú fa un moment. Evidentment, en política pressupostària, en la qual les mesures anticíclics clàssiques ja no donen resultat, i, per tant, la realitat ens

portarà cap a superar el vell dogma del dèficit zero, però també –i tant que sí!– mitjançant el finançament. Perquè si la publicació de les balances fiscals ha tingut alguna virtut és la d'evidenciar que aquí hi ha un esforç fiscal del qual Catalunya no es beneficia suficientment. Hi ha qui diu: «Això no té cap relació amb el finançament.» Home, directe, potser no, però té la relació que té el termòmetre amb la malaltia: ens posa de manifest que aquí passa alguna cosa i que un sistema de finançament objectiu, transparent, que respecti el principi d'ordinalitat, que asseguri la disponibilitat equivalent dels serveis bàsics i que rebaixi el dèficit fiscal és un objectiu absolutament imprescindible.

Vaig acabant, a tall de conclusions. El model de creixement econòmic basat en salaris baixos, amb precarietat, amb poca qualificació, amb poca inversió en recerca i desenvolupament, està esgotat, i cal anar cap a un canvi de model productiu que és aquell canvi que els països que en aquest moment estan resistint millor el cicle de la crisi van fer en el seu dia: l'aposta per un model productiu més avançat, per un model productiu centrat en activitats de major valor afegit.

Henry Cook deia que les feines difícils són generalment l'acumulació de les feines fàcils que no es van fer a temps. D'altra banda, etimològicament, en grec em sembla –els de lletres m'ho confirmaran– que «crisi» ve d'«escollir», del moment en el qual esculls. En l'esforç de dibuixar aquest nou model econòmic, aquest model econòmic diferent per al nostre país, hi trobarà, molt honorable president, la col·laboració de la nostra força política.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, des de Ciutadans agraïm també al president la seva compareixença a la cambra per donar explicacions de les mesures que adopta el Govern i de la situació econòmica, la crisi econòmica –ja sense cap tipus d'eufemismes–, i, bé, farem una valoració també de la informació que ens ha donat i la nostra posició respecte a aquesta situació.

El primer que hem de dir és que, lògicament, s'ha d'afrontar..., el primer per solucionar un problema és reconèixer-lo, no?; jo celebro que es reconegui des de Catalunya el que altres socialistes no reconeixen des del Govern central. També hem de dir que des del nostre punt de vista aquest realisme ha de venir molt lligat al que hem fet en el passat, el que estem fent i el que ens espera en el futur, i en això també hi entrarem en el nostre discurs. I per altra banda, també, finalment, doncs, com que ha sortit el tema i és un tema que està sobre la taula, també volem fer una petita valoració d'aquesta utilització per part de molts de la qüestió del finançament, allò que en diuen, en castellà, «aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid».

Bé, doncs, des del nostre punt de vista, el primer que hem de fer és contrastar dades, no?, contrastar dades que tenim avui dia i parlant del passat, del que hem fet fins ara, no? Tothom coincideix que hem tingut una situació econòmica bastant bona fins aleshores, per un context internacional però per un context també a nivell de tot Espanya i també Catalunya, però la realitat és que els pressupostos de la Generalitat, els pressupostos amb què hem de front a aquesta crisi, han canviat i han variat els últims anys. El tripartit, des que governa, des que governa el tripartit a Catalunya, des del 2003, han pujat els pressupostos..., de fet, s'han multiplicat per dos: de 17 milions d'euros que ingressava la Generalitat hem passat a 34.750.000 euros, en qüestió dels anys que governa el tripartit. Què vol dir, això? Que tenim el doble de diners per gestionar la qüestió pública, la cosa pública.

Això crec que és una bona dada, perquè de vegades..., estem sempre «plorant» –entre cometes– que no tenim prou diners per a la sanitat, per a l'educació, per als mestres, per als Mossos d'Esquadra, però la realitat és que Catalunya ha duplicat els ingressos aquests anys de tripartit, *para lo bueno y para lo malo*, eh? És allò..., per tot, els ingressos i les despeses. I des del nostre punt de vista els serveis, els serveis que tenim, no han millorat el doble. I alguns diran: «Home, s'ha incrementat la població.» Sí, s'ha incrementat en 700.000 habitants en aquest període que governa el tripartit, és a dir, no supera pràcticament un 12, un 14 per cent. I alguns diran: «Home, hi ha hagut inflació.» Sí, però la inflació d'aquests anys no supera ni de bon tros un 20 per cent. Per tant, mentre ingresem el doble, la inflació pot compensar aquest 20 per cent com a molt i aquest 12, 14 per cent d'increment de població. Vol dir: hauríem de tenir, doncs, molt millors serveis, hauríem de tenir molt millor sanitat, hauríem d'estar liderant l'educació a tot Espanya, hauríem d'estar liderant les llistes d'espera, en aquest cas per tenir-les més baixes que la resta de comunitats... Però la realitat del que ha fet aquest tripartit fins ara, que és el que ens preocupa en aquest debat, que no s'ha parlat, és que vostès en situació d'època de bonança no han fet ni han millorat la situació a Catalunya.

I la pregunta és: i ara que ve la crisi vostès, aquest mateix Govern, seran capaços, en situació econòmica amb menys ingressos, menys ITP, menys impostos d'actes jurídics documentats, amb la construcció baixant, serà capaç aquest Govern tripartit de gestionar millor la crisi, ja que ha demostrat que no ho ha gestionat millor quan hi ha hagut època de bonança? Doncs, nosaltres creiem que no.

I ens preocupa també i ens decep parcialment la intervenció també feta pel president en aquest cas, no? És a dir, realment, s'han aportat algunes dades, s'ha parlat d'aquestes mesures, que crec que és el debat que ve després, precisament sobre el decret, però la realitat és que del que hem fet fins ara, que podíem haver aprofitat aquesta ocasió per, com deia el president abans, tenir i afrontar millor la crisi, la sensació que tenim i les dades que tenim és que aquest període de bonança econòmica no s'ha aprofitat per part de la Generalitat per millorar en molts aspectes. Aquesta és una primera dada que està sobre la taula.

S'ha parlat també –i entro ja en la intervenció del president–, amb dades, una mica, allò, permetin-me l'expressió, fent trampa, eh?, s'ha parlat de..., quan interessava, de dades positives, es parlava d'Espanya, i quan eren dades positives a Catalunya, era Catalunya. Però si tenim superàvit a Espanya no el tenim a la Generalitat de Catalunya. Vull dir, s'ha parlat de superàvit, sí, però de l'Estat, no a Catalunya. En aquest temps que han tingut de bonança, no han sabut eixugar el deute que té la Generalitat a Catalunya, el dèficit que té la Generalitat a Catalunya, és a dir, no han aprofitat les èpoques de bonança econòmica.

I després també s'ha dit, s'han donat també algunes dades: home, estem d'acord i celebrem que s'obrin i que s'installin empreses a Catalunya i que citin els seus noms expressament; el que em sobta és que no es citin els noms de Pirelli i que no es citin els noms de Roca i que no es citin els noms de Sony i aquests noms que per desgràcia són protagonistes avui dia de la realitat de molts catalans i de molts treballadors que veuen com aquests ERE, doncs, afectaran les seves butxaques i les seves famílies. Per tant, ens agradaria que quan es parlés de la crisi, ja que es diu del realisme, es parli de les coses bones i de les coses dolentes, no només de les quatre empreses que s'han instal·lat, i no es parli expressament d'aquest nombre d'acomiadaments que sí que ha citat algun altre portaveu.

Per altra banda, també en aquesta situació ens preocupa que en aquestes mesures vegem molt poc de realisme a l'hora de la contenció de la despesa de la Generalitat. Perquè, clar, està molt bé demanar contenció salarial a les empreses i contenció a tots els agents econòmics i socials de Catalunya, però el primer que ha de donar exemple ha de ser en aquest cas el Govern de la Generalitat. I aquí ens remetem a tota la feina que estem fent en comissions respecte als que ja s'han citat, aquests 32 milions d'informes, aquesta inflació d'alts càrrecs que ja s'ha donat a conèixer en aquestes darreres setmanes... Estem parlant de despeses, lògicament, com dèiem, de subvencions directes per part de diferents càrrecs, estem parlant directament d'una despesa que en situació de crisi hauria de ser la primera a retallar-se. No el batxillerat nocturn, senyor Montilla; aquestes despeses són les primeres a retallar. El batxillerat nocturn no és la primera despesa que s'ha de retallar en un estat social quan tenim situació de crisi. Per tant, des del nostre punt de vista, és curiós que un govern suposadament socialista, suposadament d'esquerres, retalli en determinades despeses primer i no retalli en allò que són despeses purament, des del nostre punt de vista, innecessàries i d'inflació de la mateixa Administració pública.

Hem de parlar també, lògicament, de l'habitatge. S'ha parlat i nosaltres hem sigut l'únic grup de l'oposició, des de Ciutadans, que ha donat suport al Pacte de l'habitatge. I en la darrera reunió vam manifestar una preocupació també, que és que la situació ha canviat. Aquest pacte d'habitatge va ser signat en un moment diferent econòmicament. Ara mateix resulta que estem parlant de construir habitatges, construir habitatges per invertir públicament i per donar feina a molta gent, quan resulta que tenim quasi un milió d'habitatges a tot Espanya, doncs, que estan per vendre o no utilitzats, no? Per tant,

a veure si ens posem d'acord. És a dir, en un moment on sobren habitatges, on no es compra ni un pis –permetin l'expressió col·loquial– o es compren molts pocs pisos a Catalunya, la solució és construir més pisos? O la solució és ajudar aquelles empreses, aquelles famílies amb subvencions, amb ajudes a les hipoteques, perquè puguin comprar els pisos que ja estan construïts? No és més raonable aquesta mesura?

Parlàvem de mesures i de propostes; ho vam fer a la taula o en aquest pacte, ho fem aquí també, a la cambra. Siguem una mica racionals i no mantinguem els pactes immòbils. Canvien les circumstàncies; per tant, serà millor que aquests constructors vinguin els seus pisos i que les famílies tinguin ajudes en aquests crèdits per poder comprar aquests pisos, per poder llogar aquests pisos amb reduccions fiscals a l'IRPF, al tram autonòmic? Doncs sí. Nosaltres proposem que s'ajudi amb el que tenim construït, no que ens posem a construir per donar llocs de treball i després tenir pisos, doncs, buits i constructors que no vénen ni un sol pis en aquesta època, no?

Per tant, en aquest cas sí que volem fer aquest matís, que volem aportar també, doncs, el nostre punt de vista respecte l'habitatge, amb la legitimitat que tenim d'haver firmat aquest Pacte per l'habitatge.

Per altra banda, també, hem parlat d'impostos, i també ho ha dit un altre portaveu: quina és la previsió d'aquesta baixada d'impostos tan importants com l'ITP, com l'impost d'actes jurídics documentats?, perquè els pressupostos del 2008 no contemplaven aquesta baixada que avui ja tenim. Com pensem eixugar o compensar aquesta falta d'ingressos que tindrem? És a dir, com farem tancar els comptes a final d'any?

I aquí també volem fer menció expressament d'un punt essencial, que ens sembla també molt preocupant que un govern, ho torno a dir, suposadament socialista no hagi citat, no?, que és la redistribució de la riquesa. És a dir, ja ha dit el senyor Montilla, i ho comparteixo: les famílies o els ciutadans més desfavorits són els que pateixen segurament sempre abans de les crisis i tenen més problemes, no? Hi estic d'acord. Ara, això mereix que una política, almenys en el que ens correspon fiscalment a Catalunya, per les competències que tinguem..., es faci una política de la redistribució de la riquesa. O no ens atrevim a tocar el tema d'impostos? O és un tema, eh?, que no el volem tocar perquè, si no, resulta que hi ha certs sectors i certa part de la societat que no hi estan d'acord? Home, doncs, són els instruments de govern; per tant, jo els demano que siguin valents en aquest camp de la redistribució de la riquesa i que no es mantinguin, en una situació com aquesta, immòbils.

I finalment, perquè no tenim més temps, s'ha parlat abans de finançament, es parlava aquests dies d'una immoralitat, es parlava, per parlar, per vincular una cosa amb l'altra, i curiosament des d'aquesta tribuna aquella mateixa persona i alguns dels que defensaven la immoralitat han vinculat la crisi econòmica amb el finançament de Catalunya, curiosament. Nosaltres no volem vincular-ho, però també hem de dir una cosa: ens sobta que hi hagin partits que neguen i que parlen de solidari-

tat quan els interessa però, en canvi, es sobtin i posin el crit al cel quan veuen que hi han comunitats més riques i comunitats més pobres, ciutadans més rics i ciutadans més pobres, i que hi ha una redistribució de la riquesa normal en qualsevol estat de dret, no?

Per tant, des del nostre punt de vista, segurament aquestes visions..., ja sabem que construir una nació és molt car, eh?, construir una nació té una despesa important, però la veritat és que construir infraestructures, construir escoles, construir escoles per a la gent, és bastant més econòmic i més productiu. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I des del nostre punt de vista en el que ens hem de centrar –i acabo, senyor president– és a destinar aquella despesa pública dels pressupostos per estrènyer-se el cinturó en allò que sigui necessari i per destinar a despesa social dels més desfavorits allò que ara mateix, en plena situació de crisi, és més necessari que mai.

Per tant, tot el nostre suport al Govern en aquelles mesures que vagin en aquest camí, tota la nostra contundència i rèplica davant d'aquelles mesures de no estrènyer-se el cinturó en qüestions de construcció nacional, d'informes o de sous de confiança de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els agraeixo d'entrada el to constructiu, en general, de totes les seves intervencions, no?, perquè crec que, més enllà de les discrepàncies –que hi són i és bo que hi siguin, és normal– sobre si el Govern de Catalunya fa tot el que pot i ha de fer amb relació a l'actual conjuntura econòmica, avui aquest Parlament crec que actua i dóna un exemple ple de sentit i de responsabilitat. Crec, a més a més, que totes les crítiques i, ho repeteixo, les idees, les aportacions, les propostes, no?, que facin els diferents grups de la cambra seran benvingudes i estudiades, i després m'hi referiré, a totes elles, o a la majoria d'elles. A través de les intervencions dels diferents grups he anat confirmant també, malgrat aquestes diferències, com és normal, que compartim àmpliament també algunes línies generals del diagnòstic de la situació, no?

Crec que compartim també que el nostre marge de maniobra és reduït, ja s'hi ha fet al·lusió, no?, pel que fa a la modificació, especialment a la modificació o lluita contra les causes exògenes de la crisi; és normal, no? És evident que des de Catalunya no podem ni modificar el preu del barril de petroli, que ha tingut l'evolució que explicava el senyor Iceta, o d'altres matèries primes, eh?, que tenen relació amb la cistella de la compra i, per tant, amb l'increment de l'IPC, o per reconduir la crisi del sistema financer i abaixar el tipus d'interès de les hipoteques, o per modificar els tipus de canvi de la nostra moneda. Això és...

Però, respecte a les causes específiques de la desacceleració i, sobretot, respecte al canvi del model productiu, sí que crec que han quedat clares algunes coses, malgrat que, ja dic, voldria una mica fer d'una manera breu un repàs de les diferents qüestions que s'han anat aportant, o suggerint, o preguntant, o criticant, eh?, respecte al Govern.

Jo, senyor Mas, considero que aquest Govern sí que està preparat per sortir de la crisi millor que l'any 93, entre altres coses també perquè la societat catalana i l'economia catalana estan millor preparades que l'any 93, per diverses raons que crec que han quedat reflectides en la meva primera intervenció.

Miri, respecte a la crisi de l'any 93, també es va debatre aquí a la cambra, va haver-hi algun debat; repassi el diari de sessions. Ho dic perquè..., jo no sé si vostè era diputat en aquell moment, crec que no, jo tampoc, però sí que he repassat el diari de sessions. Repassi el diari de sessions, jo ho he fet. Ho dic per..., respecte a les mesures que el Govern de Catalunya en aquell moment va prendre, per tenir-les com a referència, no?

També vostè ha parlat del Govern de Madrid i que cal incidir..., ha posat algun exemple respecte, per exemple, als temes de recerca, no?, que no desapareguin les ajudes fiscals en l'horitzó del 2011 per a la recerca. Si no van desaparèixer i hi ha aquest període fins al 2011, entre altres coses qui li parla, qui els parla, hi té alguna relació, per no dir molta. Perquè això té una..., diguem-ne, darrere d'aquest interès que alguns tenien a suprimir això, hi ha una sèrie de requeriments de la Unió Europea, eh?, de qüestionament d'aquestes desgravacions, de qüestionaments que no han acabat en els tribunals, com no han acabat en els tribunals..., alguns vàrem defensar-ne el manteniment. I, és més, ja li anuncio que..., en fi, el 2011, tingui la seguretat que hi haurà gent defensant que no desapareguin el 2011. Espero que en això puguem estar junts.

Miri, no gastem tot el pressupost... Sí, l'any passat no es va gastar tot el pressupost, entre altres coses perquè això que l'economia es desaccelerava... Perquè el setembre de l'any passat ningú parlava de crisi; ningú parlava de crisi: ni els organismes internacionals, ni els governs, ni l'oposició. Aquest Govern, fonamentalment, perquè es va veure com començava a caure la recaptació de determinats impostos, va fer unes retencions de crèdits al conjunt dels departaments. I per això, entre altres coses, el pressupost no es va executar al cent per cent, per evitar, entre altres coses, l'increment del dèficit.

Perquè, miri, l'impost de transmissions, com vostè sap, va caure en més de 1.200 milions; ja s'ha dit aquí. Si haguessin executat tot el pressupost, entre altres coses, el que tindrien és un dèficit monumental, que, com vostè sap, no va ser d'aquesta quantia ni molt menys, entre altres coses perquè es van ajustar determinades partides després i altres partides, a que vostè va fer menció, que tenen també la seva explicació. És a dir, cal mirar el crèdit inicial, no el crèdit final, perquè el crèdit final, si ve per un increment, diguem-ne, fruit d'unes determinades subvencions comunitàries o de l'Estat i aquesta subvenció o aquest increment de la disposició pressupostària ha arribat al mes de setembre o octubre, difícilment es

pot executar al cent per cent. Tenen explicació, aquestes coses, tal com vostè sap perfectament, perquè és conegedor d'aquesta matèria.

Miri, mantenir la inversió, vostè diu, controlant el dèficit, diguem-ne, i malgrat aquesta situació adversa, eh?, de caiguda dels ingressos, és important. Vostè ha fet referència a un informe de la Cambra de Contractistes; veurà que a l'informe també hi figura..., en fi, de gener a maig de l'any passat, es va donar un fet excepcional: no tots els dies la Generalitat posa en marxa projectes d'obres com el desdoblament de l'eix Transversal, que fa que, evidentment, no es puguin comparar aquests sis mesos amb els sis mesos d'aquest any, o cinc mesos, perquè vostè ha fet referència a gener-maig. Hi havia l'eix Transversal el 2007, evidentment el 2008 no, sí que un mes després hi ha l'eix Diagonal, que són d'una quantia aproximadament del 50 per cent de l'eix Transversal... En qualsevol cas, el que puc dir-li és que aquest any, diguem-ne, la previsió de licitació d'obra és de l'entorn d'un 7 per cent superior a la de l'any passat.

Parlant de les infraestructures, d'aquestes infraestructures, en un document de bases per a un pacte que jo vaig remetre a tothom, va ser criticat, titllat de manca de concreció, tot i que hi ha una concreció jo crec que més que suficient, en qualsevol cas disposats a continuar-ne parlant, sí que li he de dir que el Govern sí que ha tancat, en una sessió del Govern, el llistat de projectes a realitzar per l'Administració general de l'Estat amb càrrec a la disposició addicional tercera fins a l'any 2013. És a dir, hem prioritzat i hem acordat un llistat de projectes fins al 2013, que òbviament haurem de portar a la comissió bilateral amb el Govern d'Espanya; llistat que li facilitarem, i segur que hi haurà una àmplia coincidència respecte a les prioritats que ha fixat el Govern, perquè són de sentit comú, eh?, i tenen relació amb les necessitats del país.

Respecte al tema de la recerca, el que hem fet és incrementar els recursos destinats a recerca. Venim d'una xifra molt petita, no som els únics, certament, eh?, estem molt per sobre de la mitjana espanyola, però lluny de la mitjana europea. Estem a l'entorn del..., jo em sembla que he dit de l'1,40, no arriba a l'1,50; segurament ara estarem ja a l'entorn de l'1,50, però encara lluny d'aquest objectiu, com a mínim, que ens hem fixat que seria un objectiu, diguem-ne, no fàcil, com he dit, però necessari, d'arribar al 2 per cent del PIB en l'horitzó del 2010.

El document de bases és un document que se'ls ha remès, que ha estat elaborat amb la participació d'experts de diversos tipus –de la universitat, del món empresarial–, una mica per parlar, entre altres coses, dels instruments de governabilitat de la recerca, de les prioritats i de tot el que fa referència a aquest repte importantíssim que tenim, que és la recerca, el desenvolupament i la innovació.

Respecte als temes de la formació contínua a què vostè ha fet referència, miri, l'any 2003 la despesa en formació contínua era zero, no?; aquest any passat s'hi van destinar 71 milions d'euros. Tenim recorregudes les convocatòries del Ministeri de Treball, però sí que s'ha incrementat substancialment el nombre de recur-

sos; tant, que ha permès l'any 2007 que 280.000 persones hagin cursat formació, diguem-ne..., reciclatge, formació contínua, mitjançant aquests recursos.

Fins ara, miri, hem crescut en nombre d'afiliats a la Seguretat Social. L'atur ha crescut, certament, però fins al mes de maig també van créixer les afiliacions a la Seguretat Social. Desgraciadament, en això sí que no cal ser molt perspicaç per veure que en això sí que tindrem un canvi substancial a partir dels propers mesos. Jo he parlat aquí d'empreses, he parlat de noves empreses i també he parlat d'empreses que en aquest moment han presentat expedients de regulació d'ocupació. I, per tant, no ho sé, el senyor Rivera segurament no m'estava escoltant quan ha parlat de si Pirelli o de..., he parlat també, evidentment, de Roca o d'ACC. Hi ha empreses que ho estan passant malament i treballadors que ho estan passant malament, i desgraciadament en tindrem més, eh? No hem d'amagar, diguem-ne, aquestes qüestions.

Al senyor Iceta li diria que, evidentment, des del Govern es continuarà donant prioritat a les polítiques socials, a l'increment de recursos destinats a les polítiques socials, és molt important. Només cal comparar –jo no ho faré, però facin-ho vostès– els pressupostos destinats a serveis socials, a tot el que és l'àrea d'acció social, dels últims cinc, sis, set, vuit anys. Dir que temes com el de la dependència, que han provocat tanta controvèrsia també en aquesta cambra, que al final d'aquest mes estimem que estarem sobre..., de l'ordre de 27.000 plans individualitzats d'atenció, i que, per tant, hi haurà diguem-ne..., tots aquests milers de persones que no disposaven, la seva majoria, ni de prestació ni de servei tindran una prestació econòmica o un servei.

Estic absolutament d'acord, com plantejava el senyor Puigercós, que ens calen més recursos i més competències per fer front a la crisi, malgrat les limitacions que tenen els governs, en aquest cas un govern com el de Catalunya, també amb més recursos i més competències, tots els governs, per fer front a la crisi, per la seva dimensió de caràcter internacional. Crec que certament, malgrat les limitacions respecte a la intervenció davant del sistema financer, hem de continuar treballant per facilitar les coses a les famílies, fonamentalment en el que fa referència a l'habitatge.

Estic segur també que hem d'aprofitar la crisi, com no?, per sortir-ne amb una dependència menys elevada del petroli. La nostra dependència és molt elevada, i, per tant, tots els esforços que es puguin fer i que es faran en el desenvolupament del ferrocarril, de les energies renovables i en aquest doble vessant de produir més energia renovable, però també de desenvolupar les indústries lligades al sector de les renovables al nostre país, són importants.

La disposició addicional tercera i un finançament just són imprescindibles; no, tampoc, garantia de solució, evidentment, eh?, però sí imprescindibles per poder abordar, diguem-ne, la situació econòmica amb més instruments, amb millors garanties d'èxit.

El Partit Popular i el seu portaveu, que em demanen realisme i que no diguem que la gent consumeixi..., miri, el que ha consumit la gent amb les rebaixes ho diuen els

grans magatzems, no ho diu el Govern, eh?, tampoc nosaltres no tenim per què dir-ho, no? Però, escolti, miri, perquè cauen entre altres coses els ingressos, com vostè ha dit, és pel que hem retallat les despeses. I ho fem ara i no al setembre, perquè al setembre, evidentment, les perspectives que hi havia per a l'economia catalana, espanyola i per la d'Irlanda, diguem-ne, eren molt diferents de les que tenim ara, eh? O sigui, certament que hi ha coses que eren previsibles, però no les..., no sé si eren previsibles, no les va preveure ningú; com deia el senyor Iceta, ni el Banc Mundial, ni el Fòrum Monetari Internacional, ni l'OCDE. Només cal veure les previsions d'aquests organismes al desembre; ja no dic al setembre, quan vàrem aprovar, diguem-ne, al Govern, el projecte de pressupost, sinó quan aquesta cambra va aprovar el pressupost per a l'any 2007. Facin l'exercici de veure els previsions que hi havia; veuran que avui, en molts casos, ni la meitat d'aquestes previsions les avalaria ni el més optimista. Aquesta és la realitat.

I, per tant, per això retallarem despesa, despesa corrent i despesa de personal, pel que fa referència a no cobrir determinades vacants en serveis que no siguin essencials –no dic que no siguin necessaris, sinó que no siguin essencials. El que sí que, evidentment, no farem és retallar o reduir les conselleries. En això, si va haver-hi una determinada presidenta del seu partit que la va fer, fruit d'alguns problemes que va tenir a dintre per eliminar-ne uns que no eren adeptes, diguem-ne, no és el cas del Govern de Catalunya eh? Aquí aquest tema no és necessari; tenim la millor organització per fer front als reptes que tenim.

Sí que li he de dir una cosa. No és ara el moment de discutir-ho, perquè els pressupostos de la Generalitat es discutiran quan toca, no?, que és a la tardor. Seran uns pressupostos que tindran en compte la situació en què vivim. I també, no per la seva importància, i a mi no m'agrada la demagògia, no?, però li he de dir que també és intenció del Govern proposar una congelació dels sous dels alts càrrecs, ja li ho avanço..., en fi, no del Govern, sinó dels alts càrrecs. No perquè això tingui molta importància des del punt de vista econòmic, eh?, que no la té, però sí des del punt de vista simbòlic i d'exemple per als moments que vénen. En qualsevol cas, l'última paraula la té aquest Parlament, que és qui aprova els pressupostos.

Miri, hi ha hagut algunes propostes de les baixades d'impostos. Jo, en moments en què per una banda se'ns demanen més polítiques socials i més despesa social, se'ns demana més inversió en infraestructures i en habitatge..., perquè té dos efectes, no?, i amb això també responc al senyor Sirera: a nosaltres ens interessa, sí, sí, ajudar la gent amb ajudes de rehabilitació i que es puguin adquirir i fent habitatge social, diguem-ne, que puguin tenir un habitatge al preu millor possible; però també ens interessa que el sector de la construcció residencial no s'acabi de desplomar, perquè entre altres coses darrere hi ha ocupació i hi ha empreses que treballen per al sector, per això és possible fer una cosa i l'altra, no una, exclusivament.

Doncs, per fer tot això es fa amb recursos, i els recursos provenen dels impostos, i hem de tenir present

que, evidentment, que els afectats quan fas al·lusió al fet que baixes els impostos, aquells a qui els baixes els impostos estan molt contents. Però el conjunt dels ciutadans segurament no ho haurien d'estar tant, entre altres coses, perquè això vol dir menys recursos per a això: per a inversions, per a infraestructures, per a polítiques socials. I no oblidem una cosa, el nostre país, i parlo de Catalunya, però es pot parlar del conjunt d'Espanya, d'Espanya també estem molt per sota –molt per sota– de la despesa pública respecte al producte interior brut. D'això ens n'oblidem, sempre ens comparem amb Europa dient «destinem menys en educació, destinem menys...» Sí, però, escolti, és que aquells senyors, és a dir, els francesos, els governs de tot tipus, eh?, d'esquerres, de dretes allà es paguen més impostos. Amb això no estic parlant d'apujar els impostos, però estic parlant també que no es pot ser, diguem-ne, lleuger a l'hora de proposar abaixades d'impostos com la solució, diguem-ne, a la crisi. No és aquesta la percepció que nosaltres en tenim.

Entre altres coses, el senyor Pi donava un argument afegit, deia: «Durant aquest període, diguem-ne, els salaris han perdut pistonada respecte als beneficis de les empreses.» Home! Doncs, no sé, si el millor que hauríem de fer, després d'eliminar l'impost de patrimoni –que em sembla bé que s'hagi eliminat, no tinc..., no existeix pràcticament a cap país d'Europa– que, a més a més, rebaixéssim societats, no?, per parlar d'un impost.

Bé, jo crec que, una mica, per anar acabant respecte a aquest debat, no?, jo crec que el Govern estem treballant en la direcció correcta per afrontar aquests canvis, el canvi de model a què feia referència –i hi he fet referència en la meua primera intervenció– de model productiu, no? Per això, des del primer moment hem volgut involucrar, i ho continuarem fent al llarg d'aquest període de crisi que no sabem quant durarà, no?, al conjunt més ampli possible d'agents econòmics i socials, perquè estem davant d'un repte de país, tal com aquí s'ha dit també, i com a tal l'hem d'abordar, i això vol dir buscar la complicitat, el concurs, la participació activa de la mateixa societat. I és el mètode amb què crec que hem de fer les coses, no? El Govern s'ha implicat en la mesura de les seves possibilitats i recursos en el disseny i l'aplicació d'aquestes mesures, modes, seguretat per a alguns, però que constitueixen un pla d'atac en funció, també, de les nostres possibilitats davant de la crisi. Ho hem fet amb el mateix esperit que els deia, buscant al màxim acord i consens amb els agents econòmics i socials, tractant d'escoltar i actuar, escoltant a tothom i actuant on més falta fa, com deia ajudant les famílies que ho passen malament, ajudant a esmorteir l'efecte de la desacceleració sobre un sector tan important com el de la construcció residencial, ajudant les empreses modestament, certament que amb l'Institut Català de Finances podem fer ben poca cosa, però nosaltres ho estem fent, n'hi ha d'altres que s'ho miren, eh?, també cal veure què s'està fent per aquí, no? ajudant les empreses que pateixen per culpa de les tensions del mercat financer, amb mesures de contenció de la inflació, les que podem, evidentment –hi ha a sobre molts factors en què no podem actuar–, i amb la contenció de la despesa a la mateixa Administració de

la Generalitat en aquelles qüestions en què podem fer-la, no eliminant despeses innecessàries, sinó eliminant despeses que no són, en aquest moment, absolutament imprescindibles.

Els problemes de la nostra economia, mentre el Govern sigui proactiu, com ho està fent, per fer-hi front, no hauria de ser tampoc, sincerament, motiu de picabaralla política gratuïta, no? Una crisi no és una arma per llançar contra el Govern, una crisi és un problema de país i, com a tal, s'ha d'afrontar. Jo per això celebro també el to de les seves intervencions, com deia al començament, la mesura de la majoria de les seves intervencions.

No és contra la crisi que ens hem de barallar políticament, no és aquest el missatge que jo crec que la societat catalana espera de nosaltres, no?, i no és per aquí, a més a més, on trobarem les solucions i les idees per millorar l'abordatge dels problemes derivats de la crisi econòmica, no? Probablement no hi ha cap llei de les que avui té el Govern en la seva agenda parlamentària que exigeixi tanta responsabilitat, tant de realisme... Jo l'he tingut, senyor Sirera, el tinc, tant de consens i tanta voluntat constructiva com els problemes que la situació econòmica pot comportar per a un nombre molt important de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, un nombre sensible també d'empreses de molts sectors, de diversos sectors. Per això, al final de la meua primera intervenció, apellava al realisme, al diagnòstic, a la determinació en les actuacions que s'hagin d'emprendre, a l'ambició col·lectiva òbviament per sortir de la crisi i a la contenció en la despesa, al manteniment de la inversió i també de la despesa social com es reclamava com a prioritat..., al compromís solidari, també, perquè ningú no quedi enrere i a l'esforç conjunt i al diàleg entre el Govern, l'oposició, els sectors econòmics i sindicals.

Moltes gràcies.

El president

Per a la rèplica tenen la paraula els diferents grups parlamentaris, i en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable el senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, re, són cinc minuts, per tant, quatre comentaris d'ordre general. No, no es preocupi que no ens baral·larem per la crisi, si vostè es llegeix les actes aquestes a què feia referència de quan hi ha hagut crisi a Catalunya, comprovarà que aleshores l'oposició sí que es barallava amb el Govern per culpa de la crisi, perquè les actituds eren molt diferents... (*Remor de veus.*) Deixin... Igual que quan es va fer l'acord de finançament a l'agost del 2001, i hi va haver un ple extraordinari en aquest Parlament i vostès van dir literalment que aquell acord de finançament no donaria ni un euro més a Catalunya. Això ho van dir vostès, quan nosaltres havíem de negociar el finançament amb un govern de la majoria absoluta del Partit Popular. I resulta que el pressupost s'ha multiplicat per dos, allò que no havia de donar ni un euro més, per dos. Per tant, des del punt de vista de les actituds, senyor president, no es preocupi, Con-

vergència i Unió és diferent, Convergència i Unió és diferent de vostès, no aprofitarem els moments difícils del país perquè vostès tinguin més o menys bastons a les rodes, no?

Ara, dit això, i em sembla que, a més a més, ho estem demostrant. Home! Algunes coses sí que nosaltres li hem de demanar que es facin o que es facin bé, això sí. I això no és només el nostre dret, sinó que és la nostra obligació. Per exemple, vostè diu: «Tenim un marge de maniobra reduït.» No és veritat, senyor president. Deixi'm dir-li que jo crec que no és veritat, vostè no pot pujar en aquesta tribuna i dir: «Tenim un marge de maniobra reduït.» Per preparar el país tenen gran el marge de maniobra! No és cert. Per preparar aquesta país bé, el seu marge de maniobra és gran, no és reduït. L'any 93, que vostè hi ha fet referència, el marge de maniobra també era molt reduït, i, escolti, i a Catalunya i a l'Estat espanyol es va aconseguir canviar el model econòmic. Es va passar d'un model de consum importació i estalvi exterior a un model d'exportació, inversió i estalvi interior. Sap amb qui ho vam fer? Sap amb qui ho va ver el Govern de Catalunya? Amb el senyor Solbes. Sap amb qui ho va continuar? Amb el senyor Rato.

Però el Govern de Catalunya era actiu, era el referent en política econòmica a nivell de tot l'Estat espanyol. Vostès estan desapareguts, senyor Montilla, absolutament desapareguts! Vostès no hi són. Ei! I tenen els seus allà, que és més fàcil, molt més fàcil. Això sí, que els ho hem de demanar, preparar bé el país i, a més a més, realment incidir en el canvi de model econòmic que vostès van predicant, però que després, a l'hora de la veritat, no el veus per enlloc ara per ara.

L'exemple del tema de la innovació que vostè em deia, i recerca. Bé, que s'hagin passat un any i mig per fer un text base ja és gros! Però vostè em diu «ara estem al quaranta i poc sobre el PIB», el que gastem des d'un punt de vista de recerca i innovació. Sap a quant estàvem, el 2003? Vostè que ha repassat les actes del 93, les del 2003 també les deu tenir. Estàvem a 1,38 –1,38!–, sí, 1,38, és a dir, estem pràcticament igual que el 2003 i s'ha doblat el pressupost de la Generalitat de Catalunya! Aquesta és la feina que vostès han fet durant cinc anys?

Però és que, escolti, no m'ho invento jo, eh? Ara li llegiré una frase, una de les que es poden llegir, perquè després n'hi han una mica més de fortes, no? Una que diu..., li pregunten a una persona: «Quina és la manca principal en tema de recerca i investigació? –Sense cap mena de dubte, la manca de política científica. –Algú sap quins són els objectius del Govern?» –es refereixen al seu, eh? «Algú sap què volen?» –es pregunta–, «Són polítics especialitzats en la cultura del no decidir.» Saben qui ho va dir, això? Ho haurien de recordar, perquè el van nomenar vostès: l'exdirector general de Recerca del seu Govern. No del primer tripartit, senyor president, no, del seu. Escolti'm, fa feredat, això, eh?: «Els polítics especialitzats en la cultura del no decidir», i ho diu un director general nomenat per vostès!

El tema de la inversió i de les infraestructures. No ens hem inventat res, senyor president, ja sé que hi ha el tema de l'Eix transversal, el desdoblament, tot això, però jo li demano una cosa, miri's la liquidació del pressupost de

la Generalitat de l'any 2007, miri-se'l, compari'l amb el del 2006: increment zero. Si descompta la inflació, decrement! Són les seves xifres, no ens les inventem nosaltres per fer mal al Govern, són les seves xifres. Vostès no estan fent, en matèria d'infraestructures, el que han de fer, i ho saben. I vostè ho sap, n'estic convençut que vostè ho sap, que no estan fent el que caldria.

Ara és feina seva, eh?, perquè el Govern el tenen vostès i el Diari oficial i els pressupostos i tot plegat. Les infraestructures no es poden fer des de l'oposició, es poden facilitar, per això els torno a dir, escolti'm, facin el favor –fa molt temps que demanem això!– de signar, d'una vegada per totes amb nosaltres i amb qui calgui, el pacte d'infraestructures. Aquest sí que és un missatge clar en el país de dir: «Escolteu, ens en sortirem, perquè quan sortim d'aquí tindrem un país més ben preparat en matèria d'infraestructures.» Ei!, en un moment que tenim els diners, per primera vegada, perquè no els havíem tingut mai! Ara tenim els diners i ara no tenim projectes, i tenim un govern que no és capaç de tirar endavant els projectes clau d'aquest país, moltes vegades en matèria d'infraestructures. Això no és culpa de l'oposició! Això és demèrit o responsabilitat del Govern de la Generalitat actual.

Vostè diu: «Reducció del pressupost, ara farem un gran esforç, etcètera.» Jo només li demano una cosa, miri's quina contractació vostès han fet de personal en aquests últims quatre, cinc anys, sense comptar mestres, mossos i metges, descomptin tot això, vostès ho descompten. Quanta gent han contractat en els serveis centrals, en els organismes? Milers de persones, però milers vol dir milers, no unes quantes desenes, no, tenen pràcticament el 50 per cent més d'alts càrrecs dels que tenien els últims governs de Convergència i Unió. Han pujat..., sí, sí. Si són xifres seves, no ens diguin que no, són xifres seves. No les desmenteixin, perquè es desmenteixen vostès mateixos, cosa que ja seria molt ridícula a més a més, no? Són xifres seves! Quina austeritat han tingut, vostès? Quina contenció de despesa han tingut, vostès? Però si és exactament el contrari. Per cert, sense més competències, perquè si diguessis: no, és clar, és que com que vostès han sigut molt àgils obtenint grans traspassos de l'Estat central, clar, això comporta més gent! No, no, sense més competències, milers de persones, fins a deu mil persones aproximadament, posades en els serveis centrals, en els organismes centrals i en les empreses públiques. Són les xifres reals. Aquí, d'austeritat, cap ni una, tant de bo vingui a partir d'ara. Jo li agafo les seves paraules, les hi agafo. Tant de bo això sigui veritat a partir d'ara, però no ha estat així, almenys fins ara, i vostès fa ja una pila d'anys també que governen.

Acabo definitivament...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president... l'actitud de Convergència i Unió vostè la coneix, és una actitud positiva i constructiva, i li ho dic de veritat, i crec que ho hem demostrat més d'una ocasió i ho seguirem demostrant en els temes

aquests clau de país per preparar-lo bé. Ara, també necessitem un govern que faci els deures, vostè ho ha d'entendre, això, un govern que faci els deures i que, a més a més, doni exemple. I avui ens hem trobat, malauradament, amb un govern que els deures no els ha fet, i que l'exemple, avui per avui, encara no el dona.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Sí, gràcies, senyor president, breument. En primer lloc, per fer una matisació –utilitzo una expressió molt suau– a les afirmacions del senyor Mas, sobre quin era el capteniment de l'oposició en moments de dificultats econòmiques. Realment, és difícil trobar antecedents de debats sobre aquests, perquè d'aquesta naturalesa realment no n'hi van haver, però no és difícil trobar el debat d'orientació política general de l'any 93. Jo, només els poso un titular: «Pujol ignora por tres veces la oferta de diálogo de Obiols». Per tant, disposició de l'oposició llavors a col·laborar tota; disposició llavors –que jo crec que de llavors vénen moltes coses, a vegades quan necessites amics no els trobes, perquè t'ho has guanyat molt a pols, però, en fi (*remor de veus*), passa el que passa.

Segona qüestió que els volia comentar. Perquè l'altre dia vaig llegir amb gust i interès una entrevista amb un economista català, d'anomenada, de prestigi, el doctor Josep Oliver, i la cita no és literal, però deia: «Si ens encaparrarem a tenir crisi l'acabarem tenint.»

Per tant, jo voldria fer un intent d'explicar també alguns positius, perquè, efectivament, la situació és difícil, i més s'hi tornarà, però no hauríem de jugar nosaltres a fer-la més gran del que és perquè l'economia també es mou a partir de les expectatives. Hauríem de saber –i ho tenia en la intervenció d'abans però m'ho he deixat– que un recent informe de l'OCDE diu que el sector industrial català presenta fortaleces competitives tant en activitats d'alta tecnologia com de mitjana i baixa tecnologia. Per tant, estem preparats per aquesta crisi? Sí. El Govern pot fer moltes coses? Les ha dites el president, i, si hi ha més idees concretes a treballar, ho farem.

Tercera qüestió que els volia comentar: jo crec que hi ha hagut un esforç de totes les administracions públiques per reduir el dèficit públic i per reduir-ne el deute. Si a les meves xifres –i parlo del conjunt del sector públic espanyol– hi havia un dèficit del 6 per cent, l'any 93, i avui tenim encara un lleuger superàvit, teníem un deute del 62 per cent i avui estem al 36 per cent. Jo crec que això permet, com a mínim, reflexionar sobre la necessitat de flexibilitzar els criteris d'estabilitat pressupostària. Jo crec que per superar la crisi convé un activisme del sector públic. I això moltes vegades no és compatible amb el manteniment dogmàtic de criteris d'estabilitat, que jo crec que poden ser un error en temps de crisi.

Quarta qüestió que els volia comentar: hi ha empreses que podrien superar molt millor la crisi si no es tanquen les aixetes del crèdit. Des d'aquest punt de vista, jo vull celebrar quina és l'actitud de l'Institut Català de Finances, però no em puc estar de dir que convindria que tothom actués amb la mateixa sintonia i, potser, en aquest sentit, el Instituto de Crédito Oficial, l'ICO, podria fer més.

I acabo. Avui s'ha presentat per part del president de la Generalitat la política del seu Govern: un acord estratègic que ha suposat 4.585 milions d'euros, ja gastats; un segon acord estratègic, celebrat recentment, que suposarà una injecció de 7.000 milions d'euros l'any; una obra pública, que s'executa en aquests moments, de 12.300 milions d'euros; el 10 de juny un acord que encara incrementa en 1.200 milions d'euros més aquest esforç, i un pacte d'habitatge que per als dos exercicis que vénen té 7.000 milions d'euros compromesos de suport a les empreses, de promoció de sòl, de promoció de rehabilitació i d'ajut a les «vivendes» de protecció oficial; un acord estratègic, un pacte per a l'habitatge, un pacte nacional per a la immigració, un pacte per a la recerca i la innovació...

Jo crec sincerament que amb aquestes dades a la mà, i mirant de cara a la realitat, no es pot dir que aquest Govern estigui absent, no es pot dir que aquest Govern sigui passiu, no es pot dir que aquest no sigui el millor Govern per afrontar i superar aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós té la paraula.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, que la situació no és fàcil crec que hi estem tots d'acord; que hi han instruments per part del Govern també hi estem d'acord; que no tots els que voldríem, també, eh? Però el que és lògic és que quan és canvi, i s'ha de canviar, de paradigma econòmic, de model de creixement, de patró de creixement, això no s'improvisa.

I el que fa aquest Govern és posar les bases, perquè, com deia molt bé el senyor Mas, el senyor Mas-Collell va fer una gran feina, eh?, va captar talent, va fer centres tecnològics –va captar talent–; però, segurament, d'aquella època faltaven algunes peces importants, que són les que s'estan cobrint. I mentre s'ha fet el pla i s'ha fet tota l'anàlisi, s'ha treballat. I, quin és el principal problema que tenim en aquests moments? És la dificultat del nostre entramat de petita i mitjana empresa: fer el salt a les noves tecnologies i implementar-les. I això no s'improvisa, i això vol dir temps i això vol dir perseverança. I segurament es fa en un context, i això ho coneixen perfectament vostès, que quan s'han d'analitzar pressupostos generals de l'Estat, quan s'han d'analitzar polítiques de nivell d'Estat no es mira, ni s'enfoca,

precisament, quina és la realitat de la petita i mitjana empresa.

Vostè sap perfectament que mani qui mani a Madrid, normalment, amb l'excepció que en algun moment els catalans han estat al capdavant d'Indústria..., mani qui mani a Madrid la petita i mitjana empresa no és l'objectiu. És un altre món, eh?, són unes altres coordenades. I l'obligació, s'ha dit, d'aquest Govern, dels partits que són aquí representats, és que Madrid giri i tingui un altre rumb. Costa, eh?, no és fàcil; però aquest ha de ser el nostre objectiu.

S'ha fet un esforç i s'està fent un esforç en matèria d'innovació i recerca, s'està fent, intentant implementar a les petites i mitjanes empreses, intentant que els grans grups que tenen seu a Catalunya –sector d'aigua, sector energètic– s'impliquin, també, en recerca i en innovació, que no ho havien fet, ni se'ls havia incitat. S'han signat i s'han subscrit compromisos en aquesta línia. I també és evident que s'està planificant en matèria d'infraestructures. Jo ho he dit abans en la meua intervenció: comença a ser hora que comencem a posar les travesses de les primeres línies de tren, però és que la realitat és que..., poca planificació. En un moment en què la crisi alimentària no és conjuntural els mercats de proximitat seran elements clau. Catalunya està molt ben situada en el context europeu per ser un element clau en el que és la indústria de la transformació agroalimentària; tot el camp de Lleida, les Terres de l'Ebre són un element clau. Ara bé, hem de ser capaços de connectar-ho amb el centre d'Europa això. I a això ja sabem que Madrid no ens hi ajudarà, la prioritat no ha set mai l'eix mediterrani.

Per tant, quan aquí ens queixem i diem que construir una nació..., algú ha dit «que construir la nació és car...» És car, sí, sí...; però, a vegades, tenim la sensació que paguem per construir una altra nació, amb uns altres eixos, amb uns altres objectius. O no hem vist com l'eix ferroviari passa sempre davant de l'eix mediterrani? El Llibre blanc de la Unió Europea d'infraestructures ha deixat sempre clar que la prioritat és l'eix mediterrani; un eix que lligui des d'Algesires fins a París, amb derivació cap a Itàlia. I quina ha estat l'actitud dels governs espanyols? Zero, zero en aquesta línia. La nostra obligació, com a Parlament, com a Govern d'aquest país, és, evidentment, tombar aquesta tendència, girar-la.

La crisi alimentària implica també un consum responsable, implica també pensar en els productes del país –i així ho fan el Departament d'Agricultura i el Departament de Comerç–, crear xarxes de distribució pròpia. No és normal que, en un moment d'encariment del carburant, encara ens basem en models d'exportació, en aquest cas, d'importació, del sector alimentari quan tenim productors, tenim pagesia, tenim indústries de transformació alimentària potent a casa nostra. Ha de ser un dels tómbos, president, que ha de fer aquest Govern; l'està fent, però ha d'incidir-hi més: millorar la recerca i la capacitat d'innovació i d'implementació de noves tecnologies de la petita i mitjana empresa; capacitar el sector universitari perquè pugui incidir més en la recerca, això també vol dir recursos; millorar les nostres infraestructures; aprofitar bé la disposició addicional

tercera; tenir un bon model de finançament, perquè això també és important i és bàsic. Nosaltres hem de fer tot el que puguem i al màxim de les nostres possibilitats, però hi ha qui ens frena el nostre model de creixement i de canvi de paradigma econòmic.

Per tant, senyor president, des del Grup d'Esquerra celebrem aquesta compareixença, però crec que el Govern ha de fer un esforç, ha de reforçar la seva capacitat de simplificar el tràmit de l'Administració per a les empreses. En aquests moments és quan l'Administració competent és un valor a l'alça. Cal un esforç en infraestructures per compensar, segurament, la davallada d'algun sector com el de la construcció i la indústria auxiliar. Ens cal, sobretot, un esforç important en captar talent i millorar la nostra innovació a les petites i mitjanes empreses; però, sobretot, l'objectiu per sortir d'aquesta crisi i sortint-ne reforçats és canviar el nostre paradigma de creixement econòmic: una societat més competent, més exigent i de més excel·lència. Aquest és l'objectiu del nostre grup i que de ben segur és l'objectiu del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president de la Generalitat, miri, crec que aquest debat havia generat moltes expectatives en el conjunt de la societat catalana i no estic convençut que després del debat el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya respirin molt més tranquils ara que fa un parell d'hores quan ha començat el debat, no?

Crec, sincerament, senyor president de la Generalitat, que vostè no ha presentat aquí un seguit de propostes que tranquil·litzin la societat catalana. Miri, vostè s'ha tret de sobre les propostes que li hem fet des del Partit Popular, dient que això no funciona i que això no podia ser, no? Però vostè sap perfectament, senyor president, que les propostes que hem fet des del Partit Popular són propostes que funcionen a altres comunitats autònomes, i són propostes que han funcionat a l'Estat espanyol quan governava el Partit Popular i quan es podia abaixar impostos, quan es podia fer front a les polítiques socials i quan hi havia més gent que pagaven els seus impostos, i les coses anaven bé. Per tant, és possible, i l'única cosa que cal per fer-ho possible és tenir un govern que estigui disposat a prendre les mesures que s'han de prendre.

Vostè avui ha vingut a reconèixer que hi ha crisi, però no ha aportat solucions reals per fer front als problemes que tenim. Amb aquest Govern, i si no hi ha canvis, senyor president, Catalunya sortirà afeblida d'aquesta crisi. Són precisament els ciutadans que tenen majors dificultats els que patiran més les conseqüències, contràriament al que vostè ha dit que passarà. Amaga i ha amagat totalment la manca de previsió del Govern per evitar les conseqüències que ara patim. I vostè deia que era impossible preveure-ho. Bé. Nosaltres, el nostre grup parlamentari, el mes de novembre de l'any passat,

ja vam advertir en el debat de pressupostos que s'havia de fer alguna cosa per fer front a la desacceleració econòmica, i vostès el que van dir, senyor Montilla, és que érem uns catastrofistes, que no era possible.

Jo, senyor president de la Generalitat..., vostè es recorda que ens vam reunir el 8 de gener, al Palau? Recorda que ens vam veure el 8 de gener? Jo li vaig dir dues coses, i em remeto a l'hemeroteca, no? Li vam dir, primer, que havia de fer un pla de xoc per reactivar l'economia i, després, que havia de prendre mesures per solucionar els problemes de sequera. Vostè ho recordarà perfectament, em va dir que no calia prendre mesures per reactivar l'economia, que no era necessari, que no passava res –jo em remeto a l'hemeroteca. En qualsevol cas, vostè el 23 de gener deia en aquesta mateixa cambra: «Estem davant d'un procés de desacceleració i de moderació del creixement, no d'una crisi en el sentit estricte, que quedi clar; però també és evident que els fonaments de la nostra economia són substancialment sòlids i tenim tots els motius per afrontar aquest canvi confiant també amb les nostres potencialitats.» Vostè deia això el 23 de gener. No feia res per fer front a la crisi que venia a sobre.

Vostè s'alineava, senyor president, amb els negacionistes de la crisi. I potser perquè estaven en plena precampanya electoral vostès preferien amagar el que havia de venir, però crec sincerament que un govern, que ha de ser responsable i que és responsable, ha d'encarar el futur.

Miri, la visió del seu conseller d'Economia no era molt més encertada que la seva. El dia 20 de febrer, ens deia: «El petroli ha passat de seixanta a cent dòlars, gairebé noranta i una mica més, i no hi ha cap previsió que digui que ara passarà de cent a cent seixanta.» Què és el que hauria de passar perquè seguís pujant amb aquesta importància? Al revés, deia el conseller: «Tot fa pensar que es moderarà i que a partir d'ara començarà a restar.» Avui el petroli està a cent quaranta dòlars. I, a continuació, deia el conseller sobre la inflació: «Totes les previsions apunten que d'aquí a tres o quatre mesos la taxa d'inflació estarà entorn del 3 per cent o menys del 3 per cent.» Avui, quatre mesos després, tenim la inflació del 5,1 per cent.

Senyor president, crec que el que tots hem de desitjar és que el nostre Govern sigui realista amb la situació i tingui encert, que això és molt important també per un govern, que tingui encert en les previsions de futur, del contrari difícilment podrà aplicar les mesures adequades que necessita la nostra economia. I necessitem, senyor president, que el nostre Govern, que és aquest Govern, actuï i estigui també encertat. Aquesta és la responsabilitat dels que governen: ser realistes i ser pragmàtics, perquè de les seves decisions, senyor president de la Generalitat, i de les decisions del seu Govern, depèn la feina i el futur de milions de catalans.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. En un debat sobre la crisi el pitjor que es pot fer en qualsevol dels sentits possibles del debat és enganyar-nos, és enganyar-se, enganyar-se un mateix, no? Ens hauríem enganyat, no dic pas que hagi passat en absolut, eh?, però ens hauríem enganyat, suposant que el discurs avui per part del president de la Generalitat hagués fet una lectura triomfalista, allò de «quatre núvols i ja escamparan», ens hauríem equivocat absolutament. No ha passat, no ho ha fet, evidentment, eh?, però també em preocupa..., també ens enganyàvem, també ens enganyàvem a nosaltres mateixos com a societat, si establíssim el missatge que sortir d'aquesta crisi és qüestió de quatre mesures conjunturals, amb la qual cosa queda arreglada. No dic que ho hagi fet tothom, però en algun moment ha planat el núvol per damunt.

No, no..., no és una qüestió de quatre tiretes, eh? La prioritització pressupostària que s'haurà de fer necessàriament va molt més enllà de l'ajust d'unes partides pressupostàries que, al marge del joc periòdic i freqüent que donen en el debat parlamentari, tenen la magnitud que tenen i donen pel que fan, pel que són, no donen pel que necessita una crisi d'aquest tipus.

La política fiscal que caldria encarar va molt més enllà que la tòpica referència a la baixada genèrica d'impostos. No, no, haurem de fer coses que potser fins ara no s'havien fet o no s'havien fet amb la suficient determinació. I, per tant, doncs, amb tota probabilitat, a més a més, van amb direcció contrària d'aquesta política de rebaixa selectiva d'impost –concretament s'ha parlat de l'impost de societats.

I el canvi de model, amb el qual en major o menor confiança, però hi ha hagut una coincidència que s'hi ha d'anar, requerirà esforços i requerirà esforços importants. Haurem d'apostar per unes determinades activitats, i això no és fàcil. Vol dir reorientar la gent. Haurem d'apostar per unes infraestructures diferents, en un moment en què s'està fent un esforç d'inversió. Cal recordar que estem amb xifres que doblen la inversió que hi havia a començament del Govern de l'any 2003.

Caldrà una acció decidida –cal, s'està fent una acció decidida– d'aquest Govern: són les quaranta-dues mesures, alguna d'elles objecte de punt específic a l'ordre del dia del Ple d'avui, que vol dir que el Govern haurà d'estar indubtablement al peu del canó, anant proposant aquelles coses que són imprescindibles.

Hem dit que el model econòmic –el que hem tingut fins ara, el basat en salaris baixos, precarietat, poca qualificació, una explotació desmesurada del territori–, amb tota probabilitat, està esgotat i que, per tant, l'haurem d'anar canviant.

En aquesta intervenció jo voldria també dir de quina manera o a quins recursos no convé que ens encomanem en aquest moment. És a dir, ara el que no pot ser és que ens vinguin amb propostes d'això que algú n'ha anomenat «la flexiseguretat», eh? Allò de demanar a qui ha patit el període d'expansió que ara faci nous esforços per dir allò que «després, quan hi hagi riquesa, ja ho repartirem». Primer, perquè sabem que no s'acaba

repartint, però sabem també molt bé –i aquí coincidim absolutament amb els sindicats– que la paraula «flexibilitat» ha sigut utilitzada durant massa anys per avaluar mesures desreguladores que han deixat indefensa la població, han segmentat el mercat i ens han portat a una elevadíssima taxa de temporalitat, que encara s'està agreujant, perquè en aquests moments, dissortadament, bona part del treball que es destrueix és fix i del treball que es crea torna a ser temporal.

Coneixen vostès el nostre fil roig, la filogènia de la nostra coalició, i, per tant, suposo que aquestes reflexions no els han de sorprendre. Ho he dit abans i ho dic també en aquest moment: no podem estar disposats que siguin els treballadors i les treballadores del nostre país els que paguin la pitjor part de la crisi actual.

Una vegada dit això, a desenvolupar aquelles polítiques que ens permetin anar més enllà a avançar en aquesta transformació de l'economia, a garantir el manteniment de les polítiques socials i d'ocupació per acompanyar els sectors socials que pateixen i patiran més la crisi en la qual estem immersos, i a desenvolupar les polítiques pressupostàries, fiscals i de finançament per fer possibles els dos punts anteriors, evidentment que aquí tenen, tindran sense cap mena de dubte, la nostra col·laboració.

Moltíssimes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, jo crec que la crisi no és una arma que es pugui llençar contra cap govern. Per tant, començant per aquí, o resumint-ho per aquí, també demostrem la nostra actitud, des de Ciutadans, que no serem nosaltres qui fem demagògia i qui aprofitem una situació de crisi econòmica de tota la població, doncs, per treure rèdits polítics o rèdits electorals.

Per tant, vull aprofitar aquest torn per remarcar la nostra col·laboració amb el Govern en aquelles mesures..., i ho demostrarem a la següent proposta, que no posarem traves perquè tirin endavant mesures que tot i que en puguem discrepar o considerar insuficients o parcialment –o substancialment, en alguns casos– modificables, doncs, estarem allà.

Però dit això, també hem de dir que sí que estarem vigilants. I vigilants vol dir que..., com bé deia el president abans, és cert que no estem en un debat de pressupostos, però és en els pressupostos on es veuen les prioritats dels governs. És allà on es veuen, en aquest projecte, el projecte d'un govern i d'un parlament. I serà llavors quan nosaltres veurem i posarem a sobre la taula –i dic aquestes paraules, que estaran al diari de sessions, per recordar-les en el mateix debat de pressupostos– que aquestes mesures, aquesta contenció, aquesta moderació de què es parlava, de la despesa pública, totes aquestes propostes que hem fet i que algunes ha agafat

el mateix president, les voldrem veure en els pressupostos de 2009.

I també tanquem aquest debat amb certa preocupació, com inicialment, doncs, perquè, torno a dir-ho, tampoc hi han hagut explicacions de què s'ha fet fins aleshores per part d'aquest tripartit, de com hem aprofitat aquestes situacions de bonança econòmica, com es parlava abans. Com recordàvem nosaltres des de Ciutadans, aquesta duplicitat de pressupost no s'ha vist compensada amb una doble millora en els serveis, amb una doble millora en infraestructures, amb una doble millora a les ajudes a petites i mitjanes empreses. Per tant, ens preocupa que en aquesta situació tanquem aquest debat, no? Per tant, no serem tampoc aquí..., no ens amagarem la nostra situació de preocupació.

Però també hem de dir, per altra banda, que des del nostre punt de vista, des de Catalunya sí que hem de liderar. Però no només liderar políticament, sinó perquè socialment i econòmicament Espanya, pel que representa Catalunya quant a balances comercials, quant a interessos, quant a situació de reciprocitat, d'interessos conjunts..., ha de liderar Espanya. I ha de liderar-ho precisament per això. Hem parlat molt aquests dies de les balances fiscals. Poc se'n parla, de les balances comercials. Poc es parla de les empreses i treballadors catalans que també tenen interessos socials i econòmics a la resta d'Espanya. Poc es parla d'aquestes empreses catalanes que tenen bona part del seu mercat a la resta d'Espanya.

Per tant, des del nostre punt de vista és important que des del Govern de Catalunya es lideri Espanya sense complexos, però també, com també s'ha comentat des d'un portaveu, amb propostes. Perquè ens escoltin també hem de fer propostes i hem de tenir capacitat d'influència.

I em sobta molt –fins i tot és una mica surrealista, no?, si em permet l'expressió– sentir membres de l'executiva del partit que governa Espanya dient que l'ICO no fa el suficient. Doncs, bé, digui-li-ho vostè al president del Govern, que el té al costat de l'executiva i el té en el mateix partit. Per tant, no deixa de ser una mica preocupant, també, no?, aquesta situació, de veure com es fan propostes amb un barret i després resulta que un pertany a un partit que dóna suport i que governa Espanya i que després diu que l'ICO no fa el suficient.

Doncs, bé, comparteixo la preocupació del senyor Iceta, que l'ICO no fa el suficient, celebros –parcialment, perquè també deixi'ns que creguem que és probablement insuficient–..., però l'esforç de l'ICF és important. Però aquesta tasca és en el bon camí. Creiem que la tasca que hi hagi «intervenció», entre cometes, en aquest cas de l'Institut de Crèdit per ajudar petites i mitjanes empreses per la falta de liquiditat que tenim al mercat, és important.

I aquí també hem de dir, pel que fa referència..., hem de parlar de competitivitat. S'ha parlat abans d'excel·lència, no? I hi estem d'acord, d'excel·lència, però, per a això, no posin vostès traves. No posin traves a les universitats, no posin traves a la creació d'empreses a Catalunya –abans algú deia que l'Estat espanyol estava amb els índexs més baixos a l'hora de facilitar la crea-

ció d'empreses. No conec..., només conec la impressió d'algunes patronals i d'alguns grups de petites i mitjanes empreses, però la sensació que hi ha a Catalunya no és precisament que vostès faciliten la creació d'empreses, més aviat és al contrari: que a Catalunya costa molt més que a altres comunitats autònomes posar en marxa, engegar, de vegades, empreses.

Per tant, en aquest cas també li demanariem que aquestes mesures que es poden reflectir les vegem. I allò que diuen d'«el movimiento se demuestra andando», doncs, ja veurem quin és el moviment i per on caminen. Però la veritat és que els propers pressupostos veurem si aquest Govern és capaç d'«apretar-se» el cinturó, de no només demanar «apretar-se» el cinturó als ciutadans, sinó «apretar-se» el cinturó també des de la mateixa Administració pública.

Amb aquest aspecte constructiu però alhora vigilant, és amb el que Ciutadans afronta aquesta crisi, intentant col·laborar, com hem fet en el Pacte de l'habitatge i en altres qüestions d'aquest Govern, en allò que creiem considerable..., o que considerem essencial per a l'interès general de Catalunya. I també, amb aquesta posició de control de despesa, de marcatge, en allò que, com és també una obligació nostra, hem de fer pels nostres votants i per tots els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Doncs, si no hi ha més intervencions, aquest punt acaba aquí.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, consultats els grups parlamentaris i d'acord amb els portaveus, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia, en el sentit que els punts números 8, 9, 10 i 11, que són la Memòria de la Comissió de Peticions, el procediment per elegir quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic, el procediment per elegir-ne sis de la Junta de Govern del Memorial Democràtic i el procediment per elegir nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau, es poguessin fer a partir del punt quart de l'ordre del dia; és a dir, ara, i abans de les dues, aproximadament. *(Pausa.)*

Doncs si és així...

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al desembre del 2006 i al 2007 (tram. 264-00001/08)

...passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al desembre del 2006 i al 2007. D'acord amb l'article 60.8, la Memòria de la Comissió de Peticions ha de ser pre-

sentada al Ple. I en farà la presentació l'illustre senyor Antoni Comín, que n'és el president.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, permetin-me que comenci llegint un article del Reglament, que és l'article 60.8, que diu: «La Comissió de Peticions ha de presentar al Ple del Parlament una memòria anual sobre les seves activitats.» Per tant, en aquest moment no fem res més que complir una disposició legal i, per tant, avui tinc l'honor d'inaugurar una pràctica parlamentària, però que entenc que es convertirà en una tradició any rere any en aquest Parlament. Per tant, vagin-se acostumant que un cop l'any el president de la Comissió de Peticions, sigui jo o sigui un altre, intervengui brevíssimament davant del Ple del Parlament.

Per cert, em permeto també, d'acord amb la meua posició, com a president d'aquesta comissió suggerir a la Junta de Portaveus d'aquesta cambra que potser d'ara endavant en aquest tràmit intervinguin ni que sigui de manera brevíssima tots els grups. Per què? Per un motiu, perquè aquesta comissió, una comissió que està sent capaç de treballar amb molt de consens i de manera molt cooperativa, crec que seria molt bo que aquest capteniment cooperatiu dels diputats i dels grups quedés palès en el Ple, en el Ple d'aquesta cambra.

Dit això –la qual cosa no vol dir que jo no intervingui encantat com a representant de tots els grups en tant que president de la comissió i que, per tant, no estigui molt orgullós de merèixer la confiança de la resta de grups–, un molt breu balanç. Passo endavant –volia fer un agraïment personalitzat, però el temps no m'ho permet, de tots i cadascun dels membres de la comissió.

Hem rebut, al llarg de l'any 2007, seixanta-dues peticions. La temàtica és molt variada. La tenen vostès a l'informe. Hi ha una majoria de peticions relatives a qüestions vinculades a l'Administració de justícia, però també tenim peticions relatives a qüestions com, per exemple: la cultura, 4; l'educació, 3; habitatge, 6; infraestructures i transports, 4 peticions; treball, 3 peticions; temes relatius a la seguretat, 3 peticions; sanitat i seguretat social i serveis socials –un dels temes amb relació als quals rebem més peticions–, 7 peticions. I justícia –Administració de justícia–, 13 peticions.

Són peticions que procedeixen majoritàriament de peticionaris homes. Hi ha una claríssima –això és un tema a considerar– desproporció de gènere, en aquest cas, i –això ja no és tan estrany– una majoria de peticionaris de les comarques metropolitanes. Són peticions molt heterogènies. Moltes són de competència de la Comissió de Peticions i moltes altres no poden ser admeses a tràmit perquè la comissió no pot admetre a tràmit totes aquelles peticions que són objecte d'un tràmit administratiu o judicial.

Valoració dels treballs. És una comissió nova i, en aquest sentit, aquesta fase que hem estat tirant endavant durant aquest any 2007 ha sigut una fase de rodatge, i els grups parlamentaris n'estem molt orgullosos. Hem aprovat, a principis de l'any 2008, unes normes internes de funcionament, que va aprovar la Mesa del Parlament.

Hem pogut contrastar altres experiències, que ens permetran acabar d'aclarir millor els protocols i el funcionament de la comissió, com per exemple el cas de la Comissió de Peticions del Parlament escocès.

El més important a transmetre aquí és que nosaltres intentem, en totes les peticions, extreure'n allò que tenen de generalitzable, extreure'n allò que tenen d'interès general o generalitzable. Això vol dir que en alguns casos hem entès que la petició tenia relació amb una norma legislativa amb relació a la qual aquest Parlament podia intervenir i que requeria una modificació. Aquí –ja ho vam veure en el cas dels senyors Vendrell– s'expressa en tota la seva plenitud el sentit i l'interès i la força de la Comissió de Peticions.

Però també hi han hagut altres casos, com per exemple la indemnització relativa als presoners del règim franquista, en què el que constatarem és que la norma amb relació a la qual s'estava fent la petició davant d'aquest Parlament era una norma administrativa. També en aquests casos, la comissió ha decidit fer-se responsable i considerar la petició, perquè en la mesura que aquest Parlament té funcions de control i impuls del Govern entenem que també podem fer recomanacions al Govern amb relació a les seves normes de tipus administratiu.

Els compromisos de futur, que s'expressen en aquesta memòria que ara aprovarem crec que és de tot el que es diu a la memòria el que cal que els diputats d'aquesta cambra tinguin més clar. Adquirim compromisos de futur. El primer, fer una política de comunicació i de difusió d'aquesta comissió, perquè estem comprovant que és un mecanisme de participació formidable que permet constatar de manera pràctica als ciutadans que ells, de manera individual o col·lectiva, poden provocar canvis en el nostre ordenament jurídic; per tant, una política de comunicació.

El segon, incorporar les noves tecnologies i, per tant, les comunicacions electròniques.

El tercer, treballar més a fons les peticions que tenen aquest valor qualitatiu de ser generalitzables, fent que compareguin experts, que compareguin els membres del Govern concernits.

I, per acabar, un compromís de futur important, que és la necessitat de reforçar els serveis d'aquesta comissió en la mesura que genera un volum de feines, diguem-ne, de tramitació considerable que la fan una comissió diferent de la resta de comissions del Parlament i, en aquest sentit, en aquesta memòria s'adquireix un compromís per tal de dotar aquesta comissió, si així fos necessari en el futur, de tots els mitjans necessaris per tal de tirar endavant la seva feina.

Acabo dient només que entenem, com deia, que la Comissió de Peticions és una oportunitat immillorable per fer una de les coses que aquest Parlament, la seva Mesa i la seva Presidència, han estat desitjant i prenent en els últims anys, que és acostar-lo i obrir-lo als ciutadans, doncs, aquesta és una de les vies clarament més eficaces per a aquesta política de proximitat i d'obertura del Parlament de Catalunya als seus ciutadans.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Comín. Passem a la resta de punts que hem esmentat abans.

Procediment

per a elegir quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.b de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00010/08)

En primer lloc, el novè. Per a aquests punts cal votació i cal quòrum.

(Pausa llarga.)

El novè punt de l'ordre del dia, doncs, és el procediment per a elegir quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic. Demano als serveis de la cambra que preparin la votació perquè haurà de ser electrònica i secreta. Tal i com estableix l'article 6.2.b de la Llei 13/2007, del Memorial Democràtic, per tal que resultin elegits, es requereix una majoria dels dos terços.

Els candidats proposats pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa són el senyor Josep Maria Solé i Sabaté, el senyor Joan Culla i Clarà, la senyora Montserrat Duch i Plana i el senyor Albert Balcells i González.

Com he dit abans, la votació serà electrònica i secreta.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa i rialles.)

El resultat ha estat de 110 vots a favor, 3 vots en contra i 11 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida de dos terços, queden designats els quatre membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic proposats pels grups parlamentaris.

Procediment

per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (article 6.2.c de la Llei 13/2007, del 31 d'octubre, del Memorial Democràtic) (tram. 284-00021/08)

El desè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic. D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, en aquest cas, els proposo que la designació sigui feta per assentiment.

Els candidats proposats són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Hilari Ernest Raguer i Suñer; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Josep Lluís Martín Ramos; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Enric Pujol i Casademont; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Mònica Querol i Querol; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per

Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Andreu Mayayo i Artal, i pel Grup Mixt, el senyor Juan Carlos Losada Malvarez.

Podem fer aquesta designació per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats i designada els senyors i la senyora damunt dits com a nous membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic.

Procediment

per a elegir nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00011/08)

I aquest onzè punt de l'ordre del dia també caldrà votació electrònica i secreta. És el procediment per a elegir nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Atesa la proposta del Consell Català de Foment de la Pau, els candidats proposats pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa són la senyora Tica Font i Gregori, el senyor Arcadi Oliveres Boadella, el senyor Rafael Grasa i Hernández, la senyora Anna Bastida i Navarro, el senyor Josep-Maria Terricabras Nogueras, el senyor Vicenç Fisas Armengol, el senyor Antoni Pigrau Solé, la senyora Mònica Sabata i Fernández i la senyora Àngels Mataró.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 69 vots a favor i 56 abstencions.

Queden designats, doncs, els nou membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Sr. Bayona i Rocamora i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius per a crear els espais de benvinguda educativa (tram. 317-00180/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Per formular la primera, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estos últimos días hemos conocido la propuesta del Departamento d'Educació de lo que se llaman espacios de bienvenida educativa. Unos espacios que, con la información que tenemos, parece ser que van a separar de los centros –de algunos centros– a alumnos en función de su origen o en función de su lengua.

Por lo tanto, nos gustaría saber la opinión, lógicamente, si puede ser unitaria, del Gobierno, por una vez, que no sirva de precedente, en esta ocasión. Ya manifestamos que va a ser difícil, puesto que ya han habido opiniones distintas. Desde nuestro punto de vista, no se puede defender en pleno siglo XXI un modelo de asimilación pura y dura. Hay que defender un modelo de integración, y, por tanto, si ese es el modelo del tripartito, nosotros no lo compartimos.

Queremos saber cuál es la diferencia entre estos espacios de bienvenida educativa y las aulas de acogida.Cuál es la diferencia que hacen tan necesario separar a los alumnos previamente, antes de que entren en un centro educativo.

Nos gustaría saber la opinión, vuelvo a decir, unitaria, si puede ser, del Gobierno, y saber por qué son tan necesarias y por qué hace falta separar a los alumnos, según la propia *conselleria*, en palabras de la Generalitat, «para promover su integración social, sensibilizarles sobre la lengua catalana y la realidad cultural del país, a través de talleres educativos y culturales». Y queremos saber de qué se trata y qué motivos hay para separar en función de origen o lengua a los alumnos que vienen a vivir a Cataluña.

Gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, l'objectiu no és separar els alumnes per raó de llengua o d'origen. Vostè ha fet aquesta afirmació, que res té a veure amb l'objectiu que tenen aquests espais d'acollida, que són espais que es posaran en marxa, en principi en dues ciutats, amb caràcter experimental, d'acord amb els municipis, amb els ajuntaments, ateses les seves especials circumstàncies.

Per tant, no faci vostè tot un discurs dient coses que no hi són, i menys parlant d'un tema en què el Govern té una posició, que és sobradament coneguda. I vostè, a aquestes alçades ja del curs, eh?, l'hauria de conèixer.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Bueno..., señor Montilla, señor presidente, desde luego su respuesta, no sé si es que no conoce la diferencia entre unas aulas u otras, o no nos lo quiere explicar. Porque mi pregunta era muy clara: «¿Qué motivos hay para crear estos espacios, cuando ya tenemos aulas de acogida?» Y se lo vuelvo a preguntar, por si a usted le va bien respondernos en la siguiente ocasión.

Pero ya le digo yo —y con las palabras de su Gobierno— cuáles son esos objetivos. Se ha dicho claramente. Es decir, un objetivo de origen, es decir..., y sí que es segregación y sí que es separación, puesto que son centros... No está en el propio centro, está fuera del centro. Por lo tanto, no creemos en un modelo de separación.

Y va a ser curioso ver cómo aquellos que acusan a algunos de segregación... Y vuelvo a desmentir la mentira a la que usted ya está acostumbrado a decir, la mentira de que aquí los que defendemos, por ejemplo, el bilingüismo en las aulas no queremos segregación y separación, sino que convivan en la misma aula. Y lo digo claramente de entrada. Va a ser curioso ver cómo su Gobierno va a ser el que defienda la segregación por cuestión de lengua u origen. Un Gobierno supuestamente «d'esquerres i catalanista».

Pues bien, nosotros no nos sumamos a ese modelo. Si este es su modelo para el plan de inmigración, no cuente con Ciudadanos, y no cuente con un partido que dice que no importa ni el origen de las personas ni la lengua que hablen.

Gracias.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ho repetixo, l'objectiu d'aquests espais, que amb caràcter experimental es posen en marxa o es posaran en marxa en dos municipis..., ho dic per contextualitzar-ho, però que una altra cosa són les aules d'acollida, que n'hi ha més de 1.200 funcionant. Això altre són uns espais que tenen uns altres objectius, atesa, entre altres coses, una realitat. I és fruit, entre altres coses del reagrupament familiar, l'important nombre d'alumnes que arriben al llarg de tot el curs, amb la matrícula viva, i les dificultats que això implica, entre altres coses, per garantir la seva integració.

Per tant, no és amb l'objectiu de segregar, sinó al contrari, d'integrar, d'integrar i d'afavorir aquesta integració, que es posin en marxa aquests nous instruments,

amb caràcter experimental, ateses aquestes circumstàncies que he esmentat.

Vostè, doncs, pot dir el que vulgui, però l'objectiu és aquest. Ho fem d'acord amb els ajuntaments, ateses aquestes característiques, i atès també l'increment, entre altres coses fruit de la reagrupació familiar, del nombre d'alumnes que arriben al llarg de tot el curs.

I l'objectiu és integrar, no segregar; ni per raó de llengua, ni per raó, evidentment, de procedència. No és aquest l'objectiu. Faci el favor de no dir les coses que no són, o d'informar-se, ho repeteixo, a aquestes alçades del curs, una mica millor.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ajornament de les reunions de la Comissió Mixta de Transferències i la Comissió Bilateral Generalitat - Estat i sobre les perspectives de desplegament de l'Estatut (tram. 317-00184/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. President Montilla, preguntem sobre les reunions de la Comissió Mixta de Transferències i la de la Bilateral. El seu ajornament és una prova que les coses, pel que fa l'Estatut, no van bé. El 9 d'agost es compleixen dos anys de l'entrada en vigor de l'Estatut, i en aquests dos anys, el Parlament i el Govern català han treballat per desplegar-lo. Però pel que fa al desplegament amb aquells que el vam pactar, l'Estat i el Govern del PSOE, el balanç és molt insuficient. No compleixen el pacte a dos que és l'Estatut. S'està molt per sota de les necessitats de la gent i de l'autogovern, que pot donar-hi resposta l'Estatut com s'ha mostrat en el debat d'aquest matí. Queden temes importants pendents, com el finançament, amb criteris objectius i recursos suficients; la modificació de lleis per complir les previsions de l'Estatut, o els traspassos anunciats fa més d'un any, com rodalies.

L'Estatut del 79 en vint-i-set anys no es va desplegar plenament. L'Estatut de 2006 no es pot desplegar en dos anys, és evident. Ara bé, el desplegament de l'Estatut no es pot eternitzar, perquè dels seus preceptes se'n desprenen millores per a les condicions de vida de la gent: millores en serveis públics, en gestió de la immigració, en inspecció de treball, en beques o en gestió del transport ferroviari o dels aeroports.

Aquestes qüestions no poden esperar més. S'han de complir. Perquè lleis i pactes es fan per complir-se. Però també perquè la posició que manté l'anomenat Govern amic espanyol ens genera avaries socials, polítiques i institucionals a Catalunya. Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa coincideix amb el Govern català

d'ajornar les reunions. Són moments de què ells compleixin el pacte, no de fer més fotos. Són moments de fets, són moments de traspassos i de transparència; com les balances fiscals, que posen fi al tòpic dels catalans com a insolidaris, promogut irresponsablement per certs polítics i periodistes intoxicadors.

És per això que volem conèixer la valoració que fa de l'ajornament de les reunions i de les perspectives del desplegament de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament el got no està ple; tampoc està buit, no?

Com vostè diu, el desplegament estatutari té dues vessants, no?, la que correspon al Govern de la Generalitat i a aquest Parlament, i la correspon també al Govern de l'Estat. I en aquests quasi dos anys el Govern de la Generalitat ha avançat notablement en el desplegament que depèn d'ell i del Parlament. Hem impulsat lleis tan importants com la creació de l'Agència Tributària de Catalunya, la de la Presidència i del Govern –que esperem aprovar a la tornada de vacances–, la del Consell de Relacions Laborals, la del Consell de Seguretat Pública de Catalunya, el Memorial Democràtic, la del dret a l'habitatge, la de serveis socials o la del dret de les dones a eradicar la violència masclista.

I pel que fa al desplegament extern, hem plantejat al Govern de l'Estat un conjunt de traspassos de gran importància, com vostè d'alguns d'ells n'ha fet vostè menció. Temes que en aquests moments estan damunt de la taula: la inspecció de treball, les autoritzacions iniciades de treball per a persones immigrants, o el servei de rodalies de Renfe, a més a més, òbviament, del nou model de finançament.

La part catalana va considerar..., el Govern de Catalunya va considerar necessari ajornar uns dies la celebració de les reunions previstes –la Comissió Mixta de Transferències i la Comissió Bilateral–, tot i que, cal dir-ho, no estaven formalment convocades –no s'havien convocat, havíem fixat una data, però no estaven convocades–, perquè els acords que s'havien de prendre no estaven prou madurs.

En el cas de la Comissió Mixta, estava pendent de tancament la concreció d'algunes qüestions de caràcter tècnic i altres que afecten la valoració d'aquests traspassos –confio que en els propers dies aquests acords s'acabin tancant definitivament.

En el cas de la Comissió Bilateral, hem exigit un ordre del dia amb continguts. L'important no és fer més o menys reunions, l'important és tancar acords, bons acords.

Les reunions s'han de fer per avançar en el desplegament estatutari, i així ho hem expressat. És voluntat del

Govern de la Generalitat, si els treballs de preparació d'aquestes reunions culminen satisfactòriament –espero que sigui així–, realitzar ambdues reunions abans d'acabar aquest mes de juliol, i, per tant, al llarg dels propers dies.

El desplegament de l'Estatut és l'objectiu central del nostre Govern. Serem exigents en el seu desplegament i en la defensa dels interessos de Catalunya, no en tingui vostè cap dubte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç del curs polític (tram. 317-00181/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, abans de fer-li la pregunta, deixi'm que li digui que, després d'escollar la pregunta del Grup d'Iniciativa per Catalunya, no m'estranya que el conseller Castells es plantegi canviar de socis de Govern, no? Però, en qualsevol cas, anant a la pregunta, que és el que interessa al conjunt dels ciutadans de Catalunya, no?, quin balanç fa vostè del curs polític que tot just acaba amb el Ple que estem celebrant avui?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest Govern i aquest president es troba... molt còmodament amb els socis que té. I, per tant, respecte a aquesta primera observació que vostè ha fet, està fora de lloc.

I jo crec que, respecte a la primera qüestió... i a l'altra qüestió que vostè ha plantejat, n'he donat complida resposta aquest matí.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquest matí hem parlat de la crisi econòmica, però jo el que li feia era una pregunta al voltant de quin balanç feia de l'actual curs polític, que acaba en aquest Ple, si és que no ens hem de veure aquest mes d'agost per alguna Diputació Permanent, perquè el finançament no surti com ha de sortir. En qualsevol cas, ja ho veurem, no?

Però vostè, senyor Montilla, no ha fet un balanç de quin ha estat el curs parlamentari, i la veritat és que en aquest any han passat moltes coses a les quals vostès no hi han posat solució. Fa un any vam patir una apagada històrica, per la debilitat de la nostra xarxa elèctrica. A dia d'avui no s'han fet, s'han posat les sancions però no s'han fet les inversions necessàries per garantir el subministrament elèctric. No hem aprovat la llei de garantia del subministrament elèctric. Ja veurem què passa aquest mes d'agost amb el tema de la llum i del corrent elèctric a les comarques gironines, que continuen patint greus deficiències, i el Govern no ha fet absolutament res per pal·liar-les. Tampoc hem rebut ni han fet les inversions necessàries en la xarxa viària, no?, a rodalies. No s'ha produït, tampoc, com deia el seu soci d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ni la reunió bilateral ni la reunió mixta, per tal de poder abordar la transferència de les rodalies, qüestió que, per altra banda, en aquest Parlament, tothom hi està d'acord. I per tant, segurament, qui no hi està d'acord és el seu Govern amic, els seus socis del Partit Socialista Obrer Espanyol, no?

També vam veure l'espectacle de la sequera, on tampoc s'ha fet cap mena d'inversió aquest any pel que fa a les infraestructures hídriques. I el seu Govern l'única cosa que ha fet és, com ha recordat aquest matí el senyor Mas, encomanar-se a la Moreneta i a la pluja per tal de resoldre el problema.

Senyor Montilla, senyor president de la Generalitat, vostè està en condicions de garantir avui, davant del poble de Catalunya, que, en els propers dies, els catalans podran marxar de vacances sense trobar-se una altra vegada amb els col·lapses que cada any es produeixen a les carreteres catalanes? (*Remor de veus.*) A mi m'agradaria saber si vostè ho pot fer, no?

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

En qualsevol cas, cregui'm, sincerament, ja li ho demano, que aquest estiu, com l'estiu passat, no se'n vagin de vacances i quedin-se al peu del canó solucionant els problemes que tenen els catalans.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula. (*Remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és difícil, eh?, de contestar la seva pregunta... (*Rialles.*) La veritat és que vostè ha fet una descripció del balanç i del país que, certament, no estem en el país d'Àfrica en el país de les meravelles. Això, segurament és vostè... No, no estem en aquest país, no? Però tampoc és per fer la descripció que vostè n'ha fet.

Perquè, miri, va haver-hi una apagada. I el Govern el que va fer és actuar, primer, perquè s'atengués la gent i

se solucionessin les seves reclamacions; amb un precedent molt important: sense necessitat que la gent hagi de recórrer a la justícia, que és cara i lenta. I així ha estat el balanç. L'empresa mateixa ha reconegut indemnitzacions de prop de 19 milions d'euros als consumidors.

Es va fer una llei, no l'ha aprovat el Parlament. El Govern va remetre, en el termini en què es va comprometre, una llei al Parlament. Ara, la responsabilitat, si de cas, és de tots. S'han comunicat les sancions corresponents a les empreses, d'acord amb la nova legislació. I s'estan fent les inversions. Avui la xarxa elèctrica de la ciutat de Barcelona i de la seva àrea d'influència és molt més segura que no ho era fa un any; això, sens dubte.

Bé, miri, també s'estan fent les inversions en la xarxa viària; entre altres coses, també fent-ho de manera..., per garantir, en la mesura del possible, que no es puguin produir aquests col·lapses que vostè diu que es produiran, i que, escolti, això depèn de quan surti la gent. Per part nostra es posarà el dispositiu per garantir, evidentment, que això no es pugui produir.

Per tant, no sé el balanç de què vostè parla. Vostè ha descrit un país que, ho repeteixo, és una mica caricaturesc i no es correspon amb la realitat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i la necessitat del treball conjunt en la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00182/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. President, en la darrera setmana s'han publicat el segon informe del Govern sobre les balances fiscals 2001-2005, i el primer del Govern espanyol del 2005; curiosament, poc abans de la data per tenir les línies bàsiques del nou sistema de finançament fixat. Independentment del mètode emprat i de l'administració o de la institució que faci el càlcul, el que queda clar és que els resultats són greus.

Ahir, es va dir «exercici de transparència». Nosaltres diem que sí, fruit de quinze anys de reclamar aquestes balances i de més de quatre anys de treballar-hi i de prioritzar-ho des del Govern de la Generalitat, malgrat els regatejos estatals. Però la transparència ha de servir per a alguna cosa més, més enllà de la transparència en si mateixa.

Bé, deia també el Ministeri d'Economia, ahir: «Es confirma la funció redistributiva estatal.» Nosaltres entenem que és un intent de maquillar dèficits importants en el nostre sistema de finançament, i de maquillar quina és la causa per la qual, després d'aquesta funció redistri-

butiva, les famílies catalanes són les vuitenes de l'Estat en renda disponible, quan el nostre producte interior brut és el quart de tot l'Estat espanyol.

Cal canviar el sistema, perquè no pot arribar a provocar, aquest sistema, que les famílies catalanes arribin a tenir un nivell de serveis públics per sota dels de les comunitats autònomes amb superàvit fiscal. I ara va de debò. Com s'ha dit aquest matí, les forces polítiques catalanes no podem cometre els errors en clau de país que es van cometre amb la negociació de l'Estatut a Madrid, cal anar més enllà dels càlculs personals i de partit. Ni ens podem permetre d'entonar aquell «nosaltres sols», com feia ahir Francesc Antich i, aquest matí, el cap de l'oposició, que pot ser èpic de cara a la parròquia, però entenem que gens útil i fins i tot contraproductiu per als països respectius. Cal unitat d'acció a tots dos nivells, remar en la mateixa direcció, com dèieu vostè aquest matí, president.

I Esquerra hi hem posat tots els esforços perquè fos així. I els que siguin convenients d'ara endavant. Però demanem coresponsabilitat dels partits que van votar que sí a l'Estatut, per una agenda conjunta a Catalunya. I també amb els governs de les Illes i del País Valencià.

President, el nostre grup vol saber si comparteix aquestes necessitats, i aquesta necessitat de treball conjunt, coresponsable, per a un sistema de finançament just per reforçar el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, voldria començar expressant –i estic segur que ho compartim– la satisfacció per la publicació de les balances fiscals, per primera vegada en la nostra història per part del Govern de l'Estat. Les balances també s'havien publicat aquí per part d'un grup d'experts, fa temps. Crec que és un pas important el que s'ha fet, constitueix un acte de justícia. Té una transcendència i una significació molt especials per a nosaltres. Estic segur que aquest fet ens ajudarà a combatre i a desfer alguns dels tòpics i dels prejudicis que han pesat negativament i injustament, eh?, contra Catalunya. Algunes veus malintencionades contra el nostre país van rebre ahir una invitació jo crec que a callar.

Ahir, l'Estat va guanyar en transparència, i s'ha fet un pas més cap a un model més transparent i més just. I ha estat de nou per una iniciativa exigent i raonada de les forces polítiques, de les institucions i de tota la societat catalana. Ha quedat clar que Catalunya pateix un dèficit fiscal important; és dels que el pateix més. Les balances no poden ser la base única del nou sistema de finançament, així ho he defensat sempre, però la informació que proporcionen ha de ser tinguda en compte, en consideració, ja siguin les de l'Estat, com les realitzades també pel grup d'experts catalans, donades a conèixer també tot just fa uns dies.

La reducció o l'increment del dèficit depèn també, a més a més, de la inversió de l'Estat, d'aquí la importància de la disposició addicional tercera de l'Estatut i l'acord a què es va arribar el mes d'octubre sobre les inversions de l'Estat. La millora del finançament comportarà, òbviament –ha de comportar– una reducció d'aquest dèficit fiscal, que la publicació de les balances, a més a més, fa inapellable. La mateixa disposició addicional tercera, jo crec que ajudarà també a la reducció d'aquest dèficit.

Avui tenim un argument més a favor de l'exigència de Catalunya a disposar d'un finançament més just. Aquest matí, vostè ho ha dit –i ho compartim, no?, jo també ho he dit–, que Catalunya necessita les competències i els recursos previstos en l'Estatut, per lluitar també, d'una manera més eficaç, contra la crisi econòmica.

Comparteixo amb vostè el desig, també, d'unitat de les forces polítiques i de la societat catalana al costat del Govern en la negociació. Si ho fem així, estic segur que serem capaços de sortir-nos-en.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els espais de benvinguda educativa amb relació al model vigent d'integració dels alumnes nous nats (tram. 317-00183/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Flora Vilalata.

La Sra. Vilalta Sospedra

Gràcies, president. Molt honorable president, l'arribada a Catalunya de persones nouvingudes, per motius de processos migratoris, ha fet que les aules de les escoles hagin d'acollir un gran nombre d'infants i joves que provenen de diverses cultures, i que tots ells porten a les seves motxilles bagatges molt diferents pel que fa a la llengua, als costums, als hàbits i als sistemes educatius dels països de procedència, en el cas en què hagin estat escolaritzats.

El nostre sistema educatiu ha hagut de fer front i donar resposta per assolir una bona integració i cohesió. Des de l'any 2004, comptem amb les aules d'acollida i els plans educatius d'entorn, així com també amb un immens contingent de bons professionals que han fet que tot plegat fes funcionar el nostre sistema educatiu.

Les persones que arriben al nostre país no sempre hi arriben al començament del curs escolar, i això fa que es produeixi el que hem anomenat com a «matrícula viva». Aquest fet no es dona per igual a tot arreu, la distribució varia, i això fa que alguns municipis i comarques es vegin afectats de manera desigual.

Enguany, el Departament d'Educació vol posar en marxa els espais de benvinguda educativa, amb caràcter de

prova pilot als municipis de Reus i Vic. Aquests espais experimentals i complementaris als recursos actuals vigents possibilitaran una atenció individualitzada als infants, als joves i a les seves famílies. Un espai d'acolliment, formació i informació que permetrà conèixer i donar resposta de manera eficient a les necessitats que es detectin en el futur alumnat, alhora que els permetrà promoure la seva integració social, el coneixement de la llengua catalana, la realitat cultural del país d'acollida i el seu entorn més immediat: el barri i el municipi.

Honorable president, creu vostè que la implementació d'aquests espais suposa un canvi en el model d'integració iniciat l'any 2004? O és un pas més endavant que completa les estratègies que ja es porten a terme, i que tot plegat contribuirà a enfortir la cohesió social, la igualtat d'oportunitats i el prestigi del nostre model educatiu?

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, permeti'm que ho digui ben clar d'entrada, com ho he dit anteriorment al diputat portaveu del Grup Mixt: no estem davant d'un canvi de model en la política d'integració escolar dels infants i joves nouvinguts a Catalunya. Estic convençut que tota la cambra comparteix que el repte més important, o un dels reptes més importants que té la societat catalana és la plena integració de la nova immigració arribada d'arreu del món en els darrers anys. Especialment a les nostres escoles, que han assumit el repte des del primer moment amb gran professionalitat i amb sensibilitat social.

El nostre sistema educatiu ha aconseguit, en el curs 2007-2008, un total de 133.000 alumnes d'origen estranger –un 12,5 per cent del total dels alumnes. Ho estem fent amb nous recursos i instruments, com són les aules d'acollida i els plans educatius d'entorn. Tant les unes com els altres han funcionat molt positivament els darrers anys. Ara bé, sabem que el fenomen de la matrícula viva durant tot el curs escolar pot representar, en alguns casos, una distorsió del procés educatiu dels centres.

Davant d'això, el Departament d'Educació i els ajuntaments han decidit posar en marxa uns espais de benvinguda educativa a Vic i a Reus, que el curs 2006-2007, aquests dos municipis tenien un 16,9 i un 15,2 d'alumnes estrangers respectivament –per sobre, per tant, de la mitjana. Es tracta d'iniciatives pilot, en tot cas complementàries de les aules d'acollida.

Aquests espais de benvinguda volen guiar el procés que va de l'arribada a la ciutat a la incorporació a l'escola, amb la voluntat que es faci amb les millors condicions possibles, per facilitar el procés de plena integració dels nous alumnes. S'ubiquen dins dels plans educatius d'entorn i n'assumeixen, per tant, la seva lògica inclusiva. La seva funció d'acolliment, d'informació i de formació es preveu limitada en el temps i variable, en funció de cada cas.

En tot cas, el que voldria subratllar és que les famílies són ben lliures d'utilitzar-los o no. Per tant, no hi ha la més mínima voluntat segregadora en aquesta iniciativa, ni amaga cap intenció de voler capgirar el model d'integració escolar. El que hi ha és la voluntat de dotar-nos de més recursos, de més instruments per assolir la finalitat que tots perseguim: la plena integració escolar i social dels nous alumnes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00185/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, va apareixent en diferents mitjans, avui mateix en la sessió de control n'hem parlat..., nosaltres no deixarem de parlar-ne, senyor president, de les balances fiscals i del finançament. I amb la pregunta de: «I ara què? I ara què, senyor president?»

Fa onze anys, un mes i tres dies que el Govern espanyol incomplia la publicació de les balances fiscals. Era un compromís que ja tenia des del 12 de juny del 1997, a instàncies de Convergència i Unió. Bé, ha arribat! Està bé, ens n'alegrem –ens n'alegrem–; efectivament, és un acte de justícia.

De totes maneres, que ningú es pensi que la feina s'acaba aquí, perquè, en tot cas, la feina comença aquí, s'inicia aquí. L'acte de justícia s'ha de consolidar, s'ha de fer efectiu a partir d'ara: com es redueix aquest dèficit fiscal.

Vostè sap que, paral·lelament, treballem colze a colze amb el conseller Castells per a una bona aplicació del nou sistema de finançament. I ho continuarem fent fins al darrer minut, senyor president –fins al darrer minut.

Però intentem concretar. Vostè ha dit que s'han de tenir en compte les balances fiscals. Li preguntem: «Les pensa utilitzar per aplicar el nou sistema de finançament?»

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, onze anys per a la publicació de les balances fiscals, però és ara que s'han publicat, gràcies a tots plegats, però també hi deu tenir alguna cosa a veure aquest Govern, també hi deu tenir alguna cosa a veure que, curiosament, del principal partit de l'oposició, certament, però també dels tres partits que estan al Govern, la publicació de

les balances fiscals figurava en els seus programes de les últimes eleccions. No és per atribuir-ne cap mèrit, però diguem-ne que les coses són com són. (*Remor de veus.*)

Miri, certament, vostès estan treballant amb el conseller Castells, amb el Govern, estan treballant amb el Govern, i jo li agraeixo el treball que estan fent, la discreció en el treball i la voluntat d'entesa i de diàleg. És amb aquesta voluntat d'entesa i de diàleg que hem de continuar treballant. Amb un objectiu que penso que és el de tots: aconseguir el millor sistema de finançament per al nostre país. Que haurà de tenir present les balances fiscals, la informació que donen les balances fiscals, perquè entre altres coses un dels objectius és reduir el dèficit fiscal, que és, entre altres coses, no sols tenir més transparència i un model més just, sinó també disposar de més recursos.

El president

El senyor Pujol pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí; gràcies, senyor president. Bé, sempre hi ha una mica de tàctica dilatòria, a veure si això és una carrera de mèrits. Nosaltres tenim molt clar, senyor president, que la nostra principal prioritat és defensar els interessos de Catalunya. Per tant, no ens trobarà competint a veure qui s'apunta estrictament la medalla, no pateixi.

Ara bé, si volen anirem junts, hi estem disposats, compartint amb vostès els mínims exigibles. No farem el ridícul, Convergència i Unió no farà el ridícul. I estem prenent riscos; ja els hem pres altres vegades. No sé si tothom en aquesta cambra pot dir estrictament i exactament el mateix. Ara, quins riscos està disposat a prendre vostè, senyor president? De quins mecanismes de pressió vostè disposa per poder actuar?

Ens parla que les tindrà en compte, les balances fiscals, però el senyor Ocaña i el Govern espanyol ja li han dit que ells no les tindran en compte. El conseller Castells la setmana passada va dir que no s'havien de tenir en compte. He vist, a vostè, en una entrevista de dilluns passat que diu senzillament el següent: «No firmaremos un acuerdo que no sea bueno para Cataluña.» Què és «bueno»? Què és «bueno», senyor president? I a més a més afegia: «Los diputados del PSC están para defender Cataluña, pero para lo que no están es para hacer caer al Gobierno de Zapatero.» És a dir, no per generar-li problemes al senyor Rodríguez Zapatero.

Digui'm, senyor president, amb quins mecanismes de pressió compta: no farem servir les balances fiscals, no farem servir el seu partit... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —acabo, senyor president. Digui'm amb quins mecanismes, ja siguin del seu partit o del seu Govern, podem comptar per aconseguir una bona aplicació del sistema de finançament.

Li ho recordo i li ho repeteixo...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...fins al darrer minut —fins al darrer minut— ens tindrà el conseller Castells al seu costat per aconseguir una bona aplicació.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. M'alegro que compartim també aquesta afirmació que feia també el president Tarradellas, que li agradava molt de fer, que es podia fer tot menys el ridícul, en política, no? Jo estic segur que aquí hi ha més diputats i grups que ho comparteixen, no?

Miri, de les balances fiscals no es pot deduir el finançament, però és obvi que aporten una informació que ha de ser tinguda en compte a l'hora de negociar el finançament, perquè disposem en aquest moment de més informació, entre altres coses això..., d'una informació que a més a més no és de part, diguem-ne, o és de part, en aquest cas, no nostre, sinó del Govern de l'Estat. És a dir, que és en aquest cas també una informació que ha de servir, entre altres coses, perquè no se'n titlli d'insolidaris, com s'ha fet durant molts anys, quan el que demostren les balances, les del grup d'experts de Catalunya i les publicades pel Ministeri d'Economia..., que el que demostren és la solidaritat de Catalunya.

Nosaltres no estem per fer caure..., jo no estic per fer caure el Govern de Zapatero. Això no vol dir que no estigui disposat a crear-li problemes, perquè de problemes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...alguns li n'hem creat i alguns més li'n crearem. (*Remors de veus.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels professionals de l'àmbit de la salut (tram. 310-00233/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, parlem d'un altre dèficit, no per això menys important,

que és el dèficit d'infermeres. El passat 10 de juliol, el Consell de Col·legis de Diplomats en Infermeria va presentar un informe que es deia *Demanda universitària i manca d'infermeres a Catalunya*.

Aquest informe calculava que la infermeria necessitaria al voltant de quinze mil persones més per tal d'assolir la ràtio europea, que està al voltant de 8,4 professionals per cada mil habitants; per contra, Catalunya es situa al voltant de cinc infermeres per cada mil habitants. Jo he de dir-li que no fa falta anar tan lluny, no fa falta anar a l'europea; altres comunitats autònomes que, si em permet l'expressió, tenen menys «solera» que la nostra en competències en matèries de salut ens superen.

També evidenciava aquest informe la caiguda de vocacions mentre la demanda assistencial s'incrementa dia rere dia. I aquesta situació és justament a l'inrevés del que passa a la resta d'Espanya.

Des del Grup Popular li voldríem demanar, davant d'aquesta situació, quines eren les actuacions del Govern per tal de donar solucions a aquest dèficit de personal d'infermeria?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, la consellera de Salut, honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, per descomptat, estem actuant en molts camins. Una afirmació que vostè ha fet no és certa: no hi ha falta de vocacions d'infermeria; el que passa és que queden moltes persones que volen estudiar a les escoles públiques i vacants a les escoles privades. La diferència... Vostè sap que fins al curs vinent, autoritzada pel conseller d'Universitats, no hi ha privada, de facultats de Medicina.

Per tant, estem treballant, per descomptat, amb el Departament d'Universitats a revisar, doncs, les places de les escoles d'infermeria. L'any que ve ja es posaran noranta-cinc places noves d'oferta pública. També s'està estudiant la possibilitat de becar; però, per altre costat, vostè sap que hi ha un debat a nivell de l'Estat..., perquè, per exemple, el 50 per cent de les estudiants de l'Escola d'Infermeria de la Rovira i Virgili són de la resta de Catalunya, i molt especialment del País Valencià.

Per tant, estem gestionant el present; 5,4, doncs, són el nombre d'infermeres per mil habitants, al costat de 3,7 metges per mil habitants. Per aquesta mateixa regla del joc podríem dir que sobren metges si volem arribar als estàndards de la Unió Europea. Per tant, estem estudiant el rol de cadascú.

Estem davant d'un canvi també del paper de la infermeria. Necessitem més infermeres, igual que més tècnics, més auxiliars d'infermeria, més professionals d'FP del sector de la infermeria.

I també estem revisant i millorant les condicions de treball per fidelitzar les persones que estudien infermeria, les que vénen a treballar procedents de la resta d'Espanya o de la resta del món.

El president

La senyora diputada té la paraula; pot repreguntar.

La Sra. Pajares i Ribas

Senyor president... Honorable consellera, si alguna cosa podem compartir és la relació directa que tenen les condicions laborals amb aquesta falta d'infermeria. I parlem de la falta d'estabilitat professional, de les dificultats de conciliar la vida laboral i familiar, dels sous baixos, del poc protagonisme de la infermeria en aquest sector tan medicalitzat de la nostra sanitat...

Però, clar, també parlem que, per exemple, a l'hora de matricular-se, el 70 per cent de les places per estudiar infermeria són o centres privats o centres adscrits. Això el que suposa és matrícules molt elevades per a l'alumnat. I l'any passat –vostè mateixa ho ha dit– van quedar places vacants a dues escoles universitàries.

El que veiem és que les infermeres que es titulen cada any són insuficients per cobrir les demandes, i, paradoxalment, durant l'any 2007 es van tramitar quatre-cents expedients de col·legiades per anar a treballar a l'estranger. I, clar, el primer que s'haurà d'implantar, la primera mesura que haurien d'implantar és evitar l'emigració d'aquests professionals cap a altres països. En busca de què? Doncs de millors condicions laborals; no pot haver-hi cap altra cosa. I amb més sentit quan parlem que existeix un dèficit i que a sobre hem de contractar infermeres d'altres països.

I vostè ho sap, la qualitat dels estudis d'infermeria tant a Espanya com a Catalunya és una de les més altes de tot Europa; per tant, hem de ser curosos. I les homologacions, les homologacions de títols d'infermeres estrangeres –i acabo amb això, senyor president–, s'han duplicat per quatre en els darrers últims quatre anys.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies. Per descomptat, una de les prioritats és millorar les condicions de treball del personal d'infermeria; ho estem fent. Vostè sap que vam heretar moltes i moltes persones interines des de feia molts i molts anys, i estem fent convocatòries massives; 1.500 places noves d'escoles d'infermeria els últims tres anys; també el salari mitjà d'una infermera en el sector públic –molt millor, per cert, que en el sector privat– és entre 26.000 i 32.000 euros; més: estem desenvolupant un model de carrera professional de quatre nivells, i també una part de productivitat variable.

Per tant, és cert, hem de fidelitzar les nostres professionals, no només les que acaben a les nostres escoles d'infermeria, siguin d'on siguin, sinó també les que vénen a treballar. Hi ha mobilitat –hi ha mobilitat–, i aquest és un fenomen que ens hi hem d'acostumar, mobilitat. I una altra cosa és com financem o qui finança les places de persones a les nostres universitats perquè..., la mag-

nitud a Catalunya precisament per la vàlua que tenen les escoles d'infermeria.

Per altre costat, és cert, les matrícules són relativament...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...bé, són relativament millors que a la resta d'Europa, però encara la desigualtat de deu mil euros la matrícula a les escoles privades, doncs...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...el Departament d'Universitats ho està revisant.

Moltes gràcies –perdó–, president.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i la Generalitat Valenciana a les comarques del Montsià i del Maestrat (tram. 310-00236/08)

Té la paraula, per formular pregunta en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorable consellera, la Generalitat de Catalunya té signats, en matèria de salut, diversos convenis de col·laboració amb altres comunitats autònomes, com Aragó i Illes Balears, per millorar l'assistència sanitària d'usuaris que viuen en territoris limítrofs. En canvi, no n'hi ha cap de signat amb la Generalitat Valenciana, fet que comporta en nombroses ocasions situacions difícils o fins i tot dramàtiques, tractant-se de salut, en poblacions de la comarca del Montsià i també a la comarca castellonenca del Maestrat.

Per exemple, els veïns de municipis com Alcanar, Ulldecona i la Sénia, per ser atesos de nombroses patologies, han de desplaçar-se obligatòriament a l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, a més de trenta quilòmetres en alguns casos, quan l'Hospital de Vinaròs es troba a menys de deu quilòmetres. En casos urgents, siga per malaltia o accidents, el temps, com tots sabem, és fonamental per salvar vides, i no costa el mateix fer trenta quilòmetres que fer-ne deu.

Per això és importantíssim que la Generalitat Valenciana i la Generalitat de Catalunya puguin arribar a un acord amb els mateixos termes que els convenis mencionats anteriorment.

És una reivindicació històrica dels veïns i veïnes del sud del Montsià i del nord de Castelló, que pateixen dia a dia aquesta problemàtica i que reclamen una millor assistència i una major coordinació d'efectius a banda i a banda del riu Sénia.

Aquest és, a més, junt amb la millora de les infraestructures i de les comunicacions, un dels objectius fundacionals de la Mancomunitat de la Taula del Sénia, una mancomunitat que agrupa vint-i-quatre municipis de tres comunitats autònomes.

Recentment, s'han iniciat ja les converses per donar-hi solució i millorar així l'assistència sanitària de milers de catalans i valencians. Fa poques setmanes, vostè va mantenir una reunió amb el seu homòleg valencià en què entre altres temes es va abordar aquesta qüestió i es va donar un pas importantíssim com és la signatura d'un protocol de col·laboració que derivarà en l'esperat conveni.

Per això, consellera, ens agradaria conèixer quins són els terminis amb què treballa la conselleria de Salut i en quins termes es concretarà aquest conveni amb la Generalitat Valenciana.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Senyor president... Senyora diputada, com vostè diu, portàvem quatre anys amb voluntat política, per part del Govern de Catalunya, i ara, finalment, amb la Comunitat Valenciana, ja hem subscrit un primer protocol per fer efectius els acords el 2009.

Aquest protocol..., igual que el teníem amb el Govern d'Aragó des de fa molts anys, on un ciutadà s'adscriu a un centre de salut amb independència que sigui d'Aragó o sigui de Catalunya, on hi ha un únic model de transport sanitari, o compartim professionals, etcètera. O, per descomptat, l'Arnau de Vilanova és l'hospital de referència de molts ciutadans de la Franja.

Això és el que farem també el 2009 amb la Comunitat Valenciana en l'àrea de la Sénia, que no coneix de fronteres, perquè no existeixen.

Per tant, el que farem és una col·laboració amb els centres de salut, amb l'Hospital de la Verge de la Cinta, amb l'Hospital de Vinaròs; també un únic model de transport sanitari i d'activació també, conjunt, amb les forces de seguretat.

Però hem anat més enllà. Li deia que també vam posar..., jo vaig posar sobre la taula el debat sobre el fet –li ho he dit– que el 50 per cent, quasi, dels estudiants a la facultat de medicina de Tarragona són valencians o més del 30 per cent dels estudiants de l'escola d'infermeria. Per tant, aquí hi ha un debat, un debat que sobrepasa aquesta consellera. Però que finalment també té curiosament..., l'Hospital de Vinaròs també té problemes de personal. Per tant, també hi ha un debat sobre la for-

mació de grau, de postgrau, de formació continuada, de compartir professionals entre comunitats, etcètera, i també en l'àmbit de la recerca.

I, finalment, també vam acordar amb el conseller Manuel Cervera, del País Valencià, atès que som dues comunitats semblants en alguns aspectes, on la pressió del sistema sanitari amb 1 milió, tant a Catalunya com a València, al llarg dels últims anys, d'increment poblacional, on hi ha elements de facturació –que passa per l'Estat–, amb els desplaçats o amb els turistes o altres elements de recerca i innovació. Per tant, jo crec, senyora diputada... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)*... anar a València a signar un acord que tindrà a veure amb la millora, la simplificació dels habitants de la conca de la Sénia, de la mancomunitat de municipis de la Sénia, però que anirem una mica més enllà per anar junts amb la consolidació dels respectius models sanitaris.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la coordinació entre els cossos de policia amb relació als darrers esdeveniments (tram. 310-00238/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. En els últims quinze dies, des que vam tenir l'oportunitat d'adreçar-nos al conseller d'Interior, ens ha donat motius perquè hi tornem. Ens han dit que un govern el que no pot fer mai és el ridícul. Doncs, bé, en aquests quinze dies hem tingut dues ocasions de ridícul molt grans propiciats des del seu departament.

En el primer dels casos, el senyor Boada, màxim responsable, fa unes declaracions impresentables en el cas del fatídic succés de la noia assassinada a Lloret, ens posa en un conflicte diplomàtic perquè culpa la premsa italiana i el mal govern italià, i hem de sortir de pressa i corrents perquè arriba una nota oficial queixant-se al Govern català, al senyor Montilla, ha de sortir el senyor Saura demanant disculpes per unes declaracions inoportunes. Primer cas de ridícul.

Mentre estava passant tot això, tenim el cas dels aldarulls per la celebració de l'Eurocopa, on es produeixen uns incidents desgraciats, on teòricament no va passar res, i després resulta que el cap de la Guàrdia Urbana havia sigut malferit. I aquí el Departament d'Interior no diu res en tot aquest temps. En un cas es passen de molt, ens fan sentir el ridícul a tothom, i en el segon cas no són capaços de tallar amb el que ha sigut una vergonya també per a tothom. Espero que el senyor conseller ens expliqui alguna cosa.

Gràcies.

El president

Honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Quin és l'estat de coordinació de les policies locals amb la policia autonòmica? I li dic que l'avaluació és altament positiva.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, amb això sembla que ens prengui el pèl a tots, no? El senyor Montilla ha dit que es trobaven molt còmodes amb aquest govern. La veritat, nosaltres no podem entendre aquesta comoditat, davant d'uns fets tan greus que ens fan mal a nivell internacional, a nivell intern, a nivell de la Guàrdia Urbana, a nivell dels Mossos d'Esquadra, i que vostè digui que la valoració és positiva, que va haver-hi coordinació, quan el cap de la Guàrdia Urbana sembla que no tenia coneixement de quan es feia la càrrega.

Bé, que ens digui això no ens sembla, en absolut, de rebut, ens sembla molt malament. Mentre corren unes declaracions que si el senyor Boada ha de ser conseller de Medi Ambient, deu ser que el vol enviar a fer ambient, perquè a una altra cosa no ho podem entendre. *(Rialles.)* Ja també que ens ho expliqui això.

Però, a més a més, que ens digui que tot va bé ens sembla penós. Que el govern estigui content, em sembla penós.

Com veiem, avui és el dia de la Mare de Déu del Carme, vostès no sé si hi creuen, jo en particular sí, i jo m'encomano a la Mare de Déu del Carme, que és la Mare de Déu de la gent del mar, perquè aquest Govern ha perdut la brúixola, el patró de navegar, i no sap per on va. *(Rialles.)*

Gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyora diputada, vostè pregunta en la seva pregunta quina és la valoració que el Govern fa en relació amb la coordinació entre els cossos de policia amb relació als darrers esdeveniments. Després, canvia la pregunta. Però tot li ho contestaré.

Miri, tinc una carta de l'ambaixador italià, del 14 de juliol, que acaba dient el següent: «Ans el contrari, en nom meu i de les meves autoritats, aprofito l'avinentsa per reiterar els agraïments i felicitacions envers l'eficàcia i ràpida acció duta a terme pels Mossos d'Esquadra arran del delictes de què va ser víctima la jove italiana Federica Squarise.» Una felicitació en relació amb

l'actuació dels Mossos d'Esquadra... (*Remor de veus.*)
I amb relació als últims esdeveniments –en relació amb els últims esdeveniments.

La col·laboració és una col·laboració estreta des del 2005. Totes les actuacions a Barcelona es fan conjuntament Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana, totes, absolutament totes. I el dia que vostè diu es va portar una actuació de col·laboració i coordinació conjunta des de la sala de coordinació entre els comandaments de la Guàrdia Urbana i els comandaments de Mossos d'Esquadra, fins al punt que quan va acabar l'acte el responsable de la Guàrdia Urbana va felicitar personalment i telefònicament els comandaments dels Mossos d'Esquadra per la ràpida actuació i eficaç que van portar en fer front als desordres que s'estaven produint.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els relleus directius al capdavant de l'àmbit consorcial de projecció exterior del qual forma part la Generalitat (tram. 310-00239/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, hem assistit fa molts dies al cessament de la secretària general del Patronat Catalunya Món, la senyora Maria do Carmo Marques-Pinto. Sorpren aquest cessament, quan feia poc més de mig any en aquesta responsabilitat, i perquè no havia tingut ocasió ni de desplegar el seu projecte, com a especialista que és en matèria internacional. I sorpren també perquè no ha estat la primera vegada que vostè ha cessat aquesta senyora. La va nomenar com a secretària general del departament el juny del..., primer de tot al primer tripartit, la va cessar el juny del 2007, la va tornar a nomenar com a secretària general del Patronat Catalunya Món el novembre de 2007, i ara la torna a cessar.

D'entrada això no és una bona notícia, honorable conseller, per a l'acció exterior d'un país com el nostre. Ahir va nomenar l'actual secretària general d'Afers Exteriors, senyora Roser Clavell, secretària general del Patronat Catalunya Món. Creu vostè que tot plegat això és coherent, o respon a un pla previst anteriorment? I quines raons han portat al cessament de la senyora Maria do Carmo Marques-Pinto com a secretària general del Patronat Catalunya Món?

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors, president.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, el senyor Josep Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, com vostè sap perfectament, perquè mentre governava Convergència i Unió al llarg de vint-i-tres anys van tenir oportunitat de nomenar i a l'ensens cessar centenars de ciutadans i ciutadanes, aquesta és una pràctica habitual en tots els governs democràtics del món... (*Remor de veus.*) Gràcies. Deia que aquesta és una pràctica habitual en tots els governs democràtics del món, de tal manera que quan a l'inici d'una legislatura es configura un departament, aquest departament en poques ocasions queda en la seva estructura de comandament exactament igual al final de la legislatura que en els seus inicis.

En la pregunta que vostè formula per escrit, que és diferent de la que vostè ha reiterat per via oral, cosa la qual veig que segueix una noble tradició, vostè pregunta quin és el capteniment o la valoració que fa el Govern dels relleus ocorreguts en un organisme determinat. De fet, relleus és plural, aquí, de relleu, només n'hi ha hagut un, que és un de sol. El relleu que s'ha produït és un relleu que el Govern la valoració que en fa és de respecte, perquè si el Govern té respecte pels relleus i canvis que es fan a l'interior de l'organigrama i de l'estructura específicament governamental, imagini's vostè quin respecte no ha de tenir el Govern per aquells organismes que no són governamentals però sí que tenen presència del Govern.

El president

Senyor Pellicer, pot repreguntar.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Entenc que vostè entengui el tema del cessament perquè a vostè també el van cessar, i, escolti'm, amb trenta dies a més a més. Però miri, li diré una cosa en política internacional del seu Govern. Vostès s'han carregat la política que Convergència i Unió va fer d'una manera molt clara durant molt temps, i en la seva línia de treball més han pensat en el repartiment de poder que no pas en una política eficaç i coherent, i més de servei de llum que no pas també amb una eficàcia pública.

Hi han episodis molt clars en la seva gestió, senyor conseller, com el desmantellament del Patronat Català Pro Europa, el tancament d'oficines al món, crisis diplomàtiques, i com ara darrerament la d'Itàlia o la de Portugal, que vostè mateix va tenir.

I, escolti'm, vostè ha malbaratat el capital que tant havia acusat de construir en aquest país per part de Convergència i Unió. I hem perdut el prestigi, prestigi internacional, i hem reculat en capacitat d'influència. Absoluta desconfiança per part del seu soci de Govern, gestió ineficaç, cessaments de Jesús Maestro, d'Albert Royo, de la senyora do Carmo, després va tornar a nomenar la senyora do Carmo... Vostè, senyor conseller, va a roda del conseller Huguet, que també amb cinc anys ha nomenat cinc directors generals de Comerç...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

...i realment, vostè creu que són condicions per portar el país a una política exterior que sigui eficaç, coherent i de futur?

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Carod, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Segur que coincidim, senyor diputat. I és que la política exterior que fa el Govern de Catalunya no té res a veure amb la que feien vostès. En això estem, diguem-ne, absolutament d'acord, no? (*Rialles.*) I, diguem-ne, m'agrada d'asseverar aquesta coincidència que veig que es produeix quan vostès confirmen que això és així, no?

Sorprèn, sobretot, que vostès..., sorprèn sobretot que vostès diguin algunes de les coses que diuen, quan, per exemple, potser el que haurien de fer és esperar-nos al final de la legislatura, veure, per exemple, quin és el balanç d'acords subscrits internacionalment pel Govern de Catalunya, només en dos anys, i quan acabi la legislatura en quatre, i quins els acords subscrits a nivell internacional pel Govern de Catalunya durant vint-i-tres anys. Seria interessant de fer aquest exercici.

Efectivament que nosaltres hem prescindit d'algunes representacions a l'exterior, per exemple, hem tancat la Maison de la Catalogne a París perquè Catalunya no és un restaurant, és una altra cosa, però, en tot cas...

El president

Senyor Carod...

El conseller de la Vicepresidència

...sorprèn que vostè digui segons què, sobretot perquè resulta que vostès han tingut durant gairebé dues dècades com a secretari general del Patronat, no un càrrec del Govern, sinó un diputat electe al Parlament Europeu de Convergència i Unió. I això sí que hauria de ser tingut en compte.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés. Senyor Miquel Àngel Estradé, disculpi.

Pregunta

al Govern sobre la connexió de Guissona i el seu entorn amb l'eix Transversal (tram. 310-00235/08)

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial, com vostè sap perfectament, i molts altres membres d'aquesta cambra també coneixen, el municipi de Guissona és un municipi relativament petit però molt dinàmic des d'un punt de vista econòmic i des d'un punt de vista demogràfic, tant és així que podríem dir que potser és el més dinàmic de la comarca de la Segarra i un dels més dinàmics de la futura vegueria de la plana de Lleida. I aquest dinamisme està basat en una indústria agroalimentària molt potent, de les més potents del país, i amb un rejuveniment demogràfic també constatable. I ha estat arran de l'intens tràfic de mercaderies que genera aquesta indústria agroalimentària, i de la mobilitat, doncs, de les persones que hi viuen, que l'Ajuntament de Guissona i els dirigents d'aquesta indústria agroalimentària han demanat als successius governs de la Generalitat una connexió directa amb l'eix Transversal, doncs, per tal de facilitar tota aquesta mobilitat amb majors condicions de seguretat i de rapidesa.

Inicialment aquestes peticions no van estar satisfetes, no els van donar cap mena d'expectativa, però ara, en canvi, doncs, pel que ens consta, el nostre Govern, i sobretot la conselleria que vostè presideix, és sensible a aquestes peticions i a aquestes necessitats.

Per tant, conseller, el que ens agradaria és que ens expliqués quines són les accions que es podrien posar en marxa per donar satisfacció a aquesta connexió i en quins terminis es podrien portar a cap perquè en un període temps raonable el municipi de Guissona i el seu entorn, doncs, poguessin veure realitzada aquesta connexió amb l'eix Transversal que des de fa temps que reclamen i que em sembla que tots coincidim que està plenament justificada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que fa uns mesos vaig tenir ocasió de parlar d'aquest tema amb l'alcalde Guissona amb motiu d'una meua visita a la població, i que vam estar d'acord que era important de reprendre un vell projecte de fa moltes dècades per enllaçar l'eix Transversal amb la població de Guissona. I aquesta previsió l'hem concretat amb la licitació, ara fa unes setmanes, de l'assistència tècnica per a la redacció de l'estudi informatiu i la declaració d'impacte ambiental d'aquesta carretera que ha d'enllaçar l'eix Transversal amb la població de Guissona per un preu, aquesta licitació, de 144.000 euros. S'ha licitat l'estudi

informatiu, s'adjudicarà a finals d'aquest mes, i un cop adjudicat, al cap d'un any estarà fet l'estudi informatiu i l'estudi d'impacte ambiental, que es sotmetrà a informació pública, i a partir d'aquell moment successivament, després del tràmit d'al·legacions, s'aprovarà l'estudi informatiu, s'encarregarà el projecte constructiu, i estarem en disposició de licitar i fer una carretera que, com vostè molt bé deia, havia estat en la previsió d'alguns plans de carreteres durant moltes dècades, mai ningú no n'havia fet cap cas, i ara el Govern de Catalunya finalment ha encarregat aquesta assistència tècnica per fer aquesta carretera que ha d'enllaçar el municipi de Guissona per Massoteres, Sant Guim de la Plana, Castellfollit de Riubregós, Estaràs, Calonge de Segarra i Pujalt fins a l'eix Transversal.

Gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els resultats de les balances fiscals (tram. 310-00234/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Extrañamente hoy hablaremos de balanzas fiscales. He de decir que nuestro grupo, en las últimas elecciones, solicitó en su programa electoral la publicación de las balanzas fiscales; es decir, no nos preocupa y nos da miedo la transparencia. En todo caso, sí nos preocupan las consecuencias que tienen a veces algunos comportamientos de algunos partidos políticos en relación con la publicación de las balanzas fiscales.

En esta línea, creemos que los grupos que dan apoyo al Gobierno y los propios gobiernos de Cataluña y el propio Gobierno de España mantienen posiciones muy diferentes, que deben ser contrastadas y esclarecidas en lo posible hoy. En los últimos tiempos hemos escuchado al señor Joan Ridaó hablar de expolio fiscal cuando se ha referido a las balanzas fiscales. En la misma línea, decía que debía centrar la financiación autonómica el resultado de las balanzas fiscales. En esta misma línea, el *conseller* Huguet solicitaba un frente común de las comunidades ricas, he de suponer –curiosamente, solamente se refería a las comunidades balear y valenciana e incluso Madrid, si hace falta, añadía. Y asimismo, en cambio, en el Gobierno central hemos observado que diferencia claramente lo que es la financiación autonómica del resultado de las balanzas fiscales. Hoy mismo, al hilo de las preguntas que se han formulado por parte de otros representantes políticos, el presidente de la Generalitat ha tenido ocasión de afirmar que las balanzas fiscales deben ser tenidas en cuenta a la hora de la negociación.

Conseller, ¿está de acuerdo en calificar como expolio fiscal la situación de balanzas fiscales, tal como afirma algún otro partido político? ¿Considera y existe una posición conjunta del Gobierno para hablar de financiación autonómica y ligarla con las balanzas fiscales?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president... Senyor diputat, per descomptat que sí, hi ha una posició comuna del Govern a l'hora d'anàlitzar les balances fiscals i a l'hora de veure de quina manera es relacionen les balances fiscals amb el finançament de la Generalitat. I només ha d'escollar vostè el que va dir ahir el conseller Huguet, que va comparèixer en roda de premsa després de la sessió de govern, i el que jo li diré ara.

Miri, les balances fiscals, el dèficit fiscal, d'entrada, és molt important, perquè ens dóna una informació que abans no teníem. I jo vull assenyalar que hi ha una àmplia coincidència entre el que van donar el grup d'experts que va treballar per encàrrec del Govern i el que ha donat ara el Govern de l'Estat, i és important. Per nosaltres, les de referència són naturalment les del grup d'experts, però és molt important que les del Govern de l'Estat avalin el resultat que nosaltres vam presentar.

Què podem dir? Que hi ha un dèficit fiscal, que és un dèficit fiscal molt important, de l'ordre del 9 per cent. El Govern de l'Estat diu el 8,70, nosaltres diem el 9,70, els nostres experts... Escollim, ens posem d'acord: el 9 per cent. Molt bé, és un dèficit fiscal molt important. I aquest dèficit amb el que ha d'acabar és amb la discussió sobre si Catalunya és insolidària o no. És evident que és –i molt– solidària. Els ciutadans de Catalunya, per a aquells que diuen que els que paguen els impostos són els ciutadans i no els territoris, efectivament, els ciutadans de Catalunya amb els seus impostos són molt i molt solidaris, i gràcies a això els ciutadans d'altres zones de l'Estat poden rebre uns serveis que, si no, no rebrien. De manera que això és el que és important.

Què hem de dir ara? Que hem de millorar el finançament, i que a resultes de la millora del finançament es reduirà el dèficit fiscal; és així com ho hem de plantejar. Per què ho hem de plantejar així? Miri, per moltes raons. Primera, perquè ho diu l'Estatut, que no és menor. L'Estatut el que diu és: hem de negociar un determinat finançament, que ha de fer que Catalunya contribueixi a l'anivellament amb altres comunitats, però no fins al punt que se'n vegi perjudicada. Això és el que hem de fer.

Quin serà el dèficit fiscal just? El que es desprengui de l'aplicació del que diu l'Estatut. Això és el que diem. De manera que, efectivament, apliquem l'Estatut, i gràcies a l'aplicació de l'Estatut es reduirà el dèficit fiscal.

Ara, hem d'anar a la negociació amb l'Estat dient: «Miri, tenim un dèficit fiscal del 9, i en lloc del 9 ha de ser del 6, o del 5, o del 4, o del 3, o del 8,5»? No, perquè no

es fa enlloc del món i perquè no és com s'ha de plantejar. De manera que aquesta és la posició. Dèficit fiscal molt important, demostra la solidaritat de Catalunya, Catalunya ha de seguir sent solidària, però perquè la solidaritat funcioni ha de ser justa, i la solidaritat justa és la que es desprèn de l'aplicació de l'Estatut, que...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...permetrà reduir el dèficit fiscal.

El president

El senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, muchas gracias, señor presidente. A la vista de su conclusión, debemos entender que no existe expolio fiscal, y es un primer punto que me gustaría que quedara, evidentemente, clarificado hoy.

En todo caso, es evidente que esta situación afecta a otras comunidades: afecta a la comunidad de Madrid, a la comunidad valenciana, a la comunidad balear, y no deja de ser preocupante que de su intervención se aborde el tema en función de un frente común. ¿La remisión al *conseller* Huguet significa hoy que ustedes tienen un frente común con la Comunidad Valenciana y con Madrid y con el Gobierno del PP para establecer...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...un pacto en matèria de...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...financiación y de balanzas?

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el paper de les entitats financeres amb relació al finançament dels habitatges de protecció oficial (tram. 310-00237/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Senyor conseller d'Habitatge, amb la crisi hem passat d'una inusitada i autèntica avidesa de risc per part de les entitats financeres, que sense cap límit ni control han donat hipoteques amb molta alegria i desentenent-se de les conseqüències que això tindria a mitjà i llarg termini, hem passat d'aquesta situació a un pànic paralitzant que ha comportant tancar l'aixeta de cop, a tothom i per a qualsevol tipus d'operació.

La gent assisteix una mica atònita a aquesta realitat, que té punts impactants. Per exemple, el fet que hi hagi persones i famílies que, havent estat adjudicatàries d'un habitatge protegit –cosa difícil encara, perquè hem de reconèixer que no tenim encara un parc escàs d'habitatge protegit–, arriba el moment en què tenen l'adjudicació i poden pagar-lo i tenen feina, i quan van al banc o caixa a buscar crèdit els diuen que no se'ls dona el crèdit hipotecari per a aquest habitatge protegit i se'ls aboca a renunciar a aquest habitatge protegit. És una realitat molt i molt crua, que només..., bé, crec que ens podem imaginar fàcilment els efectes que produeix.

Podem arribar a entendre la por a donar crèdit a la compra en el mercat lliure, però no donar crèdit a les operacions d'habitatge protegit, on la garantia és total en cas d'un eventual impagament, ens sembla inacceptable i posa en risc la política d'habitatge basada a atendre les persones amb necessitat de sostre que defensem.

Sabem que no hi ha liquiditat, eh?, en el sistema financer. Val a dir també que les causes d'aquesta manca de liquiditat acrediten més que mai que els poders públics han d'intervenir per evitar excessos imprudents de determinats sectors, i també i en especial del sector financer, segurament el més poderós i influent i el més descontrolat de tots. Però en una situació com aquesta creiem que les entitats financeres no poden no implicar-se en el problema social que s'ha creat; elles mateixes creiem que han d'estar interessades a no abocar-se al desprestigi i descrèdit que suposaria no implicar-s'hi, viure d'esquena als problemes de la gent.

Explico tot això perquè hem sabut que el Govern de Catalunya ha aconseguit un acord amb les entitats financeres perquè financin les operacions d'habitatge protegit. Que nosaltres sapiguem, no hi ha una iniciativa similar en cap altra comunitat autònoma; tampoc l'Estat s'hi ha posat, en això. Per tant, voldríem conèixer els termes, l'abast d'aquest conveni que s'ha fet amb les entitats financeres, voldríem saber si realment suposa un grau d'implicació, i quin...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...per part d'aquestes, en la resolució d'un problema de primer ordre per a la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, evidentment, vostè assenyala un aspecte que em sembla cabdal en aquests moments, i és que no solament en matèria de construcció d'habitatge tenim un problema a l'oferta, sinó que el tenim a la demanda. El tenim en els dos nivells, i per tant és voluntat d'aquest Govern intervenir sobre els dos nivells, sobre l'oferta i la demanda.

Òbviament, un instrument bàsic ha sigut el Pacte nacional per l'habitatge, però s'ha dit avui aquí –i jo coincideixo amb la persona que ho ha dit–: justament es tracta de readaptar-lo a les noves condicions. I dintre d'aquest marc jo crec que hem aconseguit un primer gran senyal, que va ser la signatura de l'acord amb les entitats financeres. Cal assenyalar que les entitats financeres que el van signar eren totes les caixes d'estalvis de Catalunya, caixes d'estalvi d'altres llocs d'Espanya i els principals bancs que operen a nivell de l'Estat espanyol –primera qüestió. Segona, que es comprometien a préstecs, en molts casos a tipus d'interès fix, justament per a tota forma d'habitatge protegit; aquest és el segon element important. Tercer, vàrem avaluar –els que vàrem subscriure això vàrem ser el conseller Castells i jo mateix– que es podia arribar en tres anys..., això, era ells mateixos que ho proclamaven, la possibilitat d'arribar, tant en obres noves com en rehabilitació, de l'ordre de 150.000 habitatges i una inversió finançada de 12.000 milions d'euros. Per tant, estem parlant d'un element molt important.

Però, sobretot, estem veient que és molt important perquè significa, com vostè assenyalava molt bé, que justament això no s'està produint ni a nivell del Govern central ni en moltes altres comunitats on encara avui hi ha una enorme desconfiança respecte del paper que han de jugar les entitats financeres. Nosaltres creiem que en aquests moments, justament sent que les entitats financeres tenen una bona part de la responsabilitat de tot aquest procés de crisi, també és molt important que a través de mecanismes com aquest ajudin justament a fer que la demanda i que l'oferta puguin garantir una tranquil·litat. Segurament, establint aquestes bases establirem un precedent molt important, que servirà entre altres coses per reactivar el sector, però sobretot per donar esperança a un nombre molt important de famílies catalanes, que, cal no oblidar-ho, són més de dos terços que avui no poden accedir al mercat lliure de l'habitatge.

Per totes aquestes raons, jo crec que a aquest conveni que hem signat en seguiran d'altres, com són actuacions a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català del Sòl, per enfortir encara més una política que ens permeti, realment, garantir el dret a l'habitatge a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la convalidació o derogació del Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera.

Decret llei

de mesures urgents en matèria fiscal i financera (tram. 203-00002/08)

D'acord amb l'article 136.2, presenta el decret llei l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president, és per mi un honor presentar en nom del Govern el Decret llei sobre mesures urgents en matèria fiscal i financera per tal que la cambra pugui considerar-ne la convalidació.

La presentació d'aquest decret llei és perfectament coherent amb el discurs i, de fet, amb el debat que ha tingut lloc aquest matí i amb els plantejaments que ha exposat el president de la Generalitat. L'empitjorament de la situació econòmica ha aconsellat que el Govern, fent front a aquesta situació, sent conscient que havia de donar el senyal al país que s'està fent tot el que cal, naturalment amb els mitjans que nosaltres tenim, decidís ja el mes d'abril aprovar tot un pla de mesures, un conjunt de mesures; un conjunt de mesures adreçades sobretot al que és l'impacte més immediat de la crisi econòmica. Vostès ja saben que nosaltres considerem que cal actuar en dues línies: una és atacar els problemes immediats, els que són en aquests moments els símptomes més greus de l'empitjorament de la situació; una altra més de fons, i essencial també, que és abordar precisament ara amb més determinació que mai les reformes de fons, que són en definitiva les que ens permetran sortir enfortits de la crisi.

Però les mesures del mes d'abril anaven sobretot adreçades al primer aspecte, que és essencial. Per això tenien dos objectius fonamentals. Per una banda, contrarestar la caiguda de l'activitat, i això fer-ho, per una banda, potenciant la inversió, agilitant-ne la tramitació, accelerant, si calia, la licitació, i d'altra banda, millorant en la mesura del possible les dificultats de finançament del sector privat de l'economia. I l'altra línia..., una és contrarestar la caiguda d'activitat; l'altra, pal·liar la situació dels sectors socials més perjudicats.

Aquest pla de mesures, aquest conjunt de mesures té diferents formes de tramitació. Hi ha algunes d'aquestes mesures que per ser implementades requereixen simplement un acord de govern; altres requereixen una via de decret; altres, per exemple, el que és l'anticipació de l'obra pública, la licitació, doncs, requereixen el que s'ha estat fent, que és que el Govern ha anat aprovant ja d'una manera molt efectiva, les darreres setmanes, un conjunt d'inversions, i altres havien de fer-se per la via legislativa, tenien una naturalesa legislativa, de manera que exigien ser tramitades per la via o bé de llei o bé de decret llei. Ara estem precisament en plena fase

d'implementació d'aquestes mesures, avui ho ha dit el president amb tot detall. Fa unes setmanes es va signar el conveni, precisament, per al finançament d'habitatge amb les entitats financeres; es signarà el conveni per a l'ICF Crèdit, el conveni d'ampliació de les línies de l'ICF Crèdit; està en tràmit el decret que preveu les diferents modalitats de l'habitatge, i calia aprovar aquestes mesures que tenen una base de tipus..., un fonament de tipus legislatiu. És per aquesta raó que es tramiten per la via del decret llei, atenent al fet que es compleixen les condicions que preveu l'article 64 de l'Estatut en aquests casos, que és la necessitat extraordinària i urgent. I, entenent el Govern que es donaven aquestes condicions, que realment hi havia unes necessitats extraordinàries urgents, s'ha tramitat, com correspon, per la via del decret llei.

El contingut d'aquestes mesures, el contingut d'aquest decret llei és realment molt simple: conté tres articles, i aquests tres articles fan referència, dos d'ells, a l'ampliació de les capacitats de finançament de l'Institut Català de Finances i, l'altre, a la mesura de base fiscal, la mesura que té una naturalesa fiscal.

Les dues que es refereixen a l'Institut Català de Finances són, per una banda, l'ampliació del límit d'endeutament a llarg termini de l'Institut Català de Finances, que estava fixat –està fixat– en 3.500 milions d'euros i que s'amplia en 500 milions, fins a 4.000 milions d'euros, precisament per poder atendre aquesta potenciació de línies de crèdit que estan incloses dins del pla de mesures que estic comentant.

L'altra de les mesures que afecta l'Institut Català de Finances, és a dir, el que seria la seva potencialitat, en aquest cas no d'endeutament, fa referència a la seva capacitat d'aval. També aquí teníem un límit, que és de 1.200 milions d'euros, i ara s'amplia aquest límit de 1.200 milions a 1.500 milions d'euros. En aquest cas, sobretot, per permetre que l'ICF pugui potenciar les línies de titulització d'actius que permeten que el nostre sistema financer pugui col·locar emissions amb l'aval de l'Institut Català de Finances que, altrament, en aquests moments en què el mercat està realment molt tancat, és molt més difícil col·locar. De manera que és una via, també, efectiva de millorar la possibilitat que l'ICF ajudi a millorar les condicions de liquiditat que avui té el nostre sistema financer.

És evident que parlem de mesures d'un abast quantitatiu limitat, però també hem de tenir en compte que l'ICF, l'Institut Català de Finances, és un instrument que té també un balanç relativament limitat, però és significatiu, el balanç de l'ICF. Pensem que l'ICF té un balanç de 3.500 milions d'euros i aquí parlem d'ampliar la seva capacitat, en definitiva, de contribuir al finançament per un import de 800 milions d'euros.

La tercera d'aquestes mesures, el que contempla l'article 3 d'aquest decret llei, és la que té una naturalesa fiscal. Aquí es tracta d'ampliar dins del tram autonòmic la deducció que ja existeix en aquest moment per a la inversió realitzada en obres de rehabilitació d'habitatges. En aquests moments les deduccions són d'un import del 3,45 per cent amb caràcter general, i del 6,45 per cent en determinades situacions, per exemple, joves menors

de trenta-dos anys i aturats. I el que preveu el decret llei és incrementar aquesta deducció en 1,5 punts; és a dir, és un augment important, vol dir passar de 3,45 a 4,95, pràcticament augmentant el 50 per cent amb caràcter general, i de 6,45 a 7,95 en els casos especials. També en aquest cas és obligat que tingui una naturalesa de llei i per això es proposa incorporar-ho en aquest decret llei.

L'import d'aquesta tercera mesura, les altres dues tenen un caràcter financer, de manera que evidentment no tenen una repercussió pressupostària, l'ICF s'endeutarà en el mercat per poder ampliar-ne les operacions d'actiu en aquest cas. En aquest cas, sí que té un impacte pressupostari a l'entorn d'uns deu milions d'euros. I vull assenyalar-ho a la cambra perquè sapiguem exactament quin és l'abast quantitatiu pressupostari d'aquesta mesura.

Aquests són els tres punts concrets que conté el decret llei. És important que el puguem aprovar. És important que aquestes tres mesures puguin entrar en vigor d'una manera immediata. I, per a mi, era important naturalment poder-ne fer aquesta presentació davant de la cambra, desitjant que ajudi als senyors diputats a poder deliberar amb ple coneixement de causa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fixar la seva paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyor conseller, diputades i diputats, avui ens presenta el Govern, conseller, la convalidació d'un decret llei i volem dedicar un minut, no hi dedicarem més, a plantejar una objecció formal respecte al tipus de procediment que empra el Govern per enviar un decret d'aquestes característiques al Parlament.

Vostè sap perfectament que el decret llei és un tipus de norma amb rang de llei, introduïda per, de nou, l'Estatut, i que té per ell mateix un caràcter excepcional com a tal, el decret té un caràcter excepcional. I avui, vostès, naturalment pensant que, doncs, les mesures tenen un caràcter excepcional, envien a aquesta cambra un decret. Nosaltres això ja ho entenem. Ara bé, vostè ha de recordar que no és la primera vegada, senyor conseller, i li recordo a vostè, doncs, en nom del nostre grup parlamentari, que vostès utilitzen aquest instrument molt abans que estigui instituït el Consell de Garanties Estatutàries.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que no és, senyor conseller, el procediment correcte per enviar un instrument d'aquestes característiques al Parlament. I no ho és i crec que el Govern ho sap, potser després algun diputat ho podrà desmentir; però no ho és, no és la primera vegada i tenim formalment un compromís del Govern davant d'aquesta cambra que això no es tornaria a repetir, i aquesta vegada es torna a repetir. A causa de l'excepcionalitat, vostès envien un decret, quan saben perfectament que aquest decret ha de ser tramitat com a projecte de llei.

La primera part de la nostra intervenció, doncs, senyor conseller, és per demanar –demanar-ho al Govern i ho fem constar, senyor president, en aquest moment procedimental de la meua intervenció– que aquest decret volem que es transformi en un projecte de llei. Volem que es tramiti com un projecte de llei. No cal dir que nosaltres acceptarem que es pugui fer amb lectura única i per la via d'urgència, però entenem que les coses han d'estar ben fetes, aquest decret és necessari, després explicarem en quines condicions ho és. Ho és de necessari, però el Govern ha de fer les coses ben fetes. L'Estatut està per ésser complert, i, des d'aquest punt de vista, el Govern ho ha de fer. Jo ja en comprenc la urgència, però inevitablement vostès han de complir justament amb la separació que legislatiu i que executiu han de tenir sobre aquestes matèries, ajustar-se a l'Estatut, complir amb la seva paraula, complir amb els requisits que vostès van donar a aquesta cambra.

I, per tant, com a primer punt de la meua intervenció, vull que consti, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la petició que aquest decret llei es transformi..., d'acord amb l'article 64 de l'Estatut en l'apartat 1, que li estalviaré, doncs, de recordar-lo perquè segur que el tenen present, transformar aquest decret en un projecte de llei, que podem fer-ho amb lectura única i per procediment d'urgència, però s'ha de fer d'aquesta manera. (*Remor de veus.*)

Dit això, ara hem d'entrar en el contingut. Vostè ha tingut, conseller, doncs, en fi, el reconeixement..., explicar el reconeixement del marc d'aquest decret, no? Hem tingut un debat aquest matí..., ens ha ocupat tot el matí del debat parlamentari, i seria segurament reincident i no caldrà que ni vostè ni jo entréssim una altra vegada amb els continguts que el president del Govern i el president del nostre grup parlamentari han sostingut en el debat d'aquest matí.

Ens queda, doncs, la iniciativa parlamentària nua, tal com vostès la presenten, amb aquest objectiu que vostè ens ha explicat, amb aquest defecte de forma que nosaltres li hem assenyalat i amb la voluntat d'entrar en el seu contingut.

Deixi'm, però, que faci una consideració en la mateixa línia, seguint el mateix tipus d'argumentació, conseller, que vostè ha emprat. Ens diu: «Hi han dues coses a fer. Hi ha un conjunt de mesures que han d'estar endegades per respondre als problemes concrets que ara mateix pateixen famílies i empresaris.» Potser no ho ha dit amb aquestes paraules, però segur que ho ha dit amb aquest esperit.

«Després hi ha un conjunt de mesures» –ho diu– «que haurem d'endegar més de reforma, més en profunditat, més per aconseguir objectius a mitjà i a llarg termini.» Òbviament, aquest decret atén a les primeres de les disposicions, als primers objectius. No sabem veure cap mesura que tingui a veure amb el segon dels objectius. No li descobreixo res perquè vostè mateix ho ha reconegut.

Aquest decret beu d'aquell pla de xoc que, de fet, aquesta cambra no va tenir mai l'oportunitat de discutir. Jo recordo, i em consta, que el Govern i els grups parlamen-

taris de l'oposició sí que en vàrem parlar. Sóc el primer en reconèixer-li, i en vàrem parlar a bastament sobre aquesta qüestió, mai ho vam discutir en seu parlamentària. I vostè coneix, i crec que els grups parlamentari tots la coneixen, la nostra posició respecte a això.

Aquest pla, que vostès primer potser de manera optimista van considerar de xoc i després han anat moderant l'impacte que aquest pla havia tingut, és un pla que, des del nostre punt de vista, conseller, era un pla fallit, que no servia en funció dels estris emprats per als objectius que vostès s'havien marcat.

Anem a veure si aquesta és una afirmació gratuïta o no, si és l'afirmació d'un partit de l'oposició que diu: «Allò que fa el Govern no és exactament el que ha de fer.» O, si veritablement, si fem una anàlisi detallada dels continguts d'aquest pla, que no vàrem tenir l'oportunitat de discutir en seu parlamentària, això és exactament com nosaltres diem.

Vostès quan van presentar..., jo encara en recordo la intervenció davant dels mitjans de comunicació que venia a dir: «Escolti'm, són uns instruments, no resolten el problema, ajuden.» I ens van presentar quaranta-dues mesures. D'aquest quaranta-dues mesures, vint..., nosaltres li ho vàrem dir en aquell moment, vint no suposaven res de nou. Vint, vostè feia un calaix on anava posant coses que tenien en presència, però no significaven cap element de nou que pogués pal·liar significativament els problemes... Clar que tot ajuda, conseller, vostè ho nega amb el cap dient: «Home, clar que té a veure amb la crisi i amb les solucions que volien implementar.» Faltaria més que amb un decret d'aquestes característiques parléssim d'una altra cosa! Vostè parlava de mesures que tenien a veure amb actuacions governamentals. El que li dic, i vull ser molt precís, és que no representaven cap mesura nova amb relació al conjunt de mesures que vostès tenien previstes amb l'actuació per part del Govern. Vint.

N'hi havien onze que eren aquella declaració que nosaltres, doncs, hi estem acostumats, i que la comprenem, d'estudis, d'estudis i projectes. Vint, res de nou, i onze que eren estudis i projectes, legítims, necessaris... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., si vostè ho repassa, veurà que hi han onze mesures –onze mesures, conseller– que són estudis i projectes. (*Veus de fons.*) No em digui que no, són onze mesures que són estudis i projectes. Necessàries, que van en la línia de donar resposta, estudis i projectes. I ens quedaven un conjunt de mesures de les quals sis s'han implementat i cinc queden per implementar. I, d'aquestes sis, avui ens en fan arribar aquí tres d'importants amb la línia d'argumentació per part del Govern.

Exactament, diputat, què sosté? Sostinc que justament el conjunt de mesures per poder fer front a la crisi emprada pel Govern amb el pla de xoc del mes d'abril és clarament insuficient. Res més.

Això lliga..., ho crec jo, conseller, vostè segurament o el grup parlamentari que prengui la paraula en nom del Govern..., jo crec que això lliga amb una qüestió i avui l'ha expressada el president del Govern. Això lliga amb una concepció arrelada en el si del Govern: el nostre marge de maniobra és petit, el nostre marge de

maniobra és escàs, el nostre marge de maniobra no ens fa poder endegar totes les mesures que probablement hauríem d'endegar. I això explica, ho penso, la timidesa de les quaranta-dues mesures del pla i la migradesa del decret que vostès envien avui al Parlament, migradesa –migradesa.

És a dir, fixi's bé que del que parlem aquí, conseller, és d'incrementar 500 milions d'euros les possibilitats de l'Institut Català de Finances i 300 en l'àmbit d'Avalis, en l'àmbit dels avals. Migradesa. Diu: «Escolti'm, més val això que res.» D'acord. Però, a causa de l'anàlisi que avui hem tingut l'oportunitat de veure, a l'impacte de la crisi com ha estat analitzada, a la penalització que això significa per a empreses i famílies..., unes mesures d'aquestes característiques, conseller, essent necessàries, són clarament insuficients.

Sospito –puc estar equivocat– que vostè creu el mateix. Una altra cosa és que vostè em parlarà de limitacions en l'àmbit pressupostari, del que es pot fer, del que no es pot fer, etcètera. Però aquest és un decret que, essent un decret formalment correcte, és un decret clarament insuficient, clarament migrat, i que no ajudarà de manera decisiva a resoldre els problemes que tenen plantejats empreses i famílies, des del punt de vista de la crisi.

Jo voldria, perquè a més ho ha dit aquest dematí el president Montilla i vostè també ho va suggerir l'altre dia en una intervenció que va fer la diputada Olano, del Partit Popular, diu: «Escolti'm, per què no parlem de mesures?»

M'agradaria, conseller, que vostè fos conscient... No, no esmenem plana, diem: «Miri, creiem que hi han mesures que han d'ésser considerades, potser no en aquest decret, sinó al més aviat possible.» I són mesures que plantejem des de fa temps, conseller, i ens agradaria dedicar una estona a entrar en el contingut d'aquestes mesures, confiant que vostès siguin sensibles a aquest plantejament. Nosaltres no volem caure en el joc, diputats i diputades dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, «decret sí, decret no», perquè el decret és el que és, les mesures són les que són, i ja hem fet la nostra valoració. Voldríem que aquest debat parlamentari tingués justament la possibilitat de trobar un conjunt de mesures complementàries que ajudin a decidir al Govern a ser emprades des del punt de vista de l'acció governamental. Perquè, en definitiva, ho ha reconegut vostè, conseller, doncs, aquesta és una crisi que la paguen els empresaris, els treballadors, els funcionaris, els professionals i les seves famílies, i hem d'actuar respecte a això. Dit d'una altra manera: famílies de treballadors, famílies de funcionaris, famílies d'empresaris, petits, veuran alleujada la seva situació en l'àmbit de crisi per les mesures que el decret incorpora, sí o no? No.

Diu: «Escolti'm, diputat, és que hi ha un altre conjunt de mesures que també van en la mateixa direcció.» No és cert: ni tenen l'envergadura que han de tenir, ni tenen la contundència que han de tenir, ni tindran els resultats que serien desitjables. Si més no és la posició d'aquest grup parlamentari modestament expressat, d'una manera penso que clarament constructiva.

El problema és: aquest decret resol molt parcialment la qüestió de la liquiditat a les empreses, i el patiment

d'empreses, de famílies, de treballadors, de funcionaris respecte a la crisi..., no hi han mesures que puguin donar resposta a aquesta situació. Doncs avanci algunes de les mesures que es podrien endegar des d'aquest punt de vista no objecte d'aquest decret però sí objecte del debat polític que estem mantenint. Som-hi!

La primera de les mesures l'ha anunciat finalment –finalment– el president Montilla en el debat d'aquest matí. Ha dit que vuit mesos després –vuit mesos després– que ho demanés aquest partit de l'oposició tornarem a reunir la comissió de la inflació, d'estudi sobre la inflació, per veure quines mesures poden ser implementades de nou o amb més contundència o amb més insistència. Benvingudes! Vuit mesos demanant: «Reuneixin, si us plau, la comissió respecte a l'estudi de la inflació i busquin noves mesures.» Avui el president Montilla ho ha anunciat. Era la primera de les nostres mesures.

Per què la inflació? Perquè castiga fonamentalment, justament, la capacitat adquisitiva de qui més ho necessita. La inflació no és una dada econòmica objectivament considerada, perversa, perquè així ho han decidit els que d'alguna manera o altra hi entenen, sobre aquestes qüestions, és que la inflació massacra la capacitat d'adquisició de la gent que més ho necessita. Anem a veure si podem combatre sense resignar-nos aquests elements que la crisi incorpora.

Dos. Podríem, conseller, parlar i acceptar a la llarga la necessitat d'estructurar –avui n'ha donat alguns indicis el president Montilla– un autèntic pla d'estalvi amb relació a la despesa pública? Ha fet avui el president Montilla un parell de consideracions respecte a càrrecs públics, sous... Nosaltres plantejem una cosa completament diferent, conseller: anem a veure si som capaços de pensar en un pla d'estalvi que estalvi de veritat, el quantifiquen, el porten aquí i veurem a veure si pot ser aprovat per tots els grups parlamentaris, que hi donem suport.

Tres. En l'àmbit fiscal podrien ser vostès sensibles no més a tres iniciatives? Tres, només tres? La primera: poden vostès endegar una línia d'actuació davant del Govern espanyol respecte a l'impost de societats i a la reducció al 20 per cent per a les pimes i al 15 per cent per a les microes? Podem fer això? –podem fer això?

He sentit el president Montilla que d'una manera absolutament inexplicable deia: «Com vol que fem això si hem baixat el patrimoni?» Però què té a veure una cosa amb l'altra? Què té a veure la capacitat de disponibilitat de ciutadans en l'àmbit del patrimoni amb la capacitat que necessiten les empreses per disposar –per invertir– de més béns? Tan difícil és pensar en una mesura d'aquestes característiques?, quan hem vist –avui surten informes clarament evidents– que justament l'impost de societats a Espanya, com aquest diputat ha sostingut durant anys des d'aquesta tribuna, és un dels més elevats a Europa. I diuen que no sense llegir els papers. Ja veig el diputat que diu: «No.» Doncs és veritat, estem davant d'un dels impostos de societats més elevats d'Europa. No podrien baixar-lo..., no al nivell d'Irlanda, sinó de països que competeixen directament amb nosaltres?

Podrien vostès ser militants alhora de plantejar la deflactació de l'IRPF? Podrien parlar d'això? Ens podríem

comprometre junts a demanar la deflactació de l'IRPF, que podria ajudar la gent que més ho necessita, les famílies i la gent que més ho necessita? Podrien pensar en una deducció –deducció, deducció– temporal en l'àmbit de l'IRPF per l'adquisició d'habitatge? Senyores i senyors diputats, temporal –temporal–, per poder durant un període de temps animar els contribuents a poder-se fer en l'àmbit de l'habitatge...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...apostes –acabo, president–, apostes una miqueta més significatives.

I dues qüestions més: SOC i aquest conjunt de mesures que crec que vostès haurien de ser capaços de defensar davant de l'Administració espanyola.

Per què aquests tipus de discurs? Doncs, amb una pretensió: que entenguin que malgrat que el seu marge de maniobres és el que és, si decidim conjuntament aquesta cambra que hi han iniciatives que poden ser dutes a Madrid i defensades, el nostre marge de maniobra creix. Alguna cosa d'aquestes ha dit el president del nostre grup parlamentari; jo no hi insistiré.

Tenia un capítol que no penso endegar, president, perquè el temps s'ha acabat, de mesures a llarg termini. Ja en parlarem en un altre moment.

De manera ben modesta, conseller, però de manera ben contundent, el nostre grup parlamentari els diu el següent: «Tenim més marge de maniobra del que vostès creuen, podem tenir aliances suficients per anar davant de l'Administració espanyola a prendre mesures i és el moment, sincerament ho creiem, de fets i de poques paraules.»

I l'única recomanació que el nostre grup parlamentari vol fer al conseller Castells i a tot el seu Govern: per combatre la crisi, per batallar davant de la crisi, per ajudar les famílies i les empreses vostès han d'espavilar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...i aquest grup parlamentari estén la mà amb la voluntat que espavilin i que tinguem acords suficients per combatre eficaçment la crisi.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats..., representant de Convergència i Unió, li explicaré el nostre punt de vista, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que és lleugerament diferent de la situació que vostè ha exposat aquí.

Permeti'm que faci diverses consideracions amb referència al punt que tractem, el debat sobre la convalidació del Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera.

En referència al contingut del decret llei, s'ha dit i ho ha explicat molt clarament el conseller, el decret incrementa la capacitat d'endeutament de l'ICF, per uns 500 milions d'euros, passa de 3.500 a 4.000, amb un objectiu molt clar, que és millorar la capacitat financera de les empreses i fins i tot impulsar la construcció d'habitatge protegit.

Jo li puc posar un exemple, senyor Teixidó. Ahir vaig tenir oportunitat de visitar una empresa agroalimentària que té la intenció de posar-se en marxa, encara no ha començat; una inversió de 12 milions d'euros. I el propietari de l'empresa m'explicava, precisament, que quan va començar aquest projecte empresarial fa tres anys les entitats financeres feien cua, diguem-ne, per dinar amb ell i no tenia cap problema a l'hora de plantejar el finançament del projecte. Resulta que el projecte ha agafat una dimensió considerable –per tant, això crec que és positiu, perquè significa que hi ha voluntat de tirar endavant aquesta línia de negoci–, però es troba amb un conflicte, i és que en aquests moments les entitats financeres diguem-ne que li tanquen la porta al davant.

Doncs aquest empresari el que reclama és que el Govern, l'Institut Català de Finances, li doni suport. Que aquesta demanda d'aquest petit empresari, si vol vostè, depèn de com ho mirem..., però que aquesta demanda es pugui atendre depèn de la convalidació d'aquest decret llei.

Vostè deia que no creu..., o considera insuficients les mesures que ha pres el Govern respecte a fer front amb urgència davant d'aquesta situació econòmica. Jo li diria que no són insuficients i que el que està esperant, per exemple, l'empresari i el negoci que jo vaig tenir oportunitat de visitar ahir, doncs, és la convalidació d'aquest decret llei. Això, d'un cantó.

Hem de contextualitzar que el decret, doncs, evidentment, s'emmarca en aquestes quaranta-dues mesures que va acordar el Govern el dia 15 d'abril per fer front a aquesta desacceleració, aquesta crisi que està patint l'economia catalana.

I aquestes quaranta-dues mesures o actuacions no són només en àmbits com el finançament de l'activitat empresarial que li posava com a exemple, sinó també en altres matèries com són l'obra pública o el sòl industrial.

Permeti'm que també li digui, senyor Teixidó, que en aquest cas també li podria posar exemples, com s'està esperant i s'està valorant positivament l'acceleració

en matèria de licitació d'obra pública i de tot el seguit d'actuacions que s'estan portant a terme en matèria de sòl industrial. I li podria posar exemples molt concrets i de primera mà.

Per tant, els objectius que persegueixen aquestes tres mesures..., perdó, les quaranta-dues mesures són objectius com, per un cantó, doncs, contrarestar el descens de l'activitat del sector immobiliari, el que dèiem de la liquiditat del sistema financer, eh?, atenuar aquestes restriccions; per tant, també, en definitiva, pal·liar la situació dels col·lectius socials més vulnerables a la desacceleració. Aquestes són les persones treballadores del sector de la construcció i del sector de l'obra pública, de l'obra civil.

El decret per nosaltres és, doncs, una d'aquestes mesures, mesures del tot indispensables, urgents i necessàries per fer front a la situació econòmica actual. Per tant, honorable conseller, el Govern compta amb tot el suport del nostre grup parlamentari en la convalidació d'aquest decret llei.

Ho ha manifestat el molt honorable president aquest matí, el Govern ha d'actuar amb rigor, i no tenim dubtes que ho fa, i amb rapidesa per fer front a la situació econòmica actual, pensant en les persones, en les famílies i en les empreses.

El Govern ha d'actuar responsablement, sense perdre els nervis, sense estridències ni catastrofismes, fent front a la situació complicada que tenim al davant. I això és el que està fent aquest Govern, actuar amb rigor i fermesa, i també amb urgència, fent ús d'una potestat que li atorga l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la potestat de dictar normes amb valor i rang de llei en condicions molt concretes, en situacions que requereixen una acció legislativa immediata. I aquesta és la situació actual, una situació en què les mesures que un govern responsable ha de prendre..., i que estan al seu abast, mesures que no poden esperar.

Li ho deia, senyor Teixidó. Vostès consideren que aquestes mesures són insuficients, que no tindran incidència; nosaltres no hi estem d'acord. Convergència diu que no s'han pres mesures de fons; no hi estem d'acord –no hi estem d'acord. Permeti'm que faci referència a altres mesures que requereix l'economia catalana.

En aquest sentit fa tres anys que l'economia catalana no es trobava en la situació que vivim actualment; fa tres anys, l'any 2005, el mercat immobiliari estava en plena eferescència, la liquiditat financera –li he posat un exemple abans– no era cap problema, ben al contrari. No obstant això, el 16 de febrer de 2005 el Govern i els principals agents socials i econòmics de Catalunya –Comissions Obreres, UGT, Foment, Pimec, Cepyme...– signaven l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. La signatura culminava un procés de negociació i concertació d'un any per consensuar un paquet de vuitanta-sis mesures a executar en els següents tres anys, per tant, horitzó 2005-2007, i pretenia esdevenir el full de ruta de la competitivitat i orientar la política econòmica en el camí cap a la millora de la productivitat.

Prèviament a la signatura de l'acord, el Govern va demanar a un consell d'experts de reconegut prestigi una diagnosi dels reptes als quals s'enfrontava l'economia catalana; no eren moments de crisi, però el Govern estava convençut que calia actuar davant els reptes que es plantejaven a nivell internacional.

En aquells moments, l'informe dels experts ja deia que Catalunya, igual com la resta de països del seu entorn, afrontava simultàniament la dinàmica canviant de les empreses en una economia globalitzada i la transició d'una economia industrial cap a una economia del coneixement. L'informe considerava que Catalunya necessitava –i necessita– un nou model de competitivitat que situï les nostres empreses en condicions d'afrontar els canvis de l'entorn econòmic, i les polítiques públiques, en col·laboració amb els actors socials, poden contribuir a orientar positivament aquest canvi.

Calia en aquells moments, i és aplicable avui en dia, convertir el que apareix com una crisi potencial en l'oportunitat per assentar la nostra competitivitat sobre bases més sòlides.

I no volia deixar passar l'oportunitat de dir que el Govern de Catalunya, a banda de prendre mesures urgents per fer front a la situació actual, com a les quals fa referència aquest decret llei que avui convalidem, també va posar fil a l'agulla, fa tres anys, prenent mesures de fons per fer front als reptes als quals s'enfrontava i s'enfronta l'economia catalana. Per tant, no és cert que no s'hagin pres aquestes mesures. Sí, es van començar a prendre fa tres anys, tan bon punt el Govern, el primer Govern catalanista i d'esquerres, va prendre possessió del Govern de Catalunya.

No entraré a analitzar què fa cadascun dels departaments, perquè ja ho ha fet el nostre portaveu parlamentari aquest matí i se n'ha parlat extensament, però sí que voldria parlar d'altres crisis econòmiques que ha patit Catalunya. Els podria parlar de la crisi del tèxtil i de la mineria, que van patir comarques com el Berguedà els anys vuitanta i noranta. Els puc dir que m'hauria agradat que el Govern català d'aquells moments hagués actuat amb la contundència i la responsabilitat amb què actua el Govern d'avui. *(Veus de fons.)*

D'altra banda, i per acabar, respecte als temes jurídics i formals als quals ha dedicat un minut el representant de Convergència i Unió, des del nostre grup parlamentari considerem que el decret llei no incideix en les matèries que l'article 64 de l'Estatut exclou de l'àmbit dels decrets llei. I, no obstant això, aquest és un tema d'interpretació jurídica, i ens consta que el Govern ha fet l'anàlisi jurídica. És un tema opinable i la doctrina no és pacífica. En aquest sentit..., i l'element clau és que els elements que fan referència als articles 1 i 2 del decret no s'inclouen en el concepte de pressupost de la Generalitat. I, per tant, els crèdits i avals no són pressupost, no parlem del pressupost. I s'han aprovats lleis que autoritzen l'ICF per a la prestació d'aval amb anterioritat. Estic pensant, doncs..., o posant per exemple una llei de l'any 2003, amb què tractava..., autoritzacions financeres per a l'ampliació de la Fira de Barcelona i per finançar l'aportació dels regants del canal Segarra-Garrigues.

En definitiva, honorable conseller, el Govern compta amb tot el suport del nostre grup parlamentari en la convalidació d'aquest decret llei, perquè aquestes mesures estem convençuts que contribuiran a minimitzar l'impacte de la crisi en l'economia catalana i en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I aquests han de ser els objectius pels quals ha de treballar el Govern d'aquest país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Carreras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, bona tarda... Crisi econòmica. Semblava la paraula prosrita, això de la crisi econòmica, i ja està dit. No passa res. La crisi no s'accentua per reconèixer-la, per dir-ho, sinó que és cert, i nosaltres ho reconeixem, que Catalunya està afectada..., en aquests moments està patint una crisi econòmica que, com s'ha dit i s'ha debatut al llarg de tot el matí, doncs, és producte de la confluència de molts i diferents factors, que crec que, en cap cas –en això estarà d'acord amb mi, senyor Teixidó–, són imputables al Govern de la Generalitat: pèrdua de confiança en el sector financer, augment del tipus d'interès, l'elevada inflació, sobretot l'encariment de combustibles i productes agraris. I a Catalunya, doncs, especialment significativa la recessió del sector de la construcció. Bé. Doncs, tot això ha comportat que estiguem patint una important crisi econòmica.

Com pot el Govern de la Generalitat fer front a aquest canvi de cicle econòmic que tenim per davant? Doncs, ja ho hem dit: la nostra capacitat és limitada i depassa en gran mesura les nostres competències. Però això no vol dir que nosaltres mirem cap a un altre costat. Tot allò que puguem, doncs, en funció del nostre àmbit competencial, fer, ho farem –ho fem i ho farem.

De quines mesures parlem? Doncs, algunes a mitjà o llarg termini, d'altres a curt o immediat termini. Nosaltres creiem que són molt importants algunes de les mesures que fa temps que s'hi està treballant per, doncs, aquest canvi de cicle econòmic..., treballar en..., per ajudar aquest canvi de cicle econòmic: la revisió i l'impuls de l'acord estratègic, l'impuls al Pacte nacional per a la recerca i la innovació. Creiem que s'ha de seguir avançant en la internacionalització de l'economia catalana. Creiem que són importants, molt importants, les polítiques actives de suport al sector agroalimentari. Creiem que s'ha de fer una nova política de sòl industrial. Per què? Doncs, perquè és molt difícil competir amb altres comunitats autònomes molt properes, a més, en preu. Per què? Doncs, perquè tenen un preu del sòl molt més econòmic.

Per tant, nosaltres hem de competir en valor afegit: connexió banda ampla per als nostre polígons, accessibilitat a través de transport col·lectiu, etcètera. Suposo que tot

això ens ajudaran a consensuar-ho i a debatre-ho en la nova llei de política industrial que ha d'entrar en aquesta cambra a finals d'aquest any.

També és important la formació del capital humà: impuls a la formació professional i reforçament del coneixement de les llengües estrangeres.

Bàsic, el tema de les infraestructures, eh? No cal, potser, debatre més sobre aquest àmbit, no? Però hem de tenir aquestes condicions bàsiques per estar connectats al món sense un peatge excessiu. Plena capacitat per la gestió de l'aeroport i del port: és una condició necessària per a Catalunya, perquè estratègicament pugui, doncs, ser la veritable porta d'Europa a la Mediterrània. I també l'aposta per la xarxa ferroviària que ens connecti tot l'eix mediterrani, i que la xarxa ferroviària sigui capaç de substituir gradualment el transport de mercaderies per carretera.

És a dir, podríem fer un llarg llistat de tasques que ja du a terme, planificant, el Govern de la Generalitat. Ara bé, a termini curt, immediat, doncs, el Govern ja va aprovar aquest pla de mesures –quaranta-dues mesures de dinamització de l'economia i de suport als sectors més afectats– el passat mes d'abril. I aquest decret llei, que avui ens proposem, doncs, convalidar, s'emmarca dins d'aquestes quaranta-dues mesures del pla esmentat; i, bàsicament, doncs, el que fa és proposar tres actuacions o tres mesures diferents per impulsar aquesta activitat econòmica i financera i fer front a les restriccions de liquiditat del sistema financer.

Són mesures que augmenten la liquiditat i l'accés..., ajuden, faciliten l'accés de les empreses al finançament. Es concreten –ho han comentat abans, doncs– en, primera, l'augment dels 500 milions d'euros de la capacitat d'endeutament de l'Institut Català de Finances per facilitar, com s'ha dit, la creació d'aquestes noves línies de crèdit de l'Institut. La segona, l'increment de 300 milions d'euros d'autorització per prestar avals. També creiem que permetrà que les entitats financeres donin nous recursos per destinar-los, doncs, al finançament empresarial. I, en tercer lloc, aquets increment de deducció d'1,5 punts a l'IRPF per a les despeses de rehabilitació. Evidentment, es tracta d'un incentiu més a la rehabilitació, per reactivar la construcció, un d'aquells sectors econòmics, doncs, més afectats per la crisi.

Vostè ens parla d'altres mesures. Segur que se'n poden fer encara més, de mesures, no?, i treballarem en aquesta línia. Però, per exemple, el que ens proposa són reformes de l'impost sobre societats. Molt bé. Hi podem estar d'acord i podem estar d'acord en la reducció dels tipus impositius de l'impost de societats; però, sap quina és, oi?, la nostra capacitat normativa respecte de l'impost de societats, en aquesta cambra? Cap ni una, zero. Jo l'insto..., al Congrés dels Diputats, a presentar una proposta de reforma del tipus de l'impost sobre societats. (*Veus de fons.*) I és allà on podem ser eficients i eficaços en la nostra tasca legislativa. (*Remor de veus.*)

Miri, una altra qüestió que li vull comentar respecte a la mesura de caràcter formal de la qual ens parlava..., per a la figura del decret llei. Nosaltres creiem que aquestes

mesures s'han d'adoptar amb caràcter d'urgència i de necessitat, i ningú entendria que això no fos així, que es dilatés en el temps i no es complís, doncs, la previsió de palliar immediatament, en la mesura que ens és possible, aquestes necessitats. Per tant, nosaltres creiem que és correcte adoptar la figura del decret llei, perquè no vulnera l'Estatut d'autonomia. L'Estatut d'autonomia el que limita és quan es pretén aprovar la llei de pressupostos de la Generalitat a través de decret llei. I aquesta no és la voluntat del legislador. I tampoc ho va ser en aquests termes tan restrictius..., la voluntat del legislador de l'Estatut, restringir el concepte pressupost en el supòsit que se'ns planteja.

Per tant, amb el benentès que la utilització d'aquesta figura legislativa ha de ser, com ha estat fins ara, l'excepció i no la norma, creiem que l'extraordinària i urgent necessitat del moment es val l'aprovació –la convalidació, en aquest cas– del decret llei.

I, per últim, deixi'm dir-li que nosaltres creiem que un dels perills d'aquesta crisi econòmica o un dels importantíssims perills d'aquesta crisi econòmica es planteja en un moment, doncs, estratègicament complicat per a Catalunya, en el moment en què s'està negociant el finançament, el nou sistema de finançament per a Catalunya. Per tant, tenim una conjuntura molt desfavorable per portar endavant aquesta negociació.

Com ho fem des de Catalunya, com ho fem, conseller, per blindar-nos de la crisi econòmica en la negociació del finançament? Perquè aquesta crisi econòmica no serveixi de coartada al Govern de l'Estat per no aplicar el sistema de finançament que marca l'Estatut d'autonomia. Aquest és un repte important que tenim com a país: blindar-nos de la crisi econòmica en la negociació del finançament, que aquesta crisi econòmica no sigui l'excusa per rebaixar el mandat estatutari del nou sistema de finançament.

Per tant, doncs, apello a totes les forces polítiques de la cambra a treballar molt fort en aquest sentit. Perquè és en aquest moment, és en els moments de recessió, de crisi econòmica, quan necessitem més que mai un nou finançament, perquè Catalunya pugui fer front amb garanties a aquesta etapa de recessió. El sistema actual s'ha demostrat ineficax, ineficient, injust, i ahir el mateix senyor Ocaña ens deia que les comunitats autònomes amb més renda paguen més i les comunitats autònomes amb menys renda *per capita*, paguen menys. Fins aquí correcte, res a dir; es va deixar la segona frase o la continuació de l'afirmació, que seria: un cop les que tenen més paguen més i les que tenen menys paguen menys, un cop feta aquesta aportació i redistribució, s'inverteix la renda; aquelles que tenen més, tenen menys, esdevenen més pobres, i les pobres esdevenen riques, gràcies a la redistribució. Crec que és això el que és absolutament injust i el que s'ha de corregir d'immediat.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, la veritat és que aquesta diputada, en nom del seu grup parlamentari, intentarà exclusivament parlar del decret llei, perquè semblava que des d'aquesta tribuna es tornaven a reiterar els debats de la situació econòmica de Catalunya, que, en tot cas, doncs, ja ha estat objecte de part de la sessió del matí.

En aquest cas, nosaltres volem fer referència al contingut de les matèries i també a la forma per la qual el Govern ens ha presentat aquest projecte. Si parlem del contingut material, és a dir, el que contempla el decret llei, nosaltres ja li vam exposar en el seu moment al conseller que aquestes mesures arribaven tard. I, per què ho diem? Doncs, perquè en la negociació posterior dels pressupostos d'aquest exercici ja vam dir que les mesures que s'estaven prenent per part del Govern, amb unes previsions de recaptació i de creixement de l'economia catalana que cap indicador amb una mica de coherència denotava que no aniríem amb la conformitat de les xifres plantejades pel Govern català, ja va començar, per part del nostre grup, des de l'oposició, el plantejament que la cosa no s'estava enfocant bé.

I ho diem des d'aquest punt de vista, i vam manifestar al conseller que aquestes mesures eren insuficients. I ja el nostre grup no es va quedar amb la crítica, ja va fer una interpellació al Ple passat i serà objecte de votació demà, de mesures concretes que es recolzen i són complementàries a les presentades pel Govern. Per tant, la nostra posició des de l'oposició és una posició totalment constructiva.

I és més, si m'ho permeten: la posada en escena, és a dir, la roda de premsa de comunicació, que va ser al mes d'abril, d'aquestes quaranta-dues mesures, de les quals exclusivament una part estan recollides en aquest decret llei, es va fer en el moment que la crisi de la sequera tenia el seu punt més àlgid. Quina era la manera de, d'alguna manera, focalitzar l'opinió pública cap a un altre cantó? Doncs, traient quaranta-cinc mesures que contribuïrien que els catalans poguessin estar tranquils i fessin confiança al Govern de la Generalitat perquè el seu Govern estava fent alguna cosa. Doncs, des del Grup Popular els diem que aquestes mesures, a més d'insuficients, van arribar amb retard.

I, naturalment..., després parlaré de la qüestió formal, però els vull deixar una xifra, una dada, a sobre de la taula. I són, com he dit, mesures d'abril amb un decret que entra a la cambra, que es publica el 26 del mes de juny. D'abril a juny. Sort que eren mesures urgents, sort que venien a facilitar la situació econòmica dels catalans, perquè, si no, no sabríem quan vostès les haurien presentat. En aquest sentit, nosaltres veiem certes contradiccions en el Govern català en les mesures preses, i ara, amb el contingut del mateix decret, els ho aniré intentant explicar.

Per començar, el preàmbul del mateix decret, en què se'ns diu que el que pretén el Govern de Catalunya és posar en marxa diverses actuacions d'impuls a l'activitat econòmica, financera, empresarial, amb aquest objectiu de palliar la situació econòmica; situació econòmica

que el nostre grup, des del primer començament, ja va titllar de crisi, perquè no hi ha pitjor qüestió que no fer una diagnosi adequada i que un govern no prengui les decisions en el moment adequat, cosa que en el Govern actual de Catalunya acostuma a passar.

Segona qüestió. Després d'aquestes quaranta-dues mesures..., en data 15 d'abril es presenta aquest paquet de quaranta-dues: algunes que de fet ja s'estaven portant a terme; d'altres, com l'acord estratègic, que preveuen un camí a llarg termini, però que en cap cas contribueixen a pal·liar la situació urgent de crisi econòmica.

El mecanisme formal pel qual s'adopta aquest decret llei, que preveu, doncs, el reconeixement, mitjançant l'article 64 de l'Estatut d'autonomia..., preveu que el decret llei exclusivament podrà ser emprat des d'un punt de vista legítim per part del Govern si la necessitat extraordinària i urgent és el que empara l'objecte d'aquest projecte. Nosaltres, des del Grup Popular considerem que, si aquestes mesures eren de 15 d'abril, vostès tenien una eina clau perquè el tema fos tramitat d'una manera urgent, que era presentar un projecte de llei per lectura única a la cambra, i ja al mes de maig tindríem en vigor aquestes mesures. Vostès, en canvi, han optat per una fórmula que nosaltres no compartim, que és la del decret llei, i en aquest sentit nosaltres els volem recordar diverses qüestions.

Primera, la que fa referència a aquest límit material, que hi ha mesures que estan excloses del decret llei, com són el pressupost de la Generalitat. I ja se'ns ha avançat per algun grup, quan ens diu que les dues primeres mesures que es prenen en el decret llei no són objecte d'aquesta qüestió. Nosaltres considerem que aquest contingut material que determina l'article 64 de la Constitució..., també ens diu que no pot ser objecte de decret llei el pressupost de la Generalitat. I això què vol dir? Que hi ha un límit d'endeutament, un límit que marca fins on la Generalitat pot autoritzar aquesta despesa i quins límits i sota quines condicions el Govern pot contraure obligacions econòmiques.

Aquest límit, nosaltres considerem que des d'un punt de vista formal, quant a la despesa i quant al destí d'aquesta, està vulnerat mitjançant la utilització d'aquest decret llei. Ja sabem que després es pot convalidar, però, per descomptat, el nostre grup parlamentari no vol col·laborar en aquest tipus de parlamentarisme que no contribueix gens al futur de Catalunya, sinó que contribueix a fer les coses tard i malament. Això és l'opinió del nostre grup: s'ha fet tard, mesures escasses i, a sobre, malament.

Des del punt de vista formal, nosaltres avancem que, tal com ha manifestat el portaveu de Convergència i Unió, vostès tenien l'oportunitat de presentar un projecte de lectura única; no ho han fet, han optat pel decret llei, i per tant estan traient legitimitat a la mateixa capacitat legislativa del Parlament de Catalunya. No és la manera en què vol fer política el Partit Popular de Catalunya.

Però, entrant ja en els tres articles, tornant al contingut material, ja hem dit que l'article primer fa referència a la possibilitat que l'Institut Català de Finances, per a l'exercici 2008, doncs, tingui un increment de 500.000

milions d'euros, de manera que es supera el límit previst en el pressupost i, per tant, es xifra en 4.000 milions d'euros.

Respecte als avals, nosaltres hem fet una proposta, que està continguda en la moció que demà plantegem, perquè nosaltres considerem que, quan una empresa va malament, no exclusivament pot ser per una qüestió de liquiditat; s'ha de fer un estudi i s'ha de veure si aquell aval contribueix que aquella empresa pugui sortir endavant o si el que estem fent és amagar una situació de concurs de creditors, la qual cosa seria una decisió mal presa i, a més, estaríem utilitzant diners públics per a una finalitat que mai arribaria a bona finalitat.

De totes maneres, nosaltres considerem que si es fa una gestió prèvia, es fa, doncs, una diagnosi de quina és l'empresa a la qual es dona l'aval, sí que és veritat que aquesta mesura és recolzada pel nostre grup des del punt de vista que, ben aplicada i amb aquesta diagnosi prèvia, podrà ajudar petites i mitjanes empreses a millorar-ne l'activitat productiva.

Però també els vull fer referència a aquestes contradiccions que deia del Govern de la Generalitat. El decret es presenta a publicació el 30 del VI. Doncs bé, el 2 de juliol s'aprova en aquesta cambra una llei nova que fa referència al cànon de residus que afecta exclusivament les empreses de la construcció, que ja ens va dir aquí el mateix conseller que preveia recaptar ni més ni menys que 8 milions d'euros. És a dir, estem dient que estem facilitant el finançament de les empreses constructores, i el dia següent, el dia 2 de juliol, s'està aprovant en aquesta cambra que els tornarem a posar un cànon mediambiental perquè encara tinguin aquesta càrrega fiscal que, naturalment, acabaran pagant les empreses i els ciutadans de Catalunya. Naturalment, el nostre grup parlamentari hi va votar en contra.

A més d'això, abans ha fet menció la representant d'Esquerra, quan ens parlava dels polígons... Sap el que passa als polígons? Que la burocràcia surt molt cara, i la burocràcia que vostès estan establint i en què tenen, doncs, aquesta tècnica legislativa tan productiva, el que passa és que té com a conseqüència un encariment del sòl industrial. Aquesta és la realitat, i aquesta és la coherència amb la qual, doncs, està legislant aquest Govern de Catalunya.

L'article 3 previst en aquest decret ens parla de la rehabilitació de l'habitatge habitual i ens parla de la reducció en el tram autonòmic de l'IRPF respecte al percentatge que fa referència a la rehabilitació de l'habitatge. I abans s'ha parlat també de l'habitatge, i també aquest matí, i hi ha fet referència també el conseller Castells quan ens ha fet la seva exposició del decret: ens ha parlat d'aquest magnífic conveni de bancs i caixes referit al dret a l'habitatge. Saben vostès que el pacte nacional és de data 8 d'octubre de l'any passat? Saben que ens volien fer signar aquest pacte amb aquesta norma inclosa, perquè estava a dintre del contingut del pacte, que ha trigat més d'un any a signar-se? Aquestes no són maneres de fer les coses. Nosaltres ens felicitem que vostès realment hagin signat aquest pacte, però, quan ens van posar el text del pacte, es donava per suposat que les caixes i bancs ja havien signat aquest acord i que hi havia

uns productes determinats per finançar l'habitatge, cosa que a 8 d'octubre de l'any passat no hi era, perquè l'han signat fa poc. Aquest és el tipus de coherència.

Nosaltres considerem que no només aquesta deducció per rehabilitació de l'habitatge és necessària; també hem d'utilitzar el tram normatiu que ens preveu l'IRPF per ajudar aquelles persones, doncs, que ja han tingut dret a l'habitatge, i ho hem vist amb aquesta declaració de renda, com en el tram autonòmic i en el tram estatal vèiem que tot aquell que hagués adquirit un habitatge amb posterioritat a l'any 2006 veia com, per decisió del Govern de l'Estat, la seva deducció en l'IRPF quedava minvada. Alguna cosa s'ha de fer, perquè les hipoteques ja estan signades i els ciutadans de Catalunya tenen problemes per fer front a aquestes obligacions econòmiques.

Com li he dit abans, el nostre grup comparteix les mesures, les troba insuficients, i per això, doncs, des del nostre grup els convidem que demà, quan tinguem la votació de la moció presentada pel nostre grup, que completa i que entra en el tram normatiu que ens permet des del Parlament de Catalunya poder tenir capacitat normativa i, per tant, poder actuar en el nostre tram..., però també amb algunes mesures que el Parlament de Catalunya pot prendre per instar el Govern de l'Estat que en prengui d'altres. Ja veurem si demà ho signen, ja veurem si demà ens donen recolzament o no.

Nosaltres pensem que vostès tenen una visió molt simplista i molt petita de l'economia, i, realment, des del Parlament de Catalunya podem fer molt més. El que passa és que no sabem si vostès s'ho creuen o no. El que es pugui fer aquí en el tram normatiu ho hem de fer; el que passa, que vostès exclusivament han utilitzat l'autonomia normativa fiscal per apujar impostos. Avui han començat amb aquest decret, amb una mesura, a tenir consideració i a fer, d'alguna manera, coresponsabilitat amb la resta de ciutadans, i nosaltres esperem, doncs, que siguin valents i que instin al que no podem fer des d'aquí perquè ho faci el Govern de l'Estat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, mirin, fa unes setmanes el Govern va plantejar un plec de mesures, que n'hem estat parlant tot el matí, per afrontar la crisi econòmica, un seguit d'actuacions per tal de dinamitzar l'economia i donar suport als sectors socials més afectats. I el que ara sotmetem a debat és un decret llei que és fonamental per complir alguns dels objectius, però n'és una part molt parcial. Vostè, senyor Teixidó, ha aprofitat per tornar a treure el debat que havíem tingut aquest matí; hi entrarà una mica, en les coses que vostè ha dit, però realment aquest

decret llei és una qüestió molt concreta i molt específica de les mesures que el Govern vol impulsar.

Mirin, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, recolzem aquest pla de quarantadues mesures, però entenem que aquestes han d'anar acompanyades per tal d'avançar en un canvi de model productiu més sostenible i que no generi precarietat, perquè s'han d'acompanyar, tal com també s'està fent des d'altres departaments i del mateix Departament d'Economia, amb un impuls definitiu de l'Acord estratègic per a la competitivitat i, evidentment, doncs, també pel Pacte nacional per a la recerca i la innovació. Creiem que no poden anar unes mesures sense les altres, perquè creiem que en els moments difícils és el sector públic que ha de liderar la dinamització de l'economia i acompanyar i donar suport als més vulnerables.

Per tant, entenem que l'actuació del Govern de la Generalitat davant la crisi ha d'anar en dues direccions, tal com també el mateix conseller apuntava: cal afrontar-ne les causes i, per tant, el Govern ha d'endegar polítiques que signifiquin canvis estructurals en el model productiu, però també és cert que a més d'afrontar-ne les causes també n'ha d'abordar els símptomes.

No podem abandonar els nostres treballadors i treballadores, les nostres petites i mitjanes empreses i, en definitiva, els sectors socials més afectats. Però no ens valen les solucions que ens proposaven els grups de l'oposició, perquè aquesta crisi no és una crisi de canvi de cicle, com les habituals del sistema capitalista, sinó que és una crisi més complexa, que va més enllà; hi ha uns factors endògens i uns factors exògens.

Vostè em parlava: «Hi ha inflació. Reunim i apliquem les típiques polítiques ortodoxes de control de la inflació.» Però d'on ens ve aquesta inflació, senyor Teixidó? La podem controlar des del Govern de la Generalitat, si és per una pujada de l'energia, dels preus de l'energia, o dels preus dels aliments? Ho podem controlar des del Govern de la Generalitat? Però, vostès, les típiques opcions ortodoxes: control de la despesa pública, dèficit zero, disminució d'impostos; les típiques que sempre diuen. Com, en un moment de crisi on els salaris i els més vulnerables, precisament, necessiten serveis públics, vostès el que diuen és: «Rebaixi impostos» —per tant, rebaixi ingressos del sector públic— «i disminueixi la despesa.» Evidentment, aquí no ens posarem d'acord, però és una qüestió ideològica.

Per tant, les línies per les quals vol avançar el Govern van en una altra direcció. Per una banda, augmentar la inversió en obra pública. Per altra banda, promoció i millorar l'accés a l'habitatge; impuls de l'activitat empresarial; incentius fiscals en alguns sectors; realitzar polítiques actives d'ocupació, però adaptant-nos a la situació actual en què ens trobem; reduir també la burocratització i facilitar els tràmits a les empreses, i evidentment les mesures de caire estructural. Creiem de tota manera que el camí a recórrer serà llarg i que haurem de revisar aquestes mesures, les haurem d'actualitzar i estar molt atents si cal millorar-les o introduir-ne de noves.

Però entrant en la matèria d'aquest debat, des del nostre grup entenem que aquest decret és fonamental per complir els objectius que crec que hauríem de compartir tots. Com a mínim la base d'aquestes mesures crec que les hauríem de compartir.

Si necessitem finançar i donar impuls a l'activitat empresarial, la Generalitat té dos instruments fonamentals al seu abast. Per una banda, l'ampliació dels instruments financers per a les empreses, potenciant les línies de l'Institut Català de Finances, tant pel que fa a l'ICF Crèdit, com a l'ICF Creixement Empresarial, i també les línies del Copca i Cidem. Però per a això necessitem modificar la regulació sobre les operacions d'endeutament a llarg termini. I per això, per tant, cal permetre ampliar el límit d'endeutament per a aquest any. Crec que és una mesura realista imprescindible i necessària, perquè canvia la realitat de moltes petites i mitjanes empreses, com la mateixa diputada socialista posava com a exemple. Creiem que és imprescindible recolzar des del sector públic aquestes empreses, i, per tant, és una mesura urgent i necessària.

El segon instrument que es planteja en aquest sentit, és l'increment de la línia d'aval per als fons de titulació d'actius per a les petites i mitjanes empreses, per tal que puguin aconseguir nous recursos per invertir.

Per tant, aquests dos instruments s'han d'aprovar per llei, ja que modifiquen la llei de pressupostos. És cert, modifiquen la llei de pressupostos, però al nostre entendre, no el pressupost de la Generalitat. I és evident que no poden retardar l'aplicació d'aquestes mesures, i que cal que siguin efectives al més aviat possible.

El tercer article fa referència a una altra tipologia de mesures relatives a la fiscalitat i a la promoció de la rehabilitació de l'habitatge. Des del nostre grup parlamentari fa molt de temps que havíem alertat la necessitat de posar fre a la bombolla immobiliària existent. La liberalització del sòl durant l'època del Partit Popular i la manca d'intervenció pública va fer que molts recursos productius es destinessin a invertir en el sector immobiliari, amb un caràcter especulatiu que ha portat a uns increments astronòmics dels preus i que a gran part de la població li sigui impossible accedir a un habitatge. Però, a més a més, aquesta capacitat de guanyar diner ràpid ha desviat recursos que s'han deixat d'invertir en sectors productius.

Fa anys que el Govern d'esquerreres ha volgut capgirar aquesta situació, intervenint en el mercat immobiliari, creant habitatge públic, legislant per posar límits i assegurar la promoció a tot el territori de Catalunya d'habitatge públic, promocionant el lloguer i donant ajudes a la rehabilitació.

Vostè, senyor Teixidó, ens deia: «Augmentin les deduccions per a l'adquisició d'habitatge habitual.» Qui s'embutxaca normalment aquestes deduccions d'habitatge habitual? Els promotors. Automàticament, quan hi ha hagut deduccions en aquest sentit, s'han augmentat els preus, i, per tant, tots aquests ingressos que adquiria l'Estat han anat a parar automàticament a mans dels promotors. Per tant, aquí no compartim les mesures.

Nosaltres entenem que en una situació en què el mercat de la construcció s'ha aturat dràsticament, creiem que el paper de l'Administració no ha de ser continuar fomentant la construcció de forma caòtica i desmesurada, sinó que cal garantir que aquells habitatges que tenim estiguin disponibles i en les millors condicions per ser habitables. A més a més, és una bona manera de pal·liar o alleugerir, si més no, els símptomes de la crisi en el sector de la construcció.

Per poder promoure calen incentius fiscals, i per això el tercer article del decret vol incrementar la deducció per despeses en la rehabilitació d'habitatge habitual en l'IRPF, amb una deducció addicional de l'1,5 per cent en la quota autonòmica. Ens agradaria que aquesta mesura anés més enllà, per part del nostre grup parlamentari, però és cert: és una de les mesures que significa un major esforç pel que fa al pressupost de la Generalitat. Suposa 10 milions d'euros pel que fa al pressupost i té un impacte en aquesta reducció dels ingressos públics, en un moment en què aquests estan minvant.

En definitiva, aquest decret forma part d'un ampli entramat de mesures d'actuació davant la crisi. Una crisi que no és com les altres, i que, per tant, ara no ens valen les situacions ortodoxes que vostès ens plantegen. Aquest decret llei és necessari però no suficient. En això estarem d'acord. I això també ha quedat clar en el debat que hem tingut aquest matí.

Aquest és el debat sobre continguts, però hem vist que també hi ha un rerefons d'un debat formal. Jo no em vull allargar molt en aquest sentit, perquè crec que ja han sortit diversos arguments, però al nostre criteri el que prima és la necessitat i la urgència d'aplicar les mesures, i que la manca de liquiditat no pot esperar una tramitació per llei, ara que precisament acabem el període de sessions.

Per tant, entenem que l'objecció que el senyor Teixidó i la senyora Olano plantejaven segurament és perquè, quan es preveu unes matèries excloses, és precisament per vetllar per la sobirania de la cambra, i del propi Parlament, però entenem que, si tota la cambra està d'acord que aquest decret s'ha d'aplicar i s'ha de posar en marxa al més aviat possible, la cambra és sobirana, i, per tant, ho fem validant aquest decret. Tenint en compte que avui s'acaba el període de sessions, seria complicat que aquestes mesures s'apliquessin al més aviat possible, com seria necessari.

Per tant, entenem que, davant la urgència i l'existència de precedents que també han avalat aquest tipus d'actuacions, el nostre grup, doncs, convalidarà aquest decret llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Ara, per fixar posició i en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, no tiene suerte el Gobierno con los decretos ley. El primero que trajo a la cámara, al que yo calificué como el «nadalazo», entendíamos que no era realmente un decreto ley adecuado porque ni había medidas urgentes ni excepcionales que lo justificaran. Se aprobó, es cierto, y no se recurrió al Tribunal Constitucional ni al Consell de Garantíes Estatutàries, porque entre otras cosas no se puede recurrir a él. Este decreto ley también ha aparecido con dudas de legalidad. Luego me referiré a ellas aunque sea epistólicamente y con brevedad.

En todo caso, sí que es evidente que el recurso al decreto ley, en derecho, es la última ratio a la circunstancia excepcional, urgente, que hace acudir a él. De hecho, hasta hace muy poco tiempo, ni siquiera el Estatuto de autonomía de Cataluña preveía la posibilidad de acudir al decreto ley. Hemos introducido una novedad importante, y por eso se ha de ser especialmente cuidadoso –especialmente cuidadoso– en su tramitación.

Primer requisito que exige un decreto ley: la concurrencia de una situación de necesidad extraordinaria y urgente. Desde luego no será este grupo parlamentario el que apele a que no existe esta circunstancia extraordinaria y urgente. Lo que ocurre, y ha hecho referencia a ello anteriormente la ilustre diputada señora Olano, es que realmente la urgencia ustedes en traer el decreto ley no la han tenido.

La aprobación de las medidas, de las cuarenta y dos medidas de dinamización económica y de soporte a los sectores sociales más afectados por la desaceleración, en fecha 15 de abril no se materializa en una norma, en una norma del decreto ley, hasta el 1 de julio. Sinceramente, nos parece que han ido de una forma paquidémica, muy lenta para la situación de tanta prisa, de tanta urgencia, y tan excepcional que teníamos. Han hecho como estos corredores, estos malos corredores que hacen un esprín, presentan las medidas, luego de olvidan de ellas, y, al final, cogen un poco de fuelle y quieren hacer cómplices a los demás de su falta de aire.

Pues no, entendemos que sí que hay que hacer un reproche, y un reproche de lentitud al Gobierno en la decisión de presentar el decreto ley. Reproche de lentitud que supone, entre otras cosas, por ejemplo, que las razones que justificaban las medidas de dinamización ya no se dan hoy, porque lo que ocurría en el mes de abril ya no ocurre hoy. Se ha agravado tanto la situación, que hoy incluso a alguna diputada de los grupos que dan apoyo al Gobierno se le ha escapado la palabra «recesión». Ha dicho que ya no es una situación de desaceleración, sino que..., y ha utilizado... –me imagino que se arrepentirá, y si no le harán arrepentirse–, ha utilizado la palabra «recesión».

La situación es muy distinta de entonces a ahora, y basta con mirar los datos económicos que fueron tomados como referencia en el mes de abril. Tenemos un distinto PIB, un distinto paro, una distinta inflación, la situación de la compra-venta de viviendas es completamente diferente, y el sistema financiero basta decir que se encuen-

tra en una situación completamente debilitada, mucho más debilitada que en el momento en que aconteció la adopción por parte del Gobierno, de las medidas, de las famosas cuarenta y dos medidas de dinamización.

Hoy, el presidente de la Generalitat ha reconocido una cosa que en aquellos momentos no se reconocía: que estamos ante una situación de crisis, y que la crisis será larga. La ha cifrado incluso en varios años. En el mes de abril –en el mes de abril–, desde luego, no se hablaba de una crisis de larga duración, ni siquiera se planificaba que pudiera durar varios años. Es más, se concretaban como razón de estas medidas que los datos económicos actuales, se decía en la exposición de motivos de las medidas, «con crecimientos del PIB por encima del 2 por ciento» –hoy ya sabemos que no acontecerá este crecimiento por encima del 2 por ciento–, y el paro en mínimos históricos. Vista la carrera que llevamos, desde luego, volveremos dentro de poco a la situación anterior, y el paro volverá –esperemos que no, y ojalá me equivoque– a una situación de incremento enorme.

Por lo tanto, situación diferente, situación distinta, la que en su día justificó las medidas urgentes, las cuarenta y dos medidas a las que hoy acontece. Y eso supone que estas tres medidas, que hoy aportan en el decreto ley, podamos calificarlas de necesarias, realmente urgentes, sin duda extraordinarias, pero también raquíticas. Y raquíticas porque nos parecen claramente insuficientes. Desde luego oportunas son. Basta con tener en cuenta el concurso voluntario de acreedores de Martinsa-Fadesa, que ayer tuvimos..., que hemos tenido conocimiento en esta semana, que afectará y que supone una deuda reconocida de más de siete mil millones, y que afectará a la construcción de algunas promociones en Cataluña, y, además, afectará financieramente, en la medida en que una empresa con sede en Cataluña muy importante, un banco..., una caixa con..., tiene más..., casi mil millones de euros en deuda en este concurso voluntario, es decir que nos afecta directamente.

De ahí que entendamos que algunas de las buenas medidas que se aportan son correctas y van en la buena dirección, no lo ocultamos. Estamos refiriéndonos al incremento del límite de endeudamiento en quinientos millones de euros del Instituto Catalán de Finanzas. Nos parece una medida acertada, y, si bien también nos hubiera gustado que se hubiera introducido algunas condiciones a la concesión de los créditos, visto el grado de opacidad que reina en el funcionamiento del Instituto Catalán de Finanzas, no hubiera estado mal que se hubiera establecido algún tipo de requisitos para que supiéramos realmente como se conceden y a quién se conceden estos créditos.

También nos parece oportuno el incremento de recursos destinados a avales, y que aumenten en un 25 por ciento, es decir que pasen de 1.200.000 a 1.500.000 euros. Pero también he de decir que quizá hubiera sido conveniente introducir algún requisito para que se concretaran las causas de concesión. Estamos hablando de discrecionalidad, podemos hablar de necesidad de aportar algo más de seguridad jurídica en esta materia.

En lo que hace referencia a los aspectos fiscales del decreto ley, nos parecen claramente insuficientes. Es cierto

que el sector de la construcció vive una crisi, y fundamentalmente, a quien afecta en estos momentos es a miles de ciudadanos, a miles de familias que tienen verdaderos problemas para pagar la hipoteca a fin de mes. La media de cien euros mensuales de incremento, que supone mil doscientos euros al año de incremento de las hipotecas, desde luego no se va a paliar con esta escasa deducción. Estamos hablando, en la mejor de las condiciones, en el supuesto máximo, de una deducción de 135 euros. Este es el tope que van a poder deducirse las familias catalanas por el incremento de la deducción por rehabilitación de vivienda habitual. Sinceramente, nos parece una cifra bastante ínfima, escasa, y que desde luego no va a paliar la penosa situación en la que se encuentran muchas familias en estos momentos. De ahí que hubiéramos deseado –y alguna referencia se ha hecho por un grupo que da apoyo al Gobierno– una medida más generosa, visible, que fuera más apreciada por los ciudadanos, y que abarcara, desde luego, a una mayor población y a un mayor incremento.

Desde luego, tampoco, aún con el carácter temporal a que ha hecho referencia algún otro grupo parlamentario, no hubiéramos visto mal el incremento de deducción por adquisición de vivienda. En estos momentos, por un año, sin situación crítica en la que nos encontramos, pero realmente hubiera sido una medida valiente, y que pudiera haber solucionado los problemas de muchas familias.

Hablaba de que el decreto ley no ha tenido suerte. Y no ha tenido suerte –y ya también se han hecho algunas referencias– por la cuestión formal. La segunda de las condiciones de un decreto ley es que no esté afectado por las materias –por las materias– excluidas del propio decreto ley. Es opinable –y aquí se ha dicho–, y no será esta parte quien lo niegue, pero debería dejar de ser opinable, si se hubieran hecho bien las cosas, que en esta materia no estuviéramos afectando a las leyes de presupuestos.

A nuestro juicio, los artículos 1 y 2 del decreto inciden, y a pesar de lo que diga el *conseller*. Y, evidentemente, no estamos ante una situación de financiación, sino que estamos en una situación claramente de medidas y de afectación presupuestaria a la Ley de presupuestos del año 2008 en relación con el nivel de endeudamiento, y de ahí que tengamos dudas de legalidad a la hora de abordar esta materia, y que no podemos dejar de manifestar en este acto.

De hecho, el tercero de los requisitos, el de la convalidación, se está sometiendo hoy aquí. Nosotros ya decimos que no pondremos trabas a su convalidación en estos momentos, pero también nos sumamos a otros grupos parlamentarios, en el sentido de que sería conveniente, para retirar las dudas de legalidad a las que hemos hecho referencia, que se procediera a tramitar el decreto ley como proyecto de ley, y así también lo solicitamos en este acto, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 136 del Reglamento de la cámara.

Y, finalmente, al hilo de algunas manifestaciones que ha hecho algún grupo parlamentario, no puedo dejar de decir que dejemos de utilizar el tema de la financiación de forma demagógica, sinceramente. Decir, como se ha

dicho en esta cámara, que, por el hecho de modificar el déficit fiscal, las comunidades pobres van a convertirse en ricas, realmente me parece escandaloso. Hablemos en términos sensatos y en términos de la razón en estos temas. No podemos estar haciendo clara demagogia en esta materia. Las comunidades pobres no se van a volver ricas porque se incremente o se deduzca un determinado tipo o una determinada reducción; eso es pura demagogia, y permítamelo decir, de demagogia barata.

Lo que hay que lograr, y desde luego contarán con nosotros, eh?, es para mejorar la financiación y para corregir el déficit; pero, desde luego, insisto, no podemos pasar por este tipo de discurso, puesto que afecta directamente –directamente– a la razón de ser de la justicia retributiva, de la justicia de los ciudadanos y de la existencia de un estado de bienestar.

Pongámonos en la frente ese principio, que es el básico a la hora de abordar el tema de la financiación y el tema de la distribución de recursos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació.

D'acord amb l'article 136.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

Aquest decret ha estat aprovat per 68 vots a favor i 61 abstencions; en conseqüència, el decret queda convalidat.

Per tal de donar compliment a l'article 136.4, i atesa la voluntat ja expressada per alguns grups parlamentaris, votarem ara si es vol que es tramiti com a projecte de llei. Després de la votació, els grups parlamentaris podran fer explicació de vot, tal com preveu el Reglament de la cambra. (*Veus de fons.*) Queda clar, senyores diputades i senyors diputats? (Pausa.)

Doncs, comença la votació.

Senyor Iceta? (Pausa.)

El resultat ha estat de 60 vots a favor i 68 vots en contra; per tant, queda el decret convalidat.

Els grups parlamentaris que vulguin fer ús de la paraula per explicar el vot, poden fer-ho ara. Demanaria, en tot cas, que ho definissin prèviament, per mantenir l'ordre que hem fixat. El Grup Mixt vol fer...? (*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*) Doncs, senyor Fernández Teixidó, té la paraula per cinc minuts.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, val aquest tràmit parlamentari per explicar el sentit del nostre vot. Ho farem amb brevetat i prendrà referència, com no pot ser d'una altra manera, el debat que acabem de tenir.

Jo crec que ha estat la diputada Laia Ortiz la que ens ha donat la clau d'aquest tràmit parlamentari que ara mateix encetem. La diputada ens ha dit dues coses, la primera, diu: «Es modifica la llei de pressupostos, però no el pressupost.» La segona: «Cal que convalidem, perquè el període de sessions s'acaba, i no tindria sentit que no convalidéssim amb la pressa que corre.» (*Veus de fons.*) Textual, diputada, textual... Consolidem avui, que les sessions s'acaben, i convé –i convé– que precisament aprovem avui justament aquesta convalidació.

Què es dedueix d'aquí, senyores i senyors diputats? Dues coses. La primera: suposo que vostès no faran responsable l'oposició d'haver trigat tres mesos –tres– a enviar aquest decret llei a aquesta cambra. El programa d'això, que era el mes d'abril; el decret llei arriba tres mesos després; avui tenim les premses de convalidar el decret llei, i... «Escoltin, convalidin, que això..., anem justets de temps.» Quan hauríem de saber, senyora diputada i tots els diputats –i ho sabem–, que el fet que tramitem com a projecte de llei aquest decret llei, en cap moment paralitza l'operativitat del decret llei. Poden vostès tenir la seguretat que hem votat amb consciència que el decret segueix funcionant, però hem demanat que el projecte de llei s'ajusti al que preveu l'Estatut.

Anem a veure si això és una apreciació, com deia una diputada ben intencionada, *opinable*; anem a veure-ho.

Article 64.1: «No poden ésser objecte de decret llei la reforma de l'Estatut, les matèries que són objecte de lleis de desenvolupament bàsic, la regulació essencial i el desenvolupament directe dels drets reconeguts per l'Estatut i per la Carta dels drets i els deures dels ciutadans i el pressupost de la Generalitat.» Anem a veure-ho.

Article 212 de l'Estatut: «El pressupost de la Generalitat té caràcter anual, és únic i inclou totes les despeses i ingressos de la Generalitat, i també els dels organismes, les institucions i les empreses que en depenen.» I hem sentit un argument, si més no peregrí, respecte a la llei de finances –per cert, de l'any 82, bastant abans de l'Estatut–, respecte que l'ICF i Avalis no estarien dins, formant part d'aquest contingent que preveu el pressupost. Diu: «Això no és el pressupost.»

Article 212, «els organismes, les institucions i les empreses que en depenen» formen part del pressupost. Article 64.1: Això és pressupost. I no hi ha decret llei que pugui, si més no, operar en els termes que el Govern ens planteja. I ho fa justament per tres mesos de retard, cosa que l'oposició no n'és responsable.

Tenim o no dret a abstenir-nos amb la presentació d'una iniciativa com la que plantegen, compartint formalment part del contingut del decret, malgrat que hem qualificat clarament de migrat i d'insuficient el decret?

Diputades i diputats, tenim tota la raó. Tant és així que vostès això ja ho han intentat una vegada: Llei d'urba-

nisme, en l'àmbit del decret. I els vam dir: «Sí, però no ho repeteixin, si us plau.» I ens van dir: «No pateixin, no es repetirà.» Ja hi som!

Tanta importància té això, des del punt de vista polític i des del punt de vista formal? Doncs, clar que en té. Estem parlant de l'Estatut. És clar que en té! Estem parlant justament del paper d'aquest Parlament, i del respecte que el Govern deu al Parlament en aquesta qüestió. Com no hauríem de respectar el Parlament! Per què el Govern..., justament amb un motiu que nosaltres podem entendre, però amb tres mesos de retard, envia aquest decret llei, i ara tenim premses. És normal que demanem que això sigui i es tramiti com un projecte de llei, quan, a més, no queda invalidada en cap moment l'operativitat d'aquest decret llei.

Per què hem demanat això? Per dues raons: pel respecte al Parlament i perquè vostès compleixin amb la seva paraula. No la del conseller Castells, que també, la del Govern, que van dir que això no es repetiria. I ja hi som! I ja hi som una altra vegada! Per això demanem el projecte de llei. Tan difícil és revocar això?

Els hem dit, a més: «Es farà. I, si vostès ho volen fer amb tràmit d'urgència, ho fem amb tràmit d'urgència. I, si volen fer-ho amb tràmit de lectura única, ho fem amb tràmit de lectura única.» Què més ens poden demanar?

Complir amb la seva obligació i respectar l'Estatut. I un no perd l'esperança, com no la perd el nostre grup parlamentari...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...que vostès poguessin aprofitar justament transformar aquest decret en projecte de llei per dotar de més contingut, des del punt de vista de les mesures que hem plantejat, aquest decret, en favor de les nostres empreses i de les nostres famílies, oportunitat fallida...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...oportunitat perduda. Però, si més no, el nostre grup parlamentari ha salvat l'ànima, si més no ha salvat l'ànima votant a favor de la convalidació des del punt de vista de transformar-ho en un projecte de llei.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El Grup Socialistes..., senyora Judit Carreras? (*Pausa.*) Té la paraula.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Miri, el nostre grup ha votat en contra per diverses..., perquè tenim molt clar quin és

el mecanisme i el procediment del decret llei. El Govern ha fet ús d'una potestat que li atorga l'Estatut de Catalunya. Per tant, el Govern està legitimat per dictar normes amb rang i valor de llei en condicions molt concretes. I aquestes condicions són: necessitat extraordinària i urgent, que no estigui la matèria que regula el decret, el decret llei..., que no sigui una de les que exclou l'article 64, i que hi hagi una convalidació pel Parlament.

En el nostre posicionament ja hem argumentat que aquesta és una mesura per una situació que requereix una acció legislativa immediata; per tant, ja ens hem posicionat sobre les condicions de necessitat extraordinària i urgent que feien necessari aquest decret llei.

Per altra banda, amb referència a la matèria no exclosa, em refermo en el que hem dit anteriorment: és una qüestió opinable, senyor Teixidó; la clau per nosaltres rau en el concepte de pressupost de la Generalitat de Catalunya. I nosaltres..., el que fa referència a l'article 5 de la Llei de finances públiques de Catalunya, en el seu apartat a, diu que el pressupost de la Generalitat i de les seves entitats autònomes i les seves modificacions a través de la concessió de crèdits extraordinaris i suplementos de crèdit seran matèria de llei del Parlament de Catalunya. I, per un altre cantó, també seran matèria de llei del Parlament de Catalunya –lletra c d'aquest article 5– l'emissió i la regulació del deute públic de la Generalitat i les seves entitats autònomes, la concertació d'operacions de crèdit i la prestació d'aval.

Davant d'això és evident que la determinació de la prestació d'aval no s'inclou en el concepte de pressupost de la Generalitat de Catalunya per nosaltres, malgrat que ha esdevingut una pràctica habitual la seva inclusió en la Llei de pressupostos. Per tant, reitero: no estem davant d'una de les matèries que exclou l'article 64.

I, finalment, el Parlament ha acordat la convalidació del decret llei. Per tant, es donen les tres condicions que estableix l'article 64 i la regulació d'aquesta potestat que se li atorga per part de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al Govern. Per tant, total respecte per l'Estatut i pel Parlament de Catalunya.

Per això hem votat en contra d'aquesta proposta.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Patrícia Gomà té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bé, com a premissa prèvia, dir que el nostre grup parlamentari, Esquerra Republicana de Catalunya, va ser i és un ferm defensor de la figura del decret llei, que la figura del decret llei fos incorporada en el nou Estatut.

I saben en quins casos s'inspirava el legislador estatutari quan pensava en la necessitat d'introduir la figura del decret llei? Doncs, estava pensant en casos com els del Carmel, en què aquella extraordinària i urgent necessitat ens va a portar, doncs, a tramitar molt ràpidament una mesura que afectava el pressupost de la Generalitat. Per tant, en cap cas el legislador estava pensant en una

restricció en els termes que ara vostès argumenten i plantegen aquesta vulneració estatutària.

Miri, els límits del decret legislatiu els estableix l'Estatut d'autonomia, però si es compleixen els requisits legals, com creiem que és el cas, la cambra no pot limitar la capacitat legislativa, extraordinària, això sí, de l'executiu, amb el benentès que és una capacitat extraordinària i els decrets lleis són normes extraordinàries i mai la norma, la norma comuna. Per tant, creiem que en aquest cas està ben convalidat el decret llei.

L'article 64 de l'Estatut d'autonomia, al qual hem fet referència, quan parla de «pressupost» ho fa en un sentit estricte. La voluntat del legislador era una limitació restrictiva, no del concepte «pressupost», sinó de la formalitat del que s'entén com «lleis de pressupostos de la Generalitat»; és a dir, en cap cas es pot aprovar per decret llei la Llei de pressupostos de la Generalitat –en això estem d'acord; és una llei prou important que ha d'haver-hi tot el debat corresponent–..., però no una mesura que afecta o modifica el pressupost, perquè no es pot confondre «modificació de lleis de pressupostos» amb una modificació del pressupost. Fixin-se que si vostès fan una reforma o una modificació fiscal, no ho fan com una modificació de llei pressupostària, i bé que això afecta el pressupost, qualsevol reforma o modificació fiscal. Per tant, crec que queda constatat si repassem, a més, el diari de sessions d'aquest mateix Parlament quan recull els debats de la ponència de l'article 64 de l'Estatut d'autonomia.

I, per últim, dir-li que tant el nivell d'endeutament de l'Institut Català de Finances com els avals, ambdós casos, poden ser objecte de regulació, de modificació per una llei diferent de la Llei de pressupostos. Això és correcte. Per tant, no hi ha una reserva de llei pressupostària; en tot cas, reserva de llei que en circumstàncies extraordinàries i urgents pot ser decret llei.

És per tot això que li he exposat que, respectant escrupolosament l'Estatut d'autonomia, com no podia ser de cap altra manera, nosaltres creiem que la convalidació del decret llei és suficient. I, això sí, demanem al Govern de la Generalitat, doncs, la màxima cura i respecte en la tramitació d'aquesta figura extraordinària i d'altra banda, doncs, ben nova en l'aplicació a casa nostra.

Res més.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, tal com ha expressat aquesta diputada en la intervenció prèvia, nosaltres considerem que el problema d'origen és que s'està obligant aquest Parlament que es manifesti sobre un tema que va contra l'Estatut. Ja el mateix Estatut, en l'article 64 i en l'article 212, manifesta que hi ha una reserva i, per tant, que determinades ampliacions de pressupostos no es poden fer mitjançant la figura del decret llei. I a més ho diu clarament en

l'article 212, quan diu que afecta l'autorització de la despesa, els límits i les condicions sota els quals el Govern pot contraure obligacions econòmiques.

Aquesta és la clau; vostès el que fan és anar més enllà del llistó que havia posat la mateixa Llei de pressupostos. Però com és una qüestió opinable, també aprofitarem per dir-los el que pensa la jurisprudència. I la jurisprudència, i també la mateixa Llei general tributària, ho manifesta i diu que afecta també «a los gastos, a la Ley de presupuestos, que constituye una verdadera autorización de su cuantía y de su destino».

Y dice otra sentencia del Constitucional: «Los créditos consignados en los estados de gastos de los presupuestos generales constituyen autorizaciones legislativas para que dentro de unos determinados límites la Administración pueda disponer de los fondos públicos necesarios para hacer frente a sus obligaciones y determinar el concepto con el que se autorizó su uso.»

Nosaltres considerem que, tenint en compte aquests arguments, des d'una perspectiva jurídica, no és una qüestió opinable, sinó que la llei ho determina d'una manera clara i concreta.

I amb el que ens trobem és amb el dilema de convalidar un acte legislatiu que presenta un problema d'origen. I aquí no trobaran cap tipus de complicitat amb el Partit Popular. Vostès estan anant en contra de la legitimitat d'aquesta cambra per aprovar els pressupostos i el que estan posant en evidència és que vostès no creuen en la divisió de poders. Aquesta és la clau de la seva manera de governar i sobretot de la manera tan pèssima que tenen de legislar.

Gràcies.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Bé, senyor Teixidó, jo crec que ha fet un ús parcial dels arguments que li havia donat; de fet, n'hi havia donat més i també em sumava a d'altres que havien fet altres grups. De totes maneres, em reitero en els arguments que li he donat.

I també dir-li que és inqüestionable la trajectòria del nostre grup pel que fa al respecte a aquesta cambra parlamentària i, pròpiament, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però també respectem les potestats que té el mateix Govern per dur a terme i endegar decrets llei.

Per tant, entenem que, si els arguments són opinables, no depèn o no de l'opinió precisament del senyor Teixidó. I entenem que aquesta abstenció ha estat un dels primers símptomes d'aquesta mà estesa que el senyor Mas ha ofert per col·laborar amb aquest Govern; aquest ha estat el primer senyal de col·laboració.

El president

El senyor José Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Desde luego, ni la mano tendida ni la colaboración tienen nada que ver con el principio de seguridad jurídica que respeta la Constitución y que defiende la Constitución; estamos hablando de cumplimiento del ordenamiento jurídico. Lo digo porque en este sentido «la mano tendida»..., es que me parece un argumento, aunque sea dirigido a otro grupo, pobre.

Y en este sentido creo que nosotros, también los grupos parlamentarios venimos vinculados y obligados por lo que dice la Constitución, que es que estos, este Parlamento queda sujeto a ordenamiento jurídico.

Y a la vista de lo que dice el ordenamiento jurídico, desde luego no puedo estar más en desacuerdo con lo que ha dicho —una vez más— la ilustre diputada Patricia Gomà; entiendo que dice, absurdamente, y permítame que lo diga así: «Por decreto ley no se aprueban las leyes de presupuestos.» Totalmente de acuerdo, evidentemente se aprueban por ley; pues tampoco por decreto de ley se pueden modificar las leyes de presupuestos —obvio.

Y es obvio que en este caso así se hace, puesto que evidentemente incluso el texto refundido de la Ley de finanzas públicas reserva expresamente a la Ley de presupuestos la fijación del importe máximo del endeudamiento —artículos 17 y 21—, y que la Ley 47/2003, de 26 de noviembre, la general presupuestaria, incluye dentro del alcance subjetivo y el contenido del presupuesto los presupuestos de las operaciones corrientes y los de las operaciones de capital y financieras. Lo ha dicho antes el *conseller* Castells; estábamos ante una operación financiera clarísimamente incardinada en materia presupuestaria en cuanto que supone un incremento del endeudamiento.

Por todo ello, se puede decir lo que se diga pero la verdad es la verdad, la diga Agamenón o su porquero. Y en este caso la verdad está clara de que estamos ante un supuesto de modificación por decreto ley del presupuesto de la Generalitat.

Por ello, entiendan nuestra máxima colaboración. No hemos votado en contra porque entendíamos razonables las medidas que se pretendían en el decreto ley, y así lo hemos manifestado en la intervención, pero también entendíamos subsanable, porque el procedimiento es también la marca de la democracia, que se subsanara y se habilitara mediante la vía de la tramitación, mediante un proyecto de ley —y es posible— los defectos que de origen tiene este decreto ley.

Desde luego, como antes decía, los decretos leyes en este Parlamento no tienen suerte. Esperemos que el tercero que venga lo hagan mejor.

Muchas gracias.

El president

Passem al sisè punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei

de seguretat industrial (tram. 200-00034/08)

...que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de seguretat industrial.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa. (*Veus de fons.*) No el presenta? (*Pausa.*)

Doncs, si no el presenta, si renuncia a presentar, donem la paraula, d'acord amb l'article 109.4, a l'illustre diputat senyor Uriel Bertran, que va ser designat relator per presentar els treballs de la comissió.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller Josep Huguet, senyors, senyores, diputats i diputades, és un goig poder presentar el treball de la ponència i també, evidentment, la votació del dictamen, a favor, favorable, que va fer la comissió d'aquest Projecte de llei de seguretat industrial. És un goig no només perquè és un àmbit on és, evidentment, necessària i imprescindible, en una societat tecnificada com la nostra, la regulació de la seguretat industrial, sinó per l'ampli consens que hem aconseguit gràcies a aquests treballs de la ponència, gràcies també a la intervenció del mateix conseller Huguet i també del senyor Albert Roig, que està present, i també del secretari d'Indústria, el senyor Antoni Soy; amb tots plegats s'ha pogut fer tot un treball de reflexió, d'anàlisi del que va ser l'anterior model de seguretat industrial, del que ha de ser el nou model de seguretat industrial i a partir d'aquí s'han trobat els punts de consens necessaris perquè aquest país es pugui dotar d'aquesta Llei de seguretat industrial amb consens.

I aquest consens és important perquè el marc normatiu que ha de regular aquesta seguretat industrial ha de tenir una estabilitat institucional; és un marc normatiu que no pot anar canviant legislatura rere legislatura en funció de les correlacions de forces polítiques que hi hagi en el nostre país, perquè evidentment hi ha uns actors, hi ha unes empreses, hi ha una agència que requereixen, per planificar, per estructurar la seva activitat ordinària, aquesta seguretat institucional.

Per tant, també pertoca, evidentment, donar les gràcies als diferents ponents, a les diferents ponents, que han participat en aquesta Llei de seguretat industrial. En el cas del Grup Socialistes, en primer lloc al senyor Josep Maria Rañé, que a mig treball de la ponència va ser nomenat per a una altra responsabilitat i va ser substituït per la senyora Montserrat Capdevila, que va fer una ràpida immersió en el que van ser totes les discussions sobre una qüestió tècnica com és la que ens ocupa. També la senyora Mercè Civit, en representació d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; el senyor Eudald Casadesús, en representació de Convergència i Unió; el senyor Santi Rodríguez, del Partit Popular, i el senyor José Domingo, en representa-

ció del Grup Mixt. Per tant, tots plegats vam fer a través de quatre sessions aquest treball de debat.

Es van presentar 169 esmenes en aquest projecte de llei de cinquanta-un articles. Per tant, la ràtio d'esmenes per article és substancial. Això vol dir que, evidentment, es va despertar un interès i que hi havia una voluntat de millora del text per part dels grups que van proposar aquestes esmenes. I, bé, finalment, amb tot aquest batibull d'esmenes –i ho dic en el bon sentit de la paraula «batibull», evidentment–, vam anar-les passant pel sedàs totes elles i vam anar aconseguint un important nombre de transaccions, de retirada d'esmenes, després de la discussió oportuna, que és el que ens ha portat al projecte d'avui.

Vull remarcar que estem davant d'una llei important, eh? Les societats desenvolupades utilitzen permanentment tant per a la producció com per al consum una gran quantitat d'elements tècnics: sensors, grues, instal·lacions, aparells elèctrics, calderes de vapor, vehicles, màquines diverses..., en definitiva, tot el que té a veure amb un món altament tecnificat com aquest en què vivim. I aquest conjunt d'activitats, instal·lacions i de productes, a banda de proporcionar riquesa i de ser útils, és evident que també esdevenen una font de risc; una font de risc que des de l'àmbit polític, des de l'àmbit institucional, s'ha d'analitzar, s'ha de procurar donar la màxima cobertura i seguretat per minimitzar-lo i, si pot ser, eradicar-lo. I aquest és l'àmbit que ocupa la seguretat industrial, un concepte que aparentment pot semblar tècnic, però que en definitiva el veiem o ens el trobem quan agafem un ascensor, en el nostre dia a dia, per pujar a l'habitatge on residim.

I, per tant, aquest és l'àmbit que ocupa aquesta llei, l'àmbit de regular, en les competències que li pertocuen, evidentment, a la Generalitat, la seguretat industrial en el territori de Catalunya, incloent-hi també la vigilància del mercat en aquesta matèria. Després analitzarem el perquè de la importància, perquè, evidentment, és un mercat complex, en la mesura que estem davant d'empreses altament tecnificades i en la mesura també que és un mercat que ha de possibilitar l'existència d'un determinat nombre d'operadors, que, si són molts, no sortirà rendible la seva dedicació a aquest sector, i si són pocs, llavors restringim la llibertat d'elecció dels usuaris. I, per tant, hem d'aconseguir una balança oportuna d'aquestes dues forces que són contradictòries i que des de l'àmbit polític hem d'equilibrar.

D'on venim? A Catalunya, durant els darrers vint anys, el règim regulador dels operadors de la inspecció en matèria de seguretat industrial va ser el règim de concessió, ja que permetia en aquell moment un major control de la qualitat i del preu del servei. I en aquest sentit hem de reconèixer que la Generalitat va actuar com a pionera a l'Estat espanyol en aquest model i en la qualitat que aquest model oferia; tot plegat, amb preus taxats que permetessin que els usuaris poguessin accedir amb facilitat a aquest servei.

Amb tot, les noves necessitats aparegudes, el creixement del mercat d'aquests serveis d'inspecció en matèria de seguretat industrial, així com el nou marc competencial atorgat pel nou Estatut, que es va aprovar en

aquest Parlament el 30 de setembre de 2005 i, posteriorment, a través de referèndum de 18 de juny de 2006, fan que sigui convenient que aquestes activitats se sotmetin a un règim que permeti una major llibertat d'elecció a les persones usuàries, mantenint l'objectiu bàsic de millorar la qualitat dels serveis i de vetllar per la seguretat. És a dir, els àmbits sobre els quals actuava l'anterior marc normatiu s'han incrementat substancialment, així com les persones usuàries d'aquests serveis de seguretat industrial també s'han incrementat en un nombre destacat. Per posar un exemple que tothom pot entendre, perquè és absolutament assequible: el nombre de vehicles que actualment transiten per les carreteres i per les vies urbanes catalanes és molt superior al de fa només vint anys, no tant sols pel creixement demogràfic del país, sinó també pel que ha implicat l'increment del nombre de vehicles existent a cada família. I, per tant, només aquest fet ja requereix un nou àmbit que permeti que els usuaris que necessitin la inspecció tècnica de vehicles hi puguin accedir amb facilitat.

En definitiva, quins són els àmbits competencials que hem aconseguit abastar i que el mateix Estatut ens indica com a necessaris d'abastar per part d'aquesta llei? Doncs, establiments amb risc d'accidents greus, instal·lacions industrials, vehicles automòbils i productes industrials.

Quins objectius es va proposar el legislador, en aquest cas els grups que hem participat en la ponència, i també el Departament d'Innovació? Els objectius de la llei.

En primer lloc, introduir, com deia, més competència entre els operadors privats de la inspecció i donar més capacitats d'elecció als usuaris. Actualment hi ha determinats operadors..., en concret algun que arriba fins al 85 per cent o que abasta el 85 per cent de la quota de mercat. La llei preveu reduir-la en un termini raonable al 50 per cent com a màxim i, per tant, que la resta d'operadors tinguin un espai de mercat prou dimensionat perquè puguin desenvolupar amb normalitat la seva activitat i puguin oferir aquesta competència necessària.

També hem passat del sistema de concessió administrativa al d'autorització administrativa, com abans hem explicat, precisament per afavorir aquesta major competència.

També ens proposem mantenir i, si pot ser, incrementar la qualitat de la prestació dels serveis d'inspecció, i això també s'aconseguirà a través de la implantació de les noves tecnologies de la informació a tots els serveis d'inspecció tècnica de vehicles, i per tant anem cap a un, cada vegada, major control, pràcticament en temps real, de les inspeccions que es fan a tot el conjunt del país.

I, com no podia ser d'altra forma, millorar l'eficiència de l'actuació de l'Administració, i en aquest sentit es crea l'Agència Catalana de Seguretat Industrial; una Agència Catalana de Seguretat Industrial que ha de permetre que l'actuació de la Generalitat en aquest àmbit sigui més flexible i eficient i que els resultats de la seva gestió siguin més visibles i transparents, a més de donar la certesa i l'estabilitat necessàries als agents que operin

en aquest sector i s'agilitzi l'adaptació progressiva de la gestió de la seguretat industrial, com dèiem, en aquesta societat de la informació, i –aspecte important– garantir la prestació subsidiària en el cas de manca d'iniciativa privada o en el cas que el servei que presta es deixi de donar, per permetre la universalitat del servei. Aquesta agència ha de vetllar, en definitiva, perquè no hi hagi cap zona del nostre territori que, per una manca de dimensió suficient, no sigui atractiva per operadors privats; aquí l'agència, llavors, hi ha d'actuar.

Vull esmentar ràpidament les transaccions que hem pactat amb el Grup de Convergència i Unió, que és el que ha permès la seva incorporació al consens.

En primer lloc, determinar distàncies mínimes entre operadors titulars d'estacions d'inspecció tècnica de vehicles, perquè no es produeixi cap situació territorial de dominància per part d'un mateix titular; per tant, una transacció oportuna.

En segon lloc, determinar reglamentàriament..., a partir del qual no es podrà superar la quota màxima de mercat, eh? És a dir, hem de determinar quin és el moment en què no es podrà superar la quota màxima de mercat que determina la llei per part d'una empresa o grup d'empreses.

I en tercer lloc –i acabo, senyor president–, l'aprovació dels estatuts de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial i el Pla territorial d'estacions d'inspecció tècnica de vehicles s'han de fer en el termini màxim de sis mesos a partir de l'entrada en vigor de la present llei. S'havia especificat el termini d'un any, ho hem reduït a sis mesos; farem un esforç, tots plegats, per poder desenvolupar de forma més ràpida aquesta llei, perquè realment es desplegui i pugui donar un servei que és necessari. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

En definitiva, repetir els agraïments a tots els grups que hi han participat, els grups que hi donaran suport, també als grups que sembla que no hi donaran suport però que s'han esforçat per participar en aquest projecte de llei, i esperem que sigui aprovada amb el màxim consens.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Iniciem el debat amb la defensa de les esmenes reservades, i té la paraula en primer lloc, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor subdirector general, secretari... Jo, en primer lloc, he de contestar molt breument també a la referència breu que ha fet el diputat relator de

la ponència respecte del que ha estat la ponència. El poc temps que ha dedicat a descriure quin ha estat el funcionament de la ponència ha fet referència, doncs, a l'ampli debat i el consens que hi ha hagut a la ponència... Permeti'm que en discrepi: a la ponència no hem vist consens; no hi ha hagut consens, a la ponència. I ens podem remetre al resultat del dictamen i la votació del dictamen en la comissió corresponent respecte del projecte de llei: en ponència no hi ha hagut consens. Però és que en ponència tampoc no hi ha hagut debat, senyor Bertran; en ponència no hi ha hagut debat. En ponència vostè es limitava a dir: esmena número 1, no; esmena número 2, no; esmena número 3, no; esmena número 4, la transaccionem... La transacció va consistir a canviar l'ordre d'unes paraules. I aquest ha estat el funcionament d'aquesta ponència de seguretat industrial: no hi ha hagut consens, però tampoc no hi ha hagut debat.

El nostre grup parlamentari va presentar una esmena a la totalitat d'aquesta llei, basada i argumentada en quatre motius fonamentals. En primer lloc, l'objectiu principal d'aquesta llei és la d'establir un nou règim de les inspeccions industrials i de vehicles i, al nostre entendre, aquest nou règim, amb aquella llei que se sotmet avui a votació, queda indefinit. Segona qüestió, entenem que aquesta llei, aquest projecte de llei, introdueix noves traves burocràtiques, introdueix una sobrelegislació en matèria, sobretot, de competitivitat econòmica. Tercera qüestió, crea innecessàriament un nou organisme, en aquest cas l'Agència Catalana de la Seguretat Industrial. I en quart lloc, entenem que es fa un ús abusiu de la figura de les taxes, amb l'establiment que se'n fa en aquest projecte de llei.

Voluntat de capgirar aquesta situació, l'hem tinguda, i hi hem presentat esmenes; quaranta-vuit esmenes ha presentat el Grup Parlamentari Popular. I suposo que deu ser reflex del grau de consens a què vostè feia referència, al qual s'ha volgut arribar, el fet que d'aquestes quaranta-vuit esmenes se n'acceptessin dues; una fos retirada; quatre, transaccionades –canviant paraules d'ordre–, i quaranta-una, rebutjades.

La conclusió final és el projecte de llei que tenim avui aquí, que reproduceix exactament els mateixos errors, els mateixos paranyos que enteníem que tenia el projecte de llei original. No hi ha cap canvi substancial. Per tant, això ja els permet intuir quin serà el sentit de vot del nostre grup parlamentari.

Primera qüestió. El Govern i el projecte de llei, és a dir, el Govern a través del projecte de llei pretén substituir un règim de concessions, concessions que en un cas era monopolístic o és monopolístic en el cas de les ITV –tot i que hi havia més d'una empresa, no hi havia una coincidència territorial i, per tant, hi havia una situació monopolística *de facto* o duopolística en el cas dels organismes de control–, doncs, pretén substituir aquest règim de concessions per un règim d'autoritzacions. I nosaltres hi estem d'acord. Fixin-se el que els dic: fins i tot nosaltres coincidim amb els grups que donen suport al Govern en el desacord en la pròrroga que es va produir, en la pròrroga de les concessions que es va produir a darrera hora del darrer Govern de Convergència i Unió.

Estem fins i tot d'acord amb la suspensió de la pròrroga que va decretar aquest Govern. I estem d'acord amb la necessitat d'obrir el règim, però amb garanties, com deia el diputat Bertran, amb garanties: garanties de qualitat, garanties de servei i garanties d'abast territorial.

Aleshores vostès es preguntaran: on està el problema? El problema està en el fet –i crec que al llarg del dia d'avui ho hem anat veient en diferents ocasions– que hi ha una diferència important entre allò que es diu i allò que realment es fa. Quina és la realitat? La realitat és que sota aquesta aparent imatge de pseudoliberalització dels serveis d'inspecció i d'inspecció de vehicles, el Govern continua mantenint el control del nombre d'operadors que hi podrà haver en el mercat; el Govern, no la llei, el Govern a través del reglament tindrà aquest control.

Segona qüestió, la llei fa referència a què s'estableix un marc jurídic general de la seguretat industrial a Catalunya, però hi torna a haver una diferència entre el que es diu i el que es fa. I la realitat és que l'únic que fa aquesta llei és introduir nous tràmits, no requisits de seguretat –no requisits de seguretat–, sinó que introdueix nous tràmits burocràtics que no aporten precisament cap increment de seguretat. A l'únic que contribueixen és a generar més burocràcia per obrir nous establiments industrials, per realitzar modificacions en establiments industrials o per implantar nous polígons industrials.

I necessàriament he de fer referència al debat que s'ha tingut fa una estona o que s'ha tingut aquest dematí en referència a la crisi econòmica i a les mesures de crisi econòmica. Deia un diputat d'Esquerra Republicana: «No hem de posar traves als emprenedors. No hem d'entorpir. Estem en un estat on s'acostumen a posar moltes traves als emprenedors.» Això ho deia aquest dematí, i ara vostès aprovaran una llei que el que fa és posar més traves als emprenedors, que posarà més traves als que vulguin realitzar activitats industrials.

També ho deia una diputada, també d'Esquerra Republicana, en la defensa de la convalidació del Decret llei de mesures urgents. Deia: «Hem de fer una nova política industrial, un nou sistema d'implantació de polígons industrials que sigui més senzill.» Bé, doncs en aquesta llei s'introdueixen traves burocràtiques per tal de poder establir polígons industrials, que no aporten res. El que aporten és relentir les tramitacions, perquè obliga que hi hagi un nou informe, en aquesta ocasió, de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, addicional als que ja hi puguin haver d'altres entitats i d'altres departaments de la Generalitat. Hi aporta quelcom de positiu? No, aporta un tràmit més, aporta complicar més. És allò que, si vostès m'ho permeten, jo n'hi dic «el complex de Moisès». Moisès va establir els deu manaments per als cristians, però és que em dóna la impressió que vostès no descansaran fins que estableixin els deu mil manaments per als emprenedors d'aquest país. Les traves, senyores i senyors diputats, són un llast per al desenvolupament econòmic i afecten i molt la competitivitat.

Tercera qüestió, la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. Em torno a referir a les paraules d'un diputat del grup que dóna suport al Govern que aquest matí ens deia: «Hem d'aprimar d'organismes

l'Administració. No hem de tenir massa organismes, hem de tenir una administració dimensionada de forma adequada.» Bé, unes hores més tard, vostès aprovaran una llei que crea una nova agència; nova agència que ha estat posada, la seva necessitat, en qüestió, a part de per organismes del mateix Govern de la Generalitat, doncs, per entitats com el Consell del Treball Econòmic i Social. Però és que, a més a més, no veiem quin valor afegit aporta la creació d'aquesta Agència Catalana de Seguretat Industrial. Preteníem o esperàvem fins i tot que en el debat de ponència poguéssim clarificar el motiu del perquè d'aquesta agència, però, com he dit al començament, com no hi ha hagut aquest debat en la ponència doncs no ha estat possible saber quin és l'objectiu veritable d'aquesta agència. Perdó, potser sí que n'hi ha un, de motiu, i que no compartim, que és la possibilitat, que li reserva la llei, de gestionar, ni que sigui subsidiàriament, estacions d'inspecció tècnica de vehicles.

Disculpin, no hi estem d'acord, l'Administració no té perquè gestionar directament estacions d'inspecció tècnica de vehicles. I els oferim la solució: adjudiquin-ho directament a una de les empreses, a qualsevol de les empreses que estigui establerta en el territori, de manera transitòria, però que puguin fer-ho d'aquesta manera, no directament a través de l'agència, com diu a la llei.

Finalment, quart element, ús inadequat de les taxes. Ja ho vàrem dir en el debat de l'esmena a la totalitat, i ho vàrem dir també la legislatura passada en la tramitació d'aquest mateix projecte de llei. S'estableixen dues taxes: una, per la sol·licitud d'autorització d'organismes de control, de 104.000 euros; una altra, per la sol·licitud d'autorització per prestar el servei d'inspecció tècnica de vehicles, de 20.500 euros.

La realitat, i a la memòria econòmica em remeto, és que justifiquen 4.000 euros d'una taxa i 500 de l'altra, mentre que els 100.000 restants d'una taxa i els 20.000 restants de l'altra taxa fan referència a un programari que s'obliga als autoritzats a adquirir directament a l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. Al nostre entendre aquest és un error. És cert que, si vostès volen, tindran totes les garanties de què, com és el programari que ven l'agència –que ha comprat prèviament i que després ven l'agència–, doncs, hi haurà una compatibilitat total.

Nosaltres creiem que hagués estat molt més útil i molt més encertat que, via reglament, s'haguessin establert quins eren els criteris de compatibilitat, i permetre que siguin els mateixos operadors els que trobessin o encarreguessin en el mercat dels *software* el programari adequat per tal de poder assolir aquesta compatibilitat entre la informació i les dades dels operadors de la seguretat industrial i l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. I, d'aquesta manera, aprofitàvem també per donar un petit impuls a la indústria de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació. Per tant, el sistema adoptat, al nostre criteri, és una nova pèrdua d'oportunitats.

Finalment, hem tingut coneixement de les transaccions a què han arribat, amb algunes esmenes, amb el Grup de Convergència i Unió; transaccions que bàsicament

afecten dues qüestions. Una, a terminis, terminis d'elaboració del reglament, terminis en què, a través del reglament s'han de dictar, doncs, determinades distàncies per garantir que un mateix operador, doncs, no tingui una quantitat excessiva d'establiments en un mateix lloc territorial. Però després n'hi ha una que és m'imagino la que ha fet tombar el posicionament del Grup de Convergència i Unió, que és una que fa referència al preàmbul, curiosament, i que per tant no afecta els efectes futurs de la llei, sinó que afecta un reconeixement de la situació concessional anterior. Ens sembla, des del respecte per l'acord a què han arribat, que és un molt pobre acord per donar el seu vot afirmatiu en aquest projecte de llei.

I ens sembla, finalment, que és simptomàtic –molt simptomàtic– que precisament aquells que pretenien mantenir el règim concessional i tancat dels organismes de control i de les inspeccions tècniques de vehicles, al final s'avinguin a dir que sí a aquesta llei que segons vostès obre el mercat, que en la realitat no ho fa, a canvi d'un reconeixement del sistema concessional anterior. Que no tenim cap mena de dubte ni de complex a tenir aquest reconeixement, però sí que ens ofereix molts dubtes que vostès, que fins i tot mantenen en aquests moments encara viva una esmena que pretén derogar el decret del Govern, que suspenia les pròrrogues i, per tant, això significaria una vegada més l'ampliació del període concessional fins a l'any 2011, donin suport a aquest projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor secretari d'Indústria, senyor sotsdirector general, bé, per anunciar al principi de la meua intervenció la retirada de totes les esmenes vives de Convergència i Unió a excepció de la 20, la 64, la 65, la 143 i la 145. I així mateix anunciar la transacció –tal com ha fet el diputat Bertran– de la 121, 147, 148, 154, 156, 157, 158 i 160.

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Casadesús, m'ho facilitarà després, en acabar...

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Casadesús i Barceló

Bé, i sense dilació passo a explicar els motius pels quals Convergència i Unió donarà suport a la Llei de seguretat industrial.

Com vostès saben, Convergència i Unió va presentar una esmena a la totalitat al Projecte de Llei de seguretat industrial, durant el seu procés de tramitació, per un seguit de motius que tot seguit recordaré. Remarcava en aquella ocasió que el model de Convergència i Unió, quan tenia responsabilitats de Govern, s'havia demostrat que era un bon model. Un bon model, malgrat les crítiques i les denúncies reiterades de tracte de favor que el Govern de Convergència i Unió va rebre per part dels partits que avui formen el Govern. Jo mateix denunciava en aquella ocasió que el projecte de llei que avui debatem responia a la necessitat de justificar, per part dels partits que avui són al Govern, la crítica ferotge i de desgast feta contra els governs de Convergència i Unió per aquesta matèria, i, per tant, trencar el model de seguretat industrial que havia endegat Convergència i Unió. S'emparava també en la normativa estatal per empènyer la liberalització del sector, i proposava un model d'autorització, justificant així l'anul·lació del model concessional. Només cal revisar les hemeroteques i el *Diari de Sessions del Parlament* per constatar-ho.

Doncs bé, què dirà textualment el preàmbul de la llei quan avui quedi aprovada per aquest Parlament i que els grups tant havien criticat i avui votaran? Dirà el següent, que «a Catalunya, durant aproximadament els darrers vint anys, el règim regulador dels operadors de la inspecció en matèria de seguretat industrial, legalment escollit, va ser el règim de concessió, perquè permetien una nova etapa d'externalització de la funció inspectora de l'Administració en entitats privades, un major control de la qualitat i del preu del servei.» En aquest sentit, l'Administració de la Generalitat va actuar com a pionera i el model català com un referent a tot l'Estat.

De fet gairebé el que pugui dir a continuació sobre aquest tema és sobrer, perquè quedarà reflectida al preàmbul la més que provada legalitat del model concessional de Convergència i Unió, gràcies a la sentència del Tribunal Constitucional del 15 de desembre i les sentències de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem de 3 i 4 d'octubre de 2006, que avalaven la decisió de la Generalitat de Catalunya d'aplicar el règim de concessió en aquests serveis i, per tant, ratifiquen la gestió encertada de la Generalitat de Catalunya en la implantació i consolidació del model català de seguretat industrial. Així mateix, queda meridianament clar que la llei elaborada per Convergència i Unió va ser pionera i el model català un referent a tot l'Estat.

Sustentàvem també la nostra esmena a la totalitat en el fet que, d'una banda, hi havia molta pressa a aprovar la llei, i, en canvi, els aspectes més rellevants, des del nostre punt de vista, es deixaven per desenvolupaments reglamentaris futurs. En aquesta contradicció fonamentàvem una de les raons principals a l'esmena a la totalitat.

Jo mateix ja els deia en aquella ocasió: «El que vol el Govern són les mans lliures. El que vol el Govern és

un xec en blanc.» Doncs, bé, també en aquest aspecte s'ha produït un canvi copernicà, ja que aquesta llei quan avui s'aprovi ho farà només amb les referències imprescindibles a reglaments futurs, amb uns terminis d'aplicació raonables i amb unes quotes de mercat màximes, amb les quals ens podem fer una radiografia del mercat derivat de la nova normativa.

En efecte, el reglament de desplegament de la llei, els estatuts de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial i el Pla territorial d'estacions d'ITV hauran d'estar elaborats, tal com s'ha dit, en un període màxim de sis mesos des de l'aprovació de la llei. L'ordre de tarifes màximes i l'ordre de bases del concurs d'adjudicació d'organismes de control i d'estacions d'ITV en un període de tres mesos. I, pel que fa a la quota màxima de mercat de les ITV, la llei fixa que cap titular que presti en un conjunt d'estacions d'inspecció tècnica de vehicles pot tenir més del 50 per cent del total de línies d'inspecció existents a Catalunya. Aquest percentatge, que es fixarà per reglament, Convergència i Unió creu que s'hauria de situar en el 35 per cent.

També una esmena transaccional deixa clar que el Govern, per garantir una competència efectiva entre operadors de les ITV, ha d'establir unes distàncies mínimes de competitivitat entre estacions de la mateixa empresa que assegurin que no es produeix cap situació territorial de dominància per part d'un mateix titular.

Per tant, des del nostre punt de vista, la llei, després de les transaccions acordades, ha passat de ser d'una gran opacitat a una gran transparència. I no només això, sinó que *de facto* continuem davant d'un model concessional, la qual cosa continuarà garantint un control exhaustiu de la qualitat del servei per part de la Generalitat, perquè al final d'aquest procés continuarà havent-hi pocs operadors. Probablement, pel que fa als organismes de control, de dos a tres o quatre, i, pel que fa a les ITV, de dos a tres, i ja veurem si a quatre.

Per tant, dèiem, i ho continuem dient amb més contundència que mai, que, malgrat que es digui que la nova llei estableix un model d'autorització administrativa, el que realment estableix és un model de concessions encobertes. Això també ho diem d'una forma continuada.

A banda d'aquests temes més nuclears, Convergència i Unió ha aconseguit introduir alguns elements importants de la llei, com, per exemple, la necessària professionalitat del personal dels organismes de control, així com del personal dels titulars de les estacions d'ITV i una major garantia d'homogeneïtat i rigor de la prestació dels serveis dels operadors. La possibilitat d'immobilització d'aquells vehicles que després de llur revisió presentin deficiències de seguretat que comportin un perill imminent serà una nova funció de les estacions d'ITV.

És per aquests motius fonamentalment que Convergència i Unió donarà suport a la Llei de seguretat industrial.

No obstant això, hi ha algun aspecte que ens preocupa molt, i és per això que mantenim vives les esmenes a què feia referència al principi de la meua intervenció; és a dir, la 20, 64, 65, 143 i 145, que tenen a veure amb

el règim jurídic de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. Creiem que l'agència hauria d'estar subjecte en tot al dret públic, especialment pel que fa al sistema de control econòmic financer i al règim jurídic del personal.

Tal com quedarà la llei la possibilitat de descontrol financer i de dobles escales salarials per a personal que fa funcions anàlogues pot ser una realitat. A més, ens preocupa que l'ACSI pugui acabar actuant com una agència de col·locació i que contribueixi, per tant, a continuar engreixant el sector públic català.

Ja per acabar i com a conclusió: han passat cinc anys des que el tripartit està al Govern de Catalunya i avui aprovarem una llei que no deixa de ser una concessió encoberta enmig d'un garbuix jurídic monumental, sense que en aquest període de temps s'hagi fet cap mena d'inversió per millorar la qualitat del servei de les ITV, i en una situació de monopoli de mercat que encara s'allargarà uns anys més un cop aprovada la llei.

Finalment, ja no em queda altra cosa que agrair a la lletrada Anna Casas la seva inestimable ajuda; als companys de ponència, a la Mercè Civit, Montserrat Capdevila, en Josep Maria Rañé, que va començar, però no va continuar perquè el van nomenar en el CTEESC, com a president del CTEESC; al senyor Santi Rodríguez; al senyor José Domingo; al ponent i relator Uriel Bertran i també el diàleg fluid que hi ha hagut amb el senyor Soy i amb el senyor Roig, durant, doncs, la negociació d'aquesta llei, i també a la Clara Tarrida, que no és aquí, l'esforç que ha fet, doncs, per posar-me al dia sobre els antecedents, vicissituds i aspectes més rellevants de la llarga història que ha seguit aquesta llei fins a la seva aprovació, ho espero, en el dia d'avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, autoridades, en primer lugar, en cuanto al desarrollo de la ponencia indicar que la actividad de nuestro grupo parlamentario no ha sido en esta ponencia especialmente destacada, y así lo reconocemos. El hecho de que haya coincidido con tres o cuatro ponencias al mismo tiempo y a la misma hora ha hecho casi imposible que la presencia del diputado que les habla pudiera tener una labor más activa. Y, realmente, a la vista del resultado final nos hubiera gustado tener una presencia más activa, porque, desde luego, si alguna duda tenía en el voto, después de escuchar al ilustre diputado señor Casadesús me ha incrementado mis dudas.

Cuando llegó aquí un proyecto de ley en el que fundamentalmente se estaba hablando de un régimen de autorización, sí que es cierto condicionado, y resulta que al final, *in fine*, y fruto de las transacciones tenemos un modelo de concesión encubierta, pues he de reconocer que no sé —no sé— si la intención del voto,

vista la claridad de la expresión y de la exposición del representante de Convergencia i Unió, tiene sentido en estos momentos tal como lo había planteado.

En su momento nosotros no presentamos enmienda a la totalidad a pesar de mantener unas ciertas dudas que hemos intentado paliar, y de una manera muy colaboradora, en el curso de las enmiendas que hemos presentado.

Abordamos el tema en aquel debate de admisión fundamentalmente en base a tres puntos. Un primer lugar, en una primera duda, que era el tema de la exposición de motivos en el sentido de que nos parecían excesivas las cautelas, la desconfianza hacia la coordinación con el resto del Estado, la Administración General del Estado, en materia de competencia. Entendíamos que no era necesaria esa cautela tan remarcada.

Un segundo apartado que nos llegó era el relacionado con..., en el sentido de que el régimen de autorización condicionado no quedaba claramente garantizado y del hecho de que un número máximo, sin fijar un número máximo por parte del Gobierno pudiera devaluar, y así, finalmente, se ha confirmado el régimen de autorización.

Y un tercer aspecto sobre el que no sometimos..., no presentamos enmienda, que era la propia creación de la Agencia Catalana de Seguridad Industrial puesto que a la vista del dictamen que en su día elaboró el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya entendíamos que a lo mejor era un órgano realmente innecesario. Si bien sobre este aspecto y en aras de la colaboración y la cooperación, puesto que era un aspecto nuclear, no presentamos enmienda alguna.

Nuestro grupo parlamentario ha presentado un total de diecisiete enmiendas de las que tres han sido retiradas por clara similitud con las enmiendas que presentaron en el curso del debate en la ponencia los grupos que daban apoyo al Gobierno. En concreto, las tres que fueron retiradas se referían a atenuar el rigor de la tipología de las infracciones, se ampliaba el plazo para que no se incurriera por parte de los operadores en cuanto a la recaudación de tasas a diez días, y también en lo que hacía referencia a la colaboración de los colegios profesionales en una enmienda que fue admitida, del Grupo Popular.

Las catorce enmiendas restantes fundamentalmente han tenido la siguiente finalidad. Hemos de decir ya que no han tenido suerte puesto que las catorce enmiendas restantes han sido todas rechazadas por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno. Pero entendemos que realmente hubiera sido clarificador fijar, como pretendíamos, un número máximo —un número máximo— de organismos de control que actúan en Catalunya, hubiera evitado la discrecionalidad y hubiera evitado que el Gobierno pues tenga ahora esta potestad, y nos parecía que este tema debía ser fijado por ley y no dejarlo al amparo reglamentario, al desarrollo reglamentario posterior. No ha sido posible, aun cuando hoy hemos sabido que, fruto de las negociaciones, solamente podrá llegarse a un máximo de cuatro operadores o tres en el caso de las inspecciones técnicas de vehículos.

En todo caso, un segundo apartado, para nosotros muy importante, estaba destinado a mejorar el procedimiento y la labor de los agentes. Se trató de mejorar la identificación de los agentes que intervienen en la seguridad industrial, y de ahí que pretendiéramos que sus actuaciones quedaran debidamente identificadas por parte de la agencia.

También pretendíamos mejorar la habilitación de los técnicos inspectores de las entidades de control; también hemos pretendido simplificar la tramitación, y de ahí que propusiéramos en su momento que los operadores de la inspección en materia medioambiental fueran los mismos que quedaban especificados en la materia de seguridad industrial, y para ello proponíamos que por vía reglamentaria se unificaran los sistemas de acreditación medioambiental y de las personas externas en la actividad, y también la protección y seguridad de los trabajadores, y la actividad y los establecimientos e instalaciones industriales.

Un aspecto fundamental de nuestras enmiendas era tratar de evitar los monopolios, y por ello solicitamos que en ningún caso superara cada empresa o grupo de empresas la cuota máxima de mercado del 30 por ciento, determinada en función del número total de líneas de inspección técnica de vehículos existente en Catalunya.

En este sentido, el evitar el control de una misma mano de determinadas actividades..., también solicitamos que se incorporara y que se evitara que ninguna persona física o jurídica pudiera participar mayoritariamente en más de una sociedad autorizada, ya sea en el momento fundacional o posteriormente por transmisión de los títulos representativos del capital social.

Así mismo hemos pretendido incrementar los requisitos de los organismos de control. A efectos de evitar los grupos de empresa, como antes he hecho referencia, disponer de servicios de información y tramitación telemática dotados de los sistemas de certificación adecuados y disponer de personal cualificado acreditado por entes independientes que valoren la calificación técnica de los profesionales titulados.

Un aspecto importante que nos parecía también de gran relevancia era el apartado destinado a las tarifas de los servicios. Para ello consideramos que era adecuado para evitar una carrera de tarifas, bien a la baja o bien al alza, que la *conselleria* pudiera establecer unos límites mínimos y máximos dentro de los cuales debían establecerse las tarifas. No hemos tenido suerte, ninguna de estas enmiendas ha merecido la fortuna de ser aceptada por los grupos que dan apoyo al Gobierno.

A la vista de estas circunstancias nuestra posición controvertida, se decanta finalmente por la abstención, en el sentido de que, lógicamente, no podemos dar apoyo a una ley que goza de un grado de indeterminación jurídica como el que aquí se ha puesto de manifiesto hoy en este propio debate, y entendemos que, desde luego, no seremos nosotros los que pondremos trabas con una votación totalmente negativa al dictamen, pero desde luego sí que insistiremos en que se ha perdido una buena oportunidad de hacer una mejor ley.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula, en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, senyor Soy, senyor Roig, em correspon plantejar, doncs, el posicionament davant de les esmenes i del text del Projecte de Llei de seguretat industrial de Catalunya en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Primer de tot, per això, voldria reconèixer el paper que ha tingut el meu predecessor, que han esmentat els diferents ponents, el Josep Maria Rañé, que ha fet de ponent de la llei en la primera part, per part del grup, fins que ha deixat el Parlament. I, per tant, també voldria aprofitar per agrair la seva gran tasca en aquesta llei, però en tantes altres que també a hores d'ara ja s'estan aplicant. Però també en la seva trajectòria aquí en el Parlament durant aquesta legislatura, al capdavant de la presidència de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos, i també fent de portaveu de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Així, doncs, deia, he pogut heretar la seva gran tasca, feta prèviament, així com també els seus coneixements i la seva experiència al capdavant de la matèria –coneguda; per tant, se'm fa difícil, se'm fa una mica difícil estar a l'alçada, però ho intentaré.

Haig de dir que, tot i que m'he incorporat a última hora i, com deia el diputat Uriel Bertran, doncs, he fet una immersió ràpida –és cert–, ha estat enriquidor, en la mesura que m'ha permès fer un aprenentatge ràpid d'una matèria molt tècnica, densa i força controvertida, pel que he vist, per la seva història, en aquest mateix Parlament, de l'oposició al Govern en els diferents moments, i per la seva transició, també en els últims temps.

Però començaré. En aquests moments, arribem a la fase final de la tramitació d'aquesta Llei de seguretat industrial de Catalunya, que, malgrat les característiques que abans esmentava, per nosaltres és una llei altament important per a les persones, de les quals moltes vegades en aquests debats ens oblidem. Parlem dels concessionaris, dels operadors, de les instal·lacions, i no tant de l'objecte de la llei, que és la seguretat de les persones i de les instal·lacions en el seu ús.

Fins al moment d'avui, i després del procés de la ponència, hem pogut arribar a una proposta de Llei de seguretat industrial de Catalunya força consensuada, o almenys per una part important de grups, que estableix que la Generalitat assumeix, doncs, un model de gestió que ha de fer possible una gestió harmonitzada i uns serveis de prevenció, inspecció i sanció eficients i de qualitat, sense detriment –com també s'ha incorporat en aquesta transacció, en el principi– de l'anterior model, que ho garantissin. És a dir, segurament, i en aquells moments, era la fórmula que ho garantia.

Del correcte funcionament d'aquest model de gestió que hem establert en depèn, doncs, que siguin segures

les activitats que ara segurament ni hi pensem, que tenen o que incorporen un munt de riscos i un munt de mesures per evitar-los. I està bé que sigui així, que no hi hàgim de pensar.

Voldria remarcar que, tot i que aquesta és una llei amb aparença aspra i feixuga, no ens hem d'oblidar que en la nostra vida quotidiana, tant per a la producció com per al consum, utilitzem un munt d'elements tècnics. El nostre entorn n'està ple: aparells, grues, ascensors, instal·lacions, aparells de gas, electrònics, calderes, instal·lacions de calefacció, de fred, vehicles, màquines diverses, tots ells orientats a produir riquesa i a generar benestar, a ser útils, però una font de risc per a les persones, per als ciutadans, com abans dèiem. Per tant, abans que res, la llei ha de ser un instrument per prevenir aquests accidents i limitar-ne les conseqüències, en cas que es produeixin, i per tant un instrument de seguretat per a les persones i les instal·lacions. En aquest cas, amb la llei, la política pública de seguretat industrial es tradueix en la forma com s'organitza el sistema de prevenció i mitigació.

S'ha parlat –l'altre dia, avui– de models, de si el model que es proposa és bo, és erroni, si no garanteix, si és massa intervencionista, si falten regulacions, si afegeix traves a les empreses... Cadascú pensa en un model, i segurament creu que el que proposa és el millor, i aquest és el que, des de la nostra visió –el que presentem amb aquesta llei–, pot garantir al màxim i de la millor manera possible un servei de seguretat industrial de Catalunya que doni resposta a les necessitats i a la realitat catalana amb la màxima eficiència i eficàcia, amb transparència i qualitat, com deia abans, que garanteixi la màxima seguretat, i incorporant, com no pot ser d'altra manera, totes les tecnologies més avançades per ser-ho.

I aquí, deixi'm fer-li un apunt, senyor Rodríguez: segurament amb una plataforma proporcionada per l'Administració proporcionarem unes economies d'escala que, per altra banda, si cada operador s'hagués d'espavilar pel seu compte, no aconseguiria, i segurament el cost d'aquesta taxa serà més econòmic que no que cadascú s'espavili, però també garantirem uns estàndards, una agilitat i una eficàcia millors. En aquest cas, experiències anteriors i existents ens ho demostren.

També s'han utilitzat algunes fallàcies per rebatre el model que plantegem, però haig de dir que és lògic. És raonable i sensat que el Govern, com així ho determina l'Estatut atribuint-li les competències exclusives en aquest tema, triï el que li sembla més adient i en referènciï en una reglamentació i en altres normatives tot el desplegament. Altrament, faríem segurament una llei de curta volada. I està bé que expressem les preocupacions sobre si es desplegarà o no correctament, senyor Rodríguez, però si hi intervé i regula massa, aleshores limitarà la seva durabilitat en el temps, i en l'era actual –tots ho sabem– les coses canvien massa sovint per deixar-ho tot massa acotat.

Per altra banda, hem vist com s'acotaven, s'orientaven algunes esmenes que es liberalitzi més. I aquí hem de dir que, per exemple, en vehicles, les directives europees i la doctrina jurisprudencial posen en relleu el caràcter de la funció pública del servei d'inspecció i, per

tant, segons quines qüestions no es poden deixar a les eventualitats del mercat.

Per això, aquest és l'objecte de la llei: regular, dins l'àmbit de les competències de la Generalitat, la seguretat industrial en el territori de Catalunya, incloent-hi la vigilància del mercat en aquesta matèria. Veiem com es regula en un únic text tota la matèria de seguretat industrial, fins ara en diverses normes, el règim jurídic dels operadors, els organismes de control i els titulars de les estacions d'inspecció de vehicles de motor. Planteja aquest model d'autorització administrativa per gestionar aquesta inspecció i el control reglamentari, i la inspecció de vehicles.

Com he dit, la funció de supervisió i control del sistema ha de ser molt efectiva, per garantir la competència entre els operadors i garantir i assegurar que aquesta no afecti la qualitat del servei. Per això, per aquest motiu, es crea l'Agència de Seguretat Industrial, per poder gestionar l'ampli ventall de funcions que té la Generalitat en matèria de seguretat industrial. Aquesta agència actua per compte de la Generalitat en competències i funcions que li atorga, i amb la llei s'organitza, doncs, amb un consell rector, un consell assessor, una direcció, i amb el desplegament que els seus estatuts li atorguin.

En aquesta llei segurament s'ha optat per un sistema diferent, aquesta autorització condicionada que dèiem i que en cap cas creiem que sigui, com algú deia, d'una concessió encoberta, amb un control per part dels poders públics sobre la qualitat d'aquests operadors en el mercat de la seguretat; un mercat en el qual, com dèiem, hem d'intervenir, perquè es tracta de preservar el valor d'aquesta seguretat de les persones que, de fet, els ciutadans ens exigeixen com a poders públics, per tant hi hem d'intervenir, i per altra banda, perquè el mercat de la seguretat també ens ha demostrat imperfecció.

De fet, hem de tenir present que el mercat o l'activitat econòmica a l'entorn de la seguretat surt d'una imposició, no pas d'una voluntat, hi ha unes normes que cal complir per garantir-la, i per tant no és fruit d'una satisfacció d'una demanda, eh?, voluntària, d'una necessitat d'una part, d'un usuari o d'un consumidor. Aquests dos elements, per tant, justifiquen plenament aquest control addicional dels elements.

De la mateixa seguretat es deriva la necessitat de modernitzar, de reforçar i modernitzar el paper de la Generalitat. I en aquest cas crec que aquí rau la motivació d'aquesta Agència Catalana de Seguretat Industrial. A través de les agències, és el nou model amb què des del Govern s'estan impulsant elements d'agilitat, eh?, d'eficàcia i eficiència, justament. Aquesta agència reprèn i recupera les funcions de l'Administració, en aquest cas a través de la defensa d'un paper actiu i no exclusiu de la Generalitat, del Govern, que es basa en l'experiència viscuda també en altres àmbits de la seguretat, eh? Una liberalització sense control, doncs, ens ha portat a experiències segurament no desitjades en l'àmbit de la salut i la sinistralitat laboral, per exemple.

De la imperfecció del mercat es deriva aquesta fórmula d'autorització condicionada: en no ser un producte o un servei desitjat sinó imposat, les regles del mercat

no garanteixen la competència. Molts clients cerquen proveïdors que els ofereixen en un sistema normal la satisfacció de les necessitats, i aquí no; aquí es busca el més barat, i això va en contra d'aquesta qualitat, i també de la garantia de seguretat.

Aquesta llei, doncs, es planteja aquest sistema públic que, de fet, creiem que farà que les empreses i els particulars compleixin les normes, però que també, en aquest cas, aprofita i respecta allò que el sector privat ha generat i que ha demostrat amb una qualitat, i al mateix temps, dèiem, vetlla perquè l'increment de la competència no faci malbé la qualitat.

Encara han quedat algunes esmenes vives, a última hora, encara que hi han hagut transaccions, i en això creiem que el Govern ha estat prou flexible per intentar arribar als màxims punts d'acord, sense deixar de banda els plantejaments imprescindibles per garantir la tria de l'accés al servei, que per altra banda és obligatòria i crec que també sense, doncs, deixar de banda el model que es plantejava d'origen. Agraïm al Grup de Convergència i Unió la seva predisposició, així com també al Govern, per tal d'arribar a l'aprovació final amb el que, doncs, sembla el suport que tindrem.

En aquestes circumstàncies, suposo que entenen que donarem suport a aquestes transaccions a què hem arribat i que defensarem amb claredat i amb fermesa aquest nou model de seguretat industrial, que té com a objectiu ordenar la seguretat a favor dels ciutadans d'aquest país i fer, doncs, de Catalunya un país molt més segur.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Rodríguez? Digui'm. (*Pausa.*) Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president, per al·lusions. Simplement recordar-li a la diputada Capdevila que el Govern que va derogar un decret que prorrogava la situació de concessions, amb la voluntat d'obrir el mercat de les inspeccions tècniques de vehicles i organismes de control, va ser el seu Govern, i concretament va ser l'honorable conseller Josep Maria Rañé. Per tant, quan ens miri a nosaltres no ens acusi de voler-ho liberalitzar tot: va ser el seu Govern, el que va decretar el trencament d'aquella concessió, precisament per obrir el mercat en aquest aspecte. Situació que, quan arriba al final del tràmit d'aquesta llei, resulta que no és així, i vostès tornen al model que tant havien criticat, de Convergència i Unió, com ja ha dit el diputat Casadesús.

Gràcies.

El vicepresident primer

Contradiccions, més que al·lusions. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

La presidència de la Mesa ha estat generosa amb el temps suplementari que se m'ha concedit; ara seré més breu en la meua intervenció, perquè abans ja he dit moltes coses de les que calia dir. En qualsevol cas, val la pena remarcar alguns aspectes que, pel que sembla, el senyor Santi Rodríguez no comparteix, jo penso que en alguns casos no vol acabar d'entendre i de compartir.

És evident que aquesta llei aconsegueix una major liberalització del sector. I en aquest sentit no és un règim de concessió encobert, és un règim d'autorització endregat. Perquè el que no podem és passar d'un règim de concessió on hi havia uns oligopolis a un llibertinatge en el sector, amb un llibertinatge en el sector, perquè una cosa és la liberalització i l'altra és el llibertinatge que sovint posicions conservadores, com les que vostè defensa, plantegen des d'aquesta tribuna. Li diré el perquè.

És evident que l'objectiu de la llei no és satisfer l'interès de provisors potencials, no és satisfer l'interès de provisors potencials. Per tant, l'objectiu en si mateix no és la liberalització, és una major atenció a les necessitats del ciutadà i oferir una major qualitat en la provisió del servei. I per fer això utilitzem una tècnica que dins de l'àmbit de l'economia sol ser habitual, com és afavorir un increment del mercat, per tal que aquests provisors actuïn. I, per tant, quan la llei escriu que passem de dos a quatre provisors en un determinat període de temps, i fins a sis en el final del desplegament potencial de la llei i dels seus reglaments, quan es desprèn de la llei aquesta dada, que a més a més els experts poden ratificar, el que estem és obrint l'àmbit i les potencialitats dels diferents provisors. Per tant, no s'hi val a dir que aquí el que fa és tancar-se, la llei.

I per què passem a quatre i no a quinze? Doncs, per una sèrie de raons molt senzilles d'entendre, si hi ha voluntat. La primera, perquè és evident que no tots els àmbits territorials on actuaran aquests provisors, aquests operadors són igual de rendibles; no és el mateix la comarca de l'Alta Ribagorça que la comarca del Barcelonès. És evident que el parc de vehicles, en el cas de la inspecció tècnica de vehicles, és absolutament diferent i l'interès dels diferents operadors per ubicar-se en aquestes comarques és absolutament diferent.

Per tant, aconseguim a través d'aquest sistema que aquells operadors que s'ubiquin en aquelles zones, en aquells territoris més rendibles, perquè hi ha un major nombre d'usuaris, hagin també de compensar aquesta ubicació privilegiada amb l'atenció i la prestació del servei en comarques menys afavorides.

El seu sistema el que acabaria comportant és que hi haguessin comarques d'aquest país amb risc que cap operador s'hi volgués ubicar. I, per tant, podem elaborar paquets, podem dissenyar uns plans territorials on aquests operadors actuïn que siguin més coresponsables i més equitatius amb el servei que s'ha de prestar al conjunt del territori. I, per tant, aquesta és una realitat molt clara que vostè oblida.

I, d'altra banda, és evident que la mateixa llei també especifica tota una sèrie de requisits exigents que aquests operadors han de complir, eh? Hi ha tot un reguitzell

de requisits que aquests operadors han de complir per tal d'assegurar una qualitat en la prestació del servei. I això és evident que no és igualment exigible en el cas que hi hagi molts operadors, cosa que, evidentment, fa menys rendible..., i, per tant, li atorga menys capacitat, a aquest gran nombre d'operadors, en satisfer les condicions de qualitat, que no si hi ha un nombre just, un nombre adequat que permet l'exigència quant a la qualitat de la prestació del servei.

Per tant, és evident que hi ha un equilibri entre la necessitat de liberalitzar per tal que l'usuari pugui escollir i les exigències que l'Administració demanarà a aquests operadors, tant en la prestació de la qualitat del servei com en els àmbits territorials on aquests s'hauran d'ubicar. I, per tant, això s'ha d'entendre –això s'ha d'entendre.

És evident que la nostra societat és dinàmica i les necessitats d'aquests serveis també, i, per tant, d'aquí a uns anys ja veurem com ha anat dimensionant-se la prestació d'aquest servei i ja veurem si cal afavorir més liberalització o menys; ja ho veurem. És a dir, si al final el que compte és precisament que la qualitat de la prestació del servei sigui la necessària. I, per exemple, el que podem aconseguir a través d'aquesta xifra d'operadors és tenir controlat en temps real com s'estan realitzant, per exemple, les inspeccions tècniques de vehicles, a través d'un determinat sistema informàtic que ens aportarà dades específiques en temps real. I la complexitat de tots aquests sistemes..., doncs, és evident que s'han d'implantar de forma progressiva.

Vostè també parla que el fet que es constitueixi l'Agència de Seguretat Industrial és incrementar la burocratització. És curiós que des de les seves posicions ideològiques defensi això, perquè, precisament, qui va modernitzar el sector públic, qui va vertebrar les teories de modernització del sector públic a través de la creació d'agències van ser els teòrics economistes liberals.

Per què? Perquè es va decidir crear instruments públics –en aquest cas, la figura de l'agència– que tinguessin com a funció única i específica la prestació i l'execució de determinades polítiques públiques, de tal forma que l'Administració, de tal forma que el polític no estigués influït permanentment per una pressió ciutadana que podia fer subjectiva aquesta prestació pública d'un determinat servei en funció de com anessin els vaivens de les pressions ciutadanes i socials. I, en aquest sentit, es va dir: «Anem a objectivar la prestació pública», i per això es crea el sistema d'agència. I ara simplement el que fem és que una part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya passa a ser agència sense que això comporti ni uns increments de personal destacables ni un increment, evidentment, de la burocràcia; al contrari, hi haurà una agència molt més especialitzada, amb unes funcions molt més clares, molt més determinades que permetran que sigui més exigent la prestació d'aquest servei.

Després, vostè ha fet una metàfora, no?, parlant del sistema..., Moisès, del complex de Moisès, oi?, del complex Moisès i dels deu manaments, que vostè ha dit que, en el nostre cas, els deu mil manaments.

A mi se me n'ha acudit un altre; l'hi he de dir. Vostè, potser, el que té és el complex d'Adam i Eva, no?, que es pensa que això és el paradís i es pot fer el que ens doni la gana a tots. No; s'ha de regular, perquè ja sap què va passar: després van pecar i es va acabar, oi?, es va acabar això del paradís.

Aquí hem de regular, ha d'haver-hi normes que siguin justes i que vagin en la línia de donar una qualitat en el servei. I, per tant, aquestes faules que vostè ha explicat des d'aquest faristol, des d'aquesta tribuna, no són les correctes, senyor Santi Rodríguez.

Per tant, en l'eix de la nostra actuació pública hi ha la voluntat de millorar la qualitat del servei, per això s'ha redactat aquesta llei. Si ha trigat uns anys, ha estat perquè ha tingut unes vicissituds que han estat desafortunades, que han estat no atribuïbles a la voluntat del legislador, entre altres coses va acabar la legislatura passada de forma precipitada i, per tant, va decaure un projecte de llei que s'hauria aprovat en la legislatura passada, i en aquesta nova legislatura ha canviat també de mans l'impuls d'aquesta llei, en aquest cas, a les mans del senyor Huguet, del conseller Huguet; hem hagut de crear una nova ponència, i em sembla que Déu n'hi do la pressa que ens hem donat tots plegats. Estem parlant que aquest projecte de llei va entrar tan sols fa uns pocs mesos en aquesta cambra. Amb quatre reunions de ponència, reunint-nos setmanalment, hem pogut aprovar i portar a aquest Parlament de Catalunya l'aprovació definitiva d'aquest projecte de llei.

Per tant, em sembla que al final també tenir massa preses en determinades qüestions pot portar que acabem fent uns projectes de llei que s'hagin de revisar amb poc temps. Aquest projecte de llei ha esperat més, ha tingut un procés de cocció més lent, però ens assegura una estabilitat institucional i ens assegura un marc que serà aprovat per un 90 per cent dels diputats i les diputades d'aquesta cambra que donarà seguretat jurídica a les empreses i a les institucions que participin i que actuïn dins d'aquest sector.

Per tant, s'ha fet el projecte de llei que en aquest moment és necessari, s'ha fet de la forma que en aquest moment és necessària, buscant el màxim consens possible; malauradament, no hi hem pogut incorporar tots els grups, no ha estat possible perquè, evidentment, les seves esmenes anaven en una direcció contrària a la que la voluntat de la majoria es volia expressar, i, per tant, no les hem pogut acceptar. Si li n'hem acceptat un parell, senyor Santi Rodríguez, és precisament per la voluntat que teníem que, en la mesura que hi haguessin redactats que afinessin el projecte de llei, nosaltres no estàvem en disposició de rebutjar-les pel sol fet que les presentés el Partit Popular, cosa que sí que passa en altres cambres parlamentàries. Per tant, precisament, és una demostració al Parlament de Catalunya d'un àmbit on es pot participar, on es pot debatre i on es poden aprovar qüestions que siguin raonables. Les altres esmenes, senyor Rodríguez, ja anaven en una altra direcció.

I respecte al senyor Domingo, de Ciutadans, doncs, bé, ha estat una llàstima que no hàgim pogut debatre més en el si de la comissió. Sabem que vostè està pluricomissionat, oi?, i que té unes feines, doncs, molt plurals i

en molts àmbits, i, per tant, doncs, no ha sigut possible; no passa re. En qualsevol cas, la llei, doncs, podrà tirar endavant. I no tingui cap dubte que les seves esmenes també han estat ateses en el seu moment, encara que vostè no hi hagi pogut participar.

I, per últim, abans he tingut un oblit que és inexcusable: no he mencionat la lletrada, la senyora Anna Casas, quan he parlat de totes les persones que han participat en aquest projecte de llei; ella ho ha fet de forma destacada, eh?, i hi ha tota una sèrie d'esmenes tècniques que hem aconseguit, doncs, incorporar en el text gràcies a la feina que ha fet, en aquest cas, la lletrada Anna Casas, i, per tant, també li volia agrair en nom meu i de tota la ponència la feina que s'ha fet.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor secretari d'Indústria, senyor subdirector general de Seguretat Industrial, senyors diputats, senyores diputades –també voldria saludar els representants dels treballadors de les empreses d'ITV que estan avui presents aquí entre nosaltres–, avui finalment aprovem, després d'un llarg període, la Llei de seguretat industrial. Tant les empreses concessionàries com els treballadors d'aquestes empreses ens demanaven que l'aprovéssim aviat per acabar amb una certa incertitud que hi ha avui en dia. Doncs, avui, finalment, ho farem i ho farem amb una ampla majoria d'aquest Parlament.

Per nosaltres aquesta llei és una llei important, ja que encara que el seu nom digui «seguretat industrial», no únicament intervé en l'àmbit de la indústria, sinó que ho fa també en tot el que afecta la seguretat en la vida quotidiana de les persones –quan agafem un ascensor, quan fem funcionar la cuina, les cuines de gas, les calderes, els calefactores, quan anem en cotxe, per posar alguns exemples–..., i per això es fa necessària l'existència de normes que regulin les seves inspeccions d'una forma eficaç.

Aquesta llei el que fa és organitzar la seguretat industrial perquè tots i totes ens sentim més segurs; assegura la qualitat del servei, que a vegades els usuaris no ho reclamen.

Es crea un nou model, un nou model que dóna resposta a les necessitats actuals de la societat catalana. En els darrers vint anys, tot ha canviat; tenim una nova realitat econòmica i social i unes noves necessitats dels usuaris de seguretat industrial. El model de tenir dos organismes de control en l'àmbit de la seguretat de les instal·lacions i només dos en l'àmbit de la inspecció tècnica de vehicles, això, a dia d'avui, quedava obsolet. I nosaltres ja, el nostre grup, en el seu moment, va qüestionar les pròrrogues de les concessions, i vàrem demanar que feia falta un nou model. Avui creem un nou model.

Es supera el règim de concessió..., a un sistema de competència entre els operadors, amb les mesures de control necessàries perquè l'ànim de lucre no desvirtui el servei.

La liberalització sense cap tipus de control és perillosa, ja que la qualitat massa vegades és inversament proporcional als beneficis empresarials. Per tant, la competència no ha de ser l'objectiu principal enfront de la seguretat. L'objectiu és la millora del servei, i alhora també donem més opcions a triar als usuaris. L'equilibri d'aquests dos aspectes és el que intentem fer en aquesta llei. I és en aquest que els operadors, o sigui, les empreses autoritzades a realitzar aquestes tasques, hauran de complir tot un seguit de requeriments amb relació a la seva competència tècnica, professional i a la formació continuada del seu personal.

Aquests requisits no vol dir fer traves administratives; no ho són. Veiem a l'article 37 d'aquesta llei quins requisits, per exemple en el cas de les ITV, són necessaris. Doncs, és necessari tenir una acreditació de llur competència tècnica; un sistema de gestió ambiental; un mínim de personal amb competència professional, competent; formació continuada per a llur personal; complir amb el règim d'incompatibilitats; acreditar solvència financera... Estem parlant de seguretat i, per tant, a les empreses que actuïn en aquest àmbit se'ls han d'exigir uns requeriments.

Nosaltres l'entendem, la seva postura, perquè és la que sempre han defensat: mercat lliure sense control. L'entendem; és la que sempre han defensat..., però que evidentment no compartim. Nosaltres pensem que el mercat s'ha de regular. S'ha de liberalitzar, perquè no pot ser que una única empresa controlï tot el mercat, però aquesta obertura no vol dir a qualsevol preu. Estem parlant de seguretat i, per tant, el control des de l'Administració és necessari i fonamental.

També s'estableixen unes quotes, ho acabo de dir, màximes de mercat, que en el cas de les ITV, evidentment, no pot ser que una empresa tingui tot el mercat.

També la distribució territorial; tots els territoris han de tindre un equilibri amb la seva inspecció, amb les ITV, incloses aquelles zones en què la rendibilitat econòmica pot ser inferior. Però ha de passar per davant el caràcter de servei públic que no la rendibilitat econòmica. I és en aquest sentit que en un termini de sis mesos de l'aprovació de la llei el Govern haurà de fer per decret el pla territorial d'estacions d'inspecció, que això és una esmena que s'ha transaccionat amb Convergència i Unió, i que nosaltres pensem que és important i recolzem.

En aquesta nova situació, la llei també vetlla pels treballadors de les empreses que estan donant aquests serveis, perquè estableix l'obligatorietat de la subrogació dels treballadors per als nous operadors del Servei d'Inspecció Tècnica de Vehicles en el cas que es transfereixin les autoritzacions. Per tant, això a nosaltres també ens sembla important.

Es crea l'Agència de Seguretat Industrial. És, serà un instrument per executar les polítiques de seguretat industrial del Govern. El Govern fa les polítiques, l'agència, a partir dels seus operadors, doncs, l'executaran.

Realment m'ha sorprès, però me n'alegro, de la defensa del caràcter públic de l'agència. Benvinguts a la defensa d'allò públic. Ens volem trobar també en la defensa de l'ensenyament, en la defensa de la sanitat, vivenda, serveis socials. Benvingut, espero que ens continuem trobant en la defensa de tots els serveis públics.

També cal destacar que donem un nou pas al desenvolupament de les noves competències exclusives que ens atorga l'Estatut de Catalunya, que és important. Diem que si el despleguem o no el despleguem? Estem fent lleis, que concretem el seu desplegament.

Aquesta llei és un bon instrument per a la millora del servei públic amb relació a la seguretat industrial, i que, amb les esmenes presentades pels grups parlamentaris, pensem que s'ha millorat d'una forma substancial i que fa possible la seva aprovació per una majoria.

Les esmenes transaccionades a darrera hora fan possible la votació favorable de Convergència i Unió, i que van dirigides, sobretot, a concretar i escurçar els terminis d'implementació d'aquest nou sistema. Nosaltres compartim aquesta necessitat. Així mateix, també, les distàncies mínimes de compatibilitat entre les estacions d'una mateixa empresa; també hi estem d'acord i, per tant, també ho recolzarem. Així mateix, nosaltres volem... Per tant, ja avui aprovarem aquesta llei, tal com ens han demanat tant els treballadors com les empreses concessionàries. I volem celebrar l'esforç negociador de Convergència, però també l'esforç negociador del departament, i, sobretot, els nous compromisos que s'ha autoimposat el departament. Nosaltres, això, ho celebrem, i realment ho agraïm.

Volem també agrair l'assessorament tècnic del senyor Roig durant tot aquest procés, així com el suport de la lletrada, la senyora Anna Casas. Als companys de la ponència: el senyor Santi Rodríguez; el senyor Casadesús; el senyor Uriel Bertran, que ha estat el ponent; la senyora Montserrat Capdevila, i el senyor José Domingo.

Evidentment, nosaltres no votarem les esmenes que queden vives. Penso que els arguments estan clars, pels arguments que hem dit, però del que sí que realment ens alegrem és d'aquest ampli consens, i al mateix temps... Han trigat molt temps a aprovar-la, perquè ve de la darrera legislatura, però penso que ha valgut la pena amb la llei que avui aprovem.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez, per...? (*Veus de fons.*) Contradiccions? (*Pausa.*) Vinga, té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Jo no insistiré..., no insistiré en el posicionament del nostre grup, que no és ni molt menys el de la liberalització total, i si vostès ho han interpretat així és que no ens han escoltat bé, no s'han llegit les esmenes, no van escoltar la nostra intervenció quan vam defensar l'esmena a la totalitat. No ha estat en cap moment així, d'aquesta manera com vostès interpreten.

Però com també m'he adonat que no acaben de veure on es produeixen les traves administratives i la burocràcia, que jo he denunciat des del faristol, li diré que no el busquin en l'article 37, en les condicions dels organismes de control. No el busqui tampoc, senyor Bertran, en l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. Busqui'l en l'article 8, on s'estableix que, simultàniament als plans urbanístics, requeriran un informe preceptiu de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. També, un informe previ de caràcter preceptiu i vinculant de l'Agència Catalana per a la implantació de nous establiments industrials. I, finalment, els titulars dels establiments industrials hauran de presentar una anàlisi quantitativa de risc, la qual haurà de ser valorada d'acord amb les instruccions i dins dels terminis que estableix l'agència. Que són noves traves a establiments, a desenvolupaments urbanístics, que permet la implantació de zones industrials. Com si en aquests moments no hi hagués cap control sobre aquestes activitats i sobre aquests plans.

Gràcies, senyor president.

(*Pausa llarga.*)

El president

Passem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votarem l'esmena número 2.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes números 4, 23 i 113.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 112 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes 13, 16, 17, 18, 19, 21, 28, 29, 83, 85, 86, 91, 102, 116, 127, 130, 165, 166 i 169.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor i 111 vots en contra, i 3 abstencions.

Seguidament, són les números 10, 27, 36 i 136, que posem a votació.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem, ara, les esmenes números 49, 53, 74, 80, 92, 101, 118, 120, 141, 150, 151, 152, 153 i 168.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Passem, ara, a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que queden vives.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 20.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 80 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes números 64, 65, 143 i 145.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes reservades del Grup Mixt.

Votem, primer, les números 14, 77, 99 i 137.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 112 vots en contra.

Votem, seguidament, les números 15, 95, 96 i 115.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes han estat rebutjades per 61 vots a favor i 67 vots en contra.

Votem les esmenes números 31 i 87.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 125 vots en contra.

Les esmenes números 97 i 122.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 80 vots en contra i 45 abstencions.

Votem l'esmena número 108.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 67 vots en contra i 45 abstencions.

Finalment votarem l'esmena número 162.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 112 vots en contra i 13 abstencions.

Votem, ara, les esmenes transaccionals sobre les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Primer, votarem les esmenes números 121, 147, 148 i 154, les transaccionals sobre aquestes esmenes.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquestes esmenes transaccionals han estat aprovades per 125 vots a favor i 3 abstencions.

Votem, ara, les transaccionals sobre les 156, 157, 158 i 160.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 112 vots a favor i 16 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 127 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem, finalment, el text del dictamen del projecte de llei –votem finalment el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de seguretat industrial ha estat aprovat per 112 vots a favor, 13 vots en contra i 3 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i un minut.